

Cô Nàng Xinh Đẹp Của Bá Tước

Contents

Cô Nàng Xinh Đẹp Của Bá Tước	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	60
20. Chương 20	62

Cô Nàng Xinh Đẹp Của Bá Tước

Giới thiệu

Anh ta chưa bao giờ rung động trước một cô gái nào, Nhưng anh ta lại rung động với cô gái tình cờ g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-xinh-dep-cua-ba-tuoc>

1. Chương 1: Mở Đầu

Biệt thự của Hạ gia

Hạ gia có sáu người, trừ hai vợ chồng, họ còn sinh được bốn cô con gái- Hạ Tâm Diệp, Hạ Vân Vi, Hạ Chi Liễn, Hạ Thiên Cẩn.

Cô cả Hạ Tâm Diệp, tính cách hấp tấp, nóng nảy, cởi mở không câu nệ lễ tiết, thích cuộc sống tự do tự tại, yêu hận rõ ràng, là một cô gái rất có cá tính. Hiện nay cô là nhà thiết kế trang phục, không nổi tiếng, chỉ tự mình mở công ty. Các tác phẩm đều do bạn tốt công bố.

Cô hai, Hạ Vân Vi, là người có tính cách khó đoán nhất trong nhà, người luôn toả ra sự lười biếng vô hại, đôi mắt luôn tràn ngập ý cười khiến đàn ông say mê, là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Cô thường xem việc chinh đốn người khác làm thú vui, luôn tỏ ra bộ dáng vô hại để bắt lấy đối tượng mình ghét và không yêu thích. Cô từ nhỏ thông minh lại biết cách quản lý tiền bạc nên dù còn trẻ đã là đại phú bà, suốt đời tình nguyện sống nhàn nhã lại thoải mái mà không cần phải làm việc.

Cô ba Hạ Chi Liễn, bình thản ít nói, tính cách có chút nhát gan. Hiện nay là một họa sĩ vẽ tranh minh họa có chút danh tiếng, do không giỏi kết giao với người ngoài nên cô ở cùng với Vân Vi. Ngoại trừ các thành viên trong gia đình, cô hầu như không có bạn bè, mỗi ngày đều ôm máy tính làm việc cật lực.

Cô út Hạ Thiên Cẩn, là đứa con gái khiến cả nhà đau đầu nhất. Vốn tính cách của cô rất vui tươi cởi mở, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, không rõ vì sao thay đổi rõ rệt cô trở nên hờ hững khó gần.

Bởi lí do công việc, bốn chị em lần lượt chuyển ra ngoài ở. Hiếm khi các thành viên của Hạ gia tập trung đông đủ ở nhà như hôm nay.

Hạ lão gia- Hạ Diệp Phong, tổng giám đốc của tập đoàn Hạ thị cùng vợ là Lương Kiều Kiều, lúc này đang ngồi trong đại sảnh, không ngừng quan sát bốn cô con gái đang ngồi đối diện.

“Tâm Diệp, con năm nay đã 28 tuổi rồi phải không?” Hạ Diệp Phong vui mừng nhìn vào cô con gái cả.

“Đúng vậy ạ” Tâm Diệp ngẩng đầu lên nhìn ba mình, không hiểu vì sao ông lại hỏi vậy.

“Ừ! Đúng là nên kết hôn rồi”

“Cái gì?” Tâm Diệp sững người nhìn ba mẹ.

“Mấy hôm trước, ba cùng bạn thời đại học liên lạc với nhau, nhận ra con cùng con trai của họ đều đã vừa vặn đến tuổi tính chuyện hôn nhân, nên đem việc hôn sự của các con bàn tính.” Hạ Cha nhìn con gái nghi hoặc nói.

“Mang hôn sự của chúng con bàn tính? Con với con trai của bọn họ có hôn ước bao giờ? Sao con lại không biết?” Tâm Diệp đứng lên, hai tay xoa thắt lưng, hai hàng lông mày nhíu lại, chất vấn ba mình.

“Ồ? Em không nói cho các con sao?” Hạ Diệp Phong hoài nghi nhìn bà xã đang ngồi bên cạnh. Hạ mẹ lắc đầu, tỏ ý không có.

“À! Hoá ra là ba đã quên, thật là, chuyện quan trọng như vậy làm sao có thể quên nói cho các con biết nhỉ?” Hạ cha dùng sức vỗ trán mình.

“Rốt cuộc chuyện này là sao ạ?” Tâm Diệp nhìn về phía ba mẹ, lại quay đầu nhìn các em gái liếc mắt một cái, cả ba cô em gái đều lắc đầu.

“Các con đã quên sao? Khi còn bé, bạn của ba từng mang theo con trai của bọn họ đến đây chơi. Khi đó cũng đã quyết định hôn sự của các con.” Hạ cha cười gượng. Ông đương nhiên biết lúc ấy tuổi của các con quá nhỏ, sớm đã quên việc này.

“Bọn con?” Vân Vi nhíu mi, nghe ra trong lời nói của ba mình có điều gì đó không đúng.

“Đúng vậy! Ba thấy các con cũng đến lúc nên kết hôn rồi, không bằng nhân tiện cùng nhau tiến hành hôn lễ luôn đi”. Hạ mẹ cũng nói.

“Loại chuyện thế này tại sao ba mẹ không nói sớm chứ?” Tâm Diệp mắt húng lớn tiếng nói, lại nói: “Hơn nữa, con căn bản chưa muốn kết hôn”.

“Đúng vậy! Cần gì phải kết hôn chứ? Như thế này có gì không tốt chứ.” Cả người nhẹ nhàng như không có chuyện gì, Vân Vi chán nản phun ra câu này, nói cách khác cô cũng không tính kết hôn sớm.

“Con...Con cũng...” Bĩu môi cúi đầu, Chi Liễn cũng lắc đầu biểu đạt ý kiến trong lòng.

Chỉ có Thiên Cẩn lạnh lùng ngồi một bên, ngay cả nói cũng lười. Nhưng mà trên gương mặt lại bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, cô đối với chuyện kết hôn cũng chưa từng nghĩ tới.

“Phụ nữ chính là nên kết hôn sinh con, làm sao có thể không muốn kết hôn?” Không đồng ý với lời của con gái, Hạ mẹ nhăn mi, trừng mắt với các nàng. Nhớ ngày đó, bà mới 19 tuổi đã sinh Hạ Tâm Diệp.

“Đây là chuyện đã được định trước, các con muốn phản đối cũng không được.” Hạ cha vẻ mặt nghiêm nghị, cứng rắn nói.

“Muốn con kết hôn là điều không có khả năng.” Cuối cùng Thiên Cẩn cũng mở miệng lên tiếng. Tuy rằng cô đã 25 tuổi, đứng ra mà nói, có lẽ đã đến lúc nên tìm một người đàn ông gả đi, nhưng cô biết, cả đời này không có ngày cô kết hôn sinh con được.

“Con cũng không cần” Tâm Diệp tức giận dùng sức ngồi xuống sô pha, hai tay đan chéo trước ngực, bộ dáng rất bản lĩnh. Cái gì là khi còn nhỏ đã quyết định chuyện tốt? Trong đầu cô cũng không có chút ấn tượng nào.

Nhìn các chị em mạnh dạn biểu đạt ý kiến của bản thân, Chi Liễn cũng dừng cảm rũ đầu xuống kháng nghị.

Chỉ có Vân Vi lộ ra vẻ mặt trầm tư. Sau khi nghe cha mình nói vậy, trong đầu nàng dường như cũng hiện lên bóng dáng của một người đàn ông.

“Mặc kệ các con có đồng ý hay không, chuyện này đã quyết định như vậy, sẽ có lúc, các con từng người đều được ba gả đi” Hạ ba nghiêm nghị nhìn các cô con gái đang nhìn mình, hoàn toàn không để ý đến kháng nghị của các cô, ngay cả một chút thương lượng đều không có.

Hồi đó, khi đề nghị chuyện này cũng chỉ vì muốn tốt cho các cô. Thứ nhất, người kết làm thông gia với mình đều là bạn tốt, con gái gả đi sẽ không phải chịu khổ, thứ hai con trai của họ đều là những người ưu tú vô cùng, không cần phải lo lắng con gái sẽ chọn nhầm người.

Ngày thường, các cô đều rất biết điều, hiếu thuận, nghe lời vô cùng, làm sao khi nói đến chuyện này ai cũng trở nên bướng bỉnh là sao?

Sáu người tỏ ra căng thẳng thật lâu, không ai còn có tâm trạng nói chuyện phiếm.

Cuối cùng, Hạ cha lắc đầu, cùng Hạ mẹ vào phòng.

Sau khi hai người già rời đi, bốn cô con gái vẫn ngồi tại chỗ của mình không nhúc nhích.

Một lúc sau, có người lên tiếng trước.

“Vân Vi...Làm sao bây giờ? Em, em không muốn lấy chồng...” Chi Liễn lộ ra vẻ mặt như muốn khóc. Đối diện với cô vẫn là vẻ mặt bình tĩnh của Vân Vi. Vừa nghĩ tới chính mình phải cùng người đàn ông khác chung sống, trong lòng cô đã lo lắng không yên.

“Đừng lo lắng” Vẻ mặt tràn đầy tự tin. Vân Vi xoa đầu cô, cho cô một nụ cười đảm bảo.

“Làm sao không lo lắng? Ngay cả mẹ cũng tán thành hôn sự này” Tâm Diệp mệt mỏi dựa vào sô pha, nhin không được liền thở dài. Không có chuyện gì giao cho nàng thì thôi lại còn đi tìm vị hôn phu đến. Nàng vẫn là người chịu khổ nhất.

“Thế còn em? Thiên Cẩn?” Vân Vi quay đầu hỏi cô em gái khác, muốn biết xem em có ý kiến gì không.

“Em không lấy chồng” Chị hai đưa mắt nhìn, chờ đợi cô trả lời, bị điểm danh Thiên Cẩn chỉ nhún vai nói.

Trong lòng hiện lên ý đồ xấu xa, Vân Vi cười nhìn mọi người. “Được rồi! Nếu tất cả mọi người đều không muốn kết hôn, thì chỉ còn biện pháp trốn.” Trên mặt cô hiện ra lúm đồng tiền mê người, trong ánh mắt khôn khéo mang theo một tia bướng bỉnh.

“Vậy có thể trốn trong bao lâu?” Tâm Diệp nhut chí hỏi.

“Còn chưa nói xong, chị đừng gấp như vậy.” Vân Vi mở miệng trấn an Tâm Diệp đang nóng nảy, lại nói tiếp: “Trốn trước rồi tính sau, tìm người đàn ông nào đó giúp đỡ, dẫn anh về nhà gặp ba mẹ, làm cho họ hủy bỏ hôn ước trước không phải là được rồi sao?”

Đợi cho đến khi hôn sự được hủy bỏ xong, lại nói với ba mẹ là cùng người đàn ông đó đã chia tay, hơn nữa tâm hồn đã bị tổn thương, như vậy bọn họ dù có muốn cũng không thể bức các cô được không phải sao?

“Em biết. Phương pháp kia không tốt cho lắm, nhưng miễn cưỡng có thể sử dụng được.” Tâm Diệp bình tĩnh hiểu ra, vui mừng đứng dậy, trong đầu không ngừng tính toán kế hoạch.

“Vậy bây giờ nên làm gì?” Chi Liễn nghe có phần không hiểu liền hỏi lại Vân Vi.

Muốn cô tìm một người đàn ông ư? Chuyện này thật đáng sợ, nàng sợ nhất là đàn ông.

Vân Vi nhẹ nhàng xoa đầu em gái, khuôn mặt cười đến xán lạn.

“Hiện tại? Trốn thôi!”

Bốn chị em liền chạy nhanh khỏi nhà, chuẩn bị triển khai “Kế hoạch đào hôn”.

Sau khi bốn chị em rời khỏi biệt thự, hai ông bà già từ trong phòng đi ra, trên mặt đều mang nụ cười đầy toan tính.

Muốn chạy trốn? Vậy phải xem mấy đứa con gái này có chạy trốn khỏi bàn tay bọn họ được không đã!

Chuyện từ mười chín năm trước

Hôm nay, đối với Hạ gia mà nói là một ngày vui, bởi vì chủ nhân của Hạ gia- Hạ Diệp Phong có bạn từ thời đại học đến nhà chơi.

Nhớ ngày đó họ là một nhóm bạn tốt, tuy rằng đến từ nhiều nơi trên thế giới, nhưng tính tình lại rất hợp nhau, bởi vậy, cho dù tốt nghiệp đã nhiều năm, lại ở cách xa nhau nhưng cả năm người vẫn thân thiết.

Mà bọn họ, vì muốn thân càng thêm thân, nên hôm nay là “Ngày ghép đôi”

Sáng sớm chuông cổng lớn của Hạ gia vang lên, cánh cổng lớn mở ra, một nhóm người từ bên ngoài đi vào, có bảy người lớn cùng bốn bé trai tuổi xấp xỉ nhau.

“Mọi người đã tới! Mời ngồi, mời ngồi, tôi chờ mọi người đã lâu.” Hạ Diệp Phong vui vẻ lớn tiếng nói. Ông vừa hoà hảo dùng tiếng Trung tiếp đón, vừa nghiêm túc đánh giá con trai của bọn họ đang ngồi bên cạnh, miệng cười càng lúc càng lớn.

Năm người bởi vì quan hệ thân nhau, đều học thêm tiếng mẹ đẻ của đối phương, cho nên bốn người khác cũng đều nói tiếng Trung.

“Đây là con gái của cậu? Thật đáng yêu, trông chẳng giống cậu gì cả.” Một người đàn ông kéo Kiệt Nhĩ- Á Phổ Tư đệ tam, dùng ánh mắt tinh nhuệ, nhìn về phía số pha bên cạnh, bốn cô bé đáng yêu như bốn tiểu thiên sứ.

“Cái nào là không giống? Con gái cưng của tớ cũng có chút giống tớ! Cậu không thấy chúng nó có đôi mắt đáng yêu vậy là do di truyền của tớ” Hạ Diệp Phong kiêu ngạo lớn tiếng la hét, ngón tay chỉ cặp mắt của mình.

“Hừ! Đó là giống bà xã cậu, người ta là con gái nếu lớn lên lại giống cha thì không dọa chết người mới lạ đó.” Ngồi bên kia, người đàn ông Kurosawa Vũ Lang hoàn toàn không đồng ý lời của anh.

“Được rồi! Các anh cũng đừng tranh cãi ai giống ai, chúng ta vẫn nên làm việc chính hơn.” Ba người phụ nữ có mặt ở đây, về mặt bất đắc dĩ đồng thanh nhắc nhở chồng mình.

“Nói cũng đúng, nhưng mà...Làm sao quyết định chứ? Chẳng lẽ lại phải đánh số thứ tự?” Câu hỏi đặt ra chắc hẳn là của một người đàn ông vô cùng hung ác, hiện giữ chức lão đại của tổ chức Mafia tại Mông Cổ-Mặc Tây Nhĩ.

“Chi bằng chúng ta chơi trò đoán số đi!” Người nói ra biện pháp là Hạo Hoàng, anh ta không kết hôn, ở gia tộc tiếp nhận vị trí môn chủ, đồng thời cũng tiếp nhận giáo dục Hạ Nhâm người thừa kế tiếp theo.

Hạ Nhâm- người thừa kế- là người Hạo Hoàng nhận nuôi từ cô nhi viện.

Lần này, anh mang theo người thừa kế tham gia “Ngày ghép đôi”.

“Các anh đừng gây rắc rối nữa được không?” Bốn bà vợ ở đây lại đồng thanh rống to.

“Em thấy...không bằng quan sát tình hình trước xem sao! Dù sao mọi người cũng muốn ở lại đây chơi vài ngày không phải sao? Cũng đừng nóng vội như vậy” Bà xã của Hạ Diệp Phong- Lương Kiều Kiều đề nghị.

Nhưng đến buổi chiều, bốn người đàn ông vẫn vụng trộm dùng phương thức đoán số để ghép đôi chọn người.

Bốn cô bé ngây ngô, đơn thuần, từng cô bé cứ như vậy bị đuổi.

“Ba ba...” Cô bé lớn tiếng gọi ba, giọng nói nũng nịu cũng khó nghe, xem ra cô bé này đang tức giận.

Hạ Diệp Phong đang nói chuyện cùng bà xã Lương Kiều Kiều, vừa nghe tiếng của cô con gái cả Tâm Diệp, không nói thêm, vội vàng xông đến bên cạnh cô bé.

Trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của Tâm Diệp tỏ vẻ tức giận, nàng chu cái miệng nhỏ nanh của mình, nhăn mặt hờn giận, trong mắt tràn ngập uất ức.

“Ba ba, đó là bánh ngọt của con, anh ấy muốn đem nó ăn luôn.” Tâm Diệp đứng lên, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nanh hồng lên, nhìn cậu bé kẻ bên đây bất mãn.

Nhìn hướng con gái chỉ, Hạ Diệp Phong có chút khó hiểu.

“Con gái, kia rõ ràng là bánh của anh Dịch Lạc, tại sao con lại nói là của con?”

Ông nhìn vào chỗ cô bé vừa ngồi không phải chỗ của cô bé, nhắc nhở cô bé, cô bé đã mang phần bánh của mình ăn sạch.

“Không phải, hôm qua con đã nói muốn ăn hai cái mà.” Cô bé vươn hai ngón tay nhỏ bé của mình ra.

Đúng vậy, hôm qua Tâm Diệp quả thực nói muốn ăn hai phần bánh ngọt sâm đen rừng yêu thích, nhưng hôm nay nhà có khách đến, người ta cũng gọi sâm đen rừng, đương nhiên người làm trong nhà phải mang một miếng bánh còn lại cho khách.

“Tâm Diệp, không bằng như vậy đi! ngày mai ba mua cho con hai cái, hôm nay con nhường một cái cho anh Dịch Lạc được không?” Hạ Diệp Phong ôm lấy con gái, giọng điệu tràn đầy sủng nịnh, yêu chiều nói.

“Không cần.” Tâm Diệp dùng sức trừng mắt nhìn người con trai đang ngồi trước mặt mình, trên mặt giữ vẻ kiên trì.

“Kia...ta.” từ nước Pháp xa xôi đến làm khách, Kiệt Nhĩ- Á Phổ Tư tam thế, không để ý nở nụ cười.

Ông ôn hòa nhìn Tâm Diệp, lại nhìn con trai đứng một bên, tay cầm dao nĩa, vẻ mặt do dự nhìn Dịch Lạc.

“Chú Hạ, cái này cứ để em ấy ăn ạ.” Không đợi cha mình mở lời, Dịch Lạc buông dao nĩa xuống, hiện tại không ý định ăn bánh ngọt.

Dịch Lạc chậm rãi đem bánh ngọt đặt xuống trước mặt mình, chuyển tầm mắt qua Diệp Lạc.

Kỳ thật cậu cũng rất muốn ăn bánh ngọt, nhưng vì cô bé kia kiên trì đến như vậy, cậu làm sao có thể đem bánh ăn.

“Hừ!”

Tâm Diệp vừa thấy mình đoạt được thứ mình muốn ăn, lập tức từ trên người ba nhảy xuống, ngồi trở lại vị trí của mình, vui vẻ ăn.

Từ đầu tới cuối Dịch Lạc đều im lặng, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, thỉnh thoảng ngắm cô bé đang ngồi bên cạnh.

“Con gái, không phải con nên cho anh Dịch Lạc một miếng hay sao, anh đem bánh của mình cho con ăn nha.” Vợ của Hạ Diệp Phong- Lương Kiều Kiều nhẹ giọng nhắc nhở con gái.

Tâm Diệp lại nhăn mi, quay đầu lại nhìn Dịch Lạc-trên mặt nở nụ cười ôn nhu.

“Chỉ cho anh ăn một miếng thôi nhé!” Nàng dùng chính đĩa ăn của mình, dùng sức xúc một miếng bánh ngọt, đưa tới bên miệng Dịch Lạc.

Á Phổ Tư cùng Tân Lợi Nhã cũng sốt. Con ông từ trước đến nay chưa từng cùng người khác ăn chung đồ ăn, điều này cả Dịch Lạc cũng cảm thấy sốt, cậu nhìn miếng bánh bên miệng rồi lại nhìn Tâm Diệp.

“Cảm ơn em.” Anh nở nụ cười, gật đầu, há miệng ăn bánh ngọt.

“Này...” Á Phổ Tư đệ tam cùng Tân Lợi Nhã không tin nổi trừng lớn mắt.

“Làm sao vậy?” Hạ Diệp Phong đang nói chuyện cùng Lương Kiều Kiều, quay đầu lại hướng cặp vợ chồng đang ngồi đối diện.

“Chính là cô bé đó.” Á Phổ Tư đệ tam vẻ mặt kiên định chỉ vào Tâm Diệp.

“Cái gì?”

“Chính là cô bé đó, tớ muốn cô bé đó trở thành vợ của Dịch Lạc.” Á Phổ Tư đệ tam nghiêm túc nói, trên mặt tuyệt không có ý nói giỡn.

“Cậu khẳng định chứ?”

Hạ Diệp Phong nở nụ cười, ông tuy rằng không hiểu tại sao bạn tốt quyết định chọn Tâm Diệp làm con dâu tương lai nhưng mà bản thân ông cũng hết sức vừa lòng chọn Dịch Lạc làm con rể, tuy tuổi còn nhỏ nhưng vô cùng cứng chạch, suy đoán lớn lên nó nhất định sẽ trở thành một người đàn ông ưu tú.

“Được.” Hạ Diệp Phong cười đáp ứng.

Cứ như vậy, Tâm Diệp trở thành cô dâu của Dịch Lạc.

2. Chương 2

Tâm Diệp tự tin bước đi nhẹ nhàng ra khỏi sân bay.

Bầu trời nước Pháp thật đẹp, không khí trong lành, mát mẻ, Trên đường phố tràn ngập không khí lãng mạn.

Qua lại trước mặt cô có nam có nữ, tất cả đều bước đi nhàn nhã.

Gỡ kính râm xuống, đôi mắt to,sáng ngời, tràn đầy sức sống lại vô cùng cá tính của cô lộ ra, hấp dẫn bao ánh nhìn của đàn ông ở sân bay.

Miệng tạo ra một nụ cười xinh đẹp, gợi cảm lộ ra mà lúm đồng tiền xinh xinh, cầm hành lí đơn giản lên, nhanh chóng đi ra khỏi sân bay.

Muốn cô kết hôn?

Ha ha ha! làm sao có thể.

Một người đang có cuộc sống tự do nhàn nhã, cần thêm một người đàn ông để tăng thêm phiền toái không đáng có sao? Huống chi, vị hôn phu kia, nghe nói là con trai của bạn ba mẹ nhưng đối với cô vô cùng xa lạ.

Nhìn đồng hồ trên tay, Tâm Diệp đưa tay vẫy một chiếc taxi, ung dung ngồi lên xe,dùng tiếng Pháp nói cho tài xế nghe địa chỉ mình muốn đến.

Chị em cô quyết định cùng nhau trốn nhà đào hôn, đúng lúc, bạn thân Thiều Lâm cũng nhờ cô đến Pháp giúp một tay, vì vậy cô liền đồng ý tới đây.

Có lẽ phương pháp kia thật không tệ, thứ nhất có thể tìm được bạn trai ở Pháp, ba mẹ khó có thể ngay lập tức đi điều tra thân phận của người ta, thứ hai Thiều Lâm rất quen thuộc với nơi này, muốn cô ấy giúp giới thiệu bạn trai càng dễ dàng hơn sao?

Chỉ cần vừa nghĩ đến mình sắp được ở nước Pháp ba tháng, Tâm Diệp hưng phấn tới mức muốn hét chói tai.

Mặc dù đến đây vì công việc, nhưng cô thích được làm việc ở đây nhất.

Nghe nói công ty của Thiều Lâm lần này tiếp nhận công việc triển lãm trang sức lưu truyền qua nhiều thế kỷ đến nay cho gia tộc của một bá tước nào đó.

Hiện tại, cô đang làm việc ở "Mộng Công Điện"- một trong những công ty có thương hiệu tốt nhất nước Pháp, được sáng lập bởi một người châu Á, độc quyền thiết kế thương hiệu "Julianna".

Người tạo dựng "Mộng Công Điện" là bạn thân thời đại học của cô Hàn Thiều Lâm, cô ấy vô tình phát hiện được tài năng thiết kế thiên phú của Tâm Diệp, liền mời cô đảm nhiệm vai trò nhà thiết kế của "Julianna".

Nhưng mà tin tức này hầu như không ai biết, vì cô không muốn công khai thân phận thật của mình, mấy năm nay, các thiết kế của cô đều lấy danh nghĩa của Thiều Lâm để công khai, vì vậy thân phận nhà thiết kế của cô được giữ bí mật.

Cô không làm việc ở Pháp, vẫn ở Đài Loan, cùng tổng công ty ở Pháp trao đổi tài liệu, bản vẽ bằng Internet, thỉnh thoảng mới đi Pháp một chuyến, lần này thời gian công tác là ba tháng, đây là lần lâu nhất.

Trong mắt lần nữa hiện ra sự vui vẻ, thích thú, đôi môi đỏ mọng tạo ra một vòng cung lớn, Tâm Diệp không nhịn được cười thật lớn.

Cô thực sự rất mong chờ ba tháng tới.

* * *

Dòng họ Lạp Kiệt Nhĩ là một gia đình quý tộc nổi tiếng ở Pháp, hai trăm năm nay vẫn luôn được hoàng thất tin cậy.

Người thừa kế trước của gia tộc Lạp Kiệt Nhĩ- Á Phổ Tư đệ tam, hết sức nỗ lực phát triển sự nghiệp của gia tộc. Vừa nhận gánh nặng của gia tộc, ông thành lập một công ty khoa học kỹ thuật, trải qua ba mươi năm, công ty đã phát triển trên toàn thế giới, với hàng trăm chi nhánh đa quốc gia.

Sáu năm trước, Á Phổ Tư đệ tam đã giao tất cả sự nghiệp cho con trai của mình- Lạp Kiệt Nhĩ- Địch Lạc và bắt đầu cùng vợ mình đi du ngoạn khắp nơi trên thế giới.

Á Phổ Tư đệ tam đã ngoài sáu mươi, nhưng bề ngoài vẫn giữ được khí thế uy nghiêm không thể xem nhẹ.

Bây giờ, ông cùng vợ đang cùng con trai gặp mặt nói chuyện.

"Lạc nhi, con năm nay cũng đã ba hai tuổi, đã đến lúc nên lấy vợ rồi."

Nhìn người đang ngồi đối diện, khuôn mặt như cùng đúc một khuôn với ông thời trẻ, trên mặt Á Phổ Tư đệ tam lộ vẻ vui mừng cùng tự hào.

Thời gian trôi nhanh thật nhanh, con trai đã lớn nhanh như vậy. Ông nhin không được thở dài.

Ông còn nhớ mới hôm nào cậu bé rất thích đi theo ông, làm nũng với ông. Thế mà hôm nay đã ở trên thương trường hô phong hoán vũ, trở thành một người đàn ông trưởng thành, chững chạc.

"Đúng vậy, thưa ba." Lạp Kiệt Nhĩ- Địch Lạc thấp giọng trả lời, đưa mắt nhìn thẳng người cha đáng kính.

Địch Lạc có một đôi mắt xanh biếc khiến người khác nhìn liền mê đắm, mọi cử chỉ giơ tay nhắc chân, tất cả đều tỏa ra hơi thở ưu quý, nho nhã của một vị vương giả.

"Con có nhớ khi còn nhỏ đã từng cùng chúng ta đến Đài Loan một chuyến không?" Ngồi bên cạnh chồng, Tân Lợi Nhã tự hào nhìn con trai.

"Con không có ấn tượng gì cả." Địch Lạc lắc đầu một cái.

“Cha con lúc học ở Mỹ có quen một người bạn tốt người Đài Loan, năm đó, hai gia đình đã ước định chọn con gái của ông ấy sẽ làm vợ con. Mấy hôm trước, ba mẹ đã cùng chú Hạ liên lạc, mẹ nghĩ con cũng nên kết hôn rồi, nên mang hôn sự này thực hiện đi.”

Tân Lợi Nhã còn nhớ, họ chọn cô bé ấy đầu tiên, cô bé có một cặp mắt to sáng ngời, má lún đồng tiền xinh xắn, giọng nói tinh tế, ngọt ngào. Khi thấy cô bé cầm trên tay bánh ngọt đã bị Dịch Lạc không do dự ăn một miếng, lúc đó, họ liền quyết định gán kết số phận của hai người lại với nhau.

Mặc dù cũng lâu rồi bà cùng chồng chưa tới Đài Loan nhưng hai nhà vẫn liên lạc với nhau đều đặn, qua lời của Kiều Kiều, họ biết Tâm Diệp xuất sắc thế nào, đối với con dâu tương lai này càng lúc càng hài lòng, mấy hôm nay, Kiều Kiều còn gửi hình của Tâm Diệp sang để họ xem.

“Ba nghĩ con nên sắp xếp thời gian sang Đài Loan một chuyến đi!” Á Phổ Tư đệ tam thấy con trai không có ý phản đối, liền đề nghị.

“Con hiểu, sau khi buổi triển lãm của gia tộc kết thúc, con sẽ sắp xếp đi ngay.” Dịch Lạc không có bất kỳ ý kiến phản đối nào, trên mặt không nhìn ra suy nghĩ của anh ta.

Dịch Lạc nhìn đồng hồ trên cổ tay, nhớ ra bên trong công ty còn không ít việc chờ anh xử lý, anh đứng lên, ôm ba rồi hôn nhẹ lên má của mẹ, mới xoay người rời đi.

Đi ra khỏi cửa, ngồi vào xe ô tô riêng, Dịch Lạc bắt đầu dĩ vãng.

Đúng là nên kết hôn. Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chưa từng có bất kỳ yêu cầu nào với anh, tất cả đều do anh tự mình làm chủ, hoàn toàn chưa từng cưỡng ép anh làm bất cứ chuyện gì.

Cho đến năm 18 tuổi, rốt cục anh cũng biết được địa vị của mình ở gia tộc Lạp Kiệt Nhĩ tại Pháp, không chỉ cảm ơn ba mẹ đã cho anh một cuộc sống bình thường vô lo vô nghĩ như mọi người, anh còn cảm thấy ba mẹ rất tin tưởng mình.

Và lúc đó, anh cũng hiểu được trách nhiệm của mình, vì không muốn làm hư tổn đến danh tiếng, địa vị trăm năm của gia tộc Lạp Kiệt Nhĩ, nên ở bên ngoài rất chú ý mọi chuyện, làm việc gì cũng phải cẩn thận chú ý hình tượng của bản thân.

Hình tượng của anh luôn là một chàng trai nho nhã, lịch thiệp, đương nhiên là có không ít cô gái đã bày tỏ sự yêu mến đối với anh, nhưng anh đều không tiếp nhận.

Bởi vì anh hy vọng, mình cũng giống như ba mẹ, tìm được một người con gái không vì tiền bạc, địa vị để yêu thương, cả đời ở bên nhau, nhưng anh cũng biết, với thân phận của mình, muốn giống ba mẹ, tìm ra một nửa đích thực của đời mình thực sự không dễ dàng.

Nhận ra sự thay đổi của anh, ba mẹ anh nói, không cần cưỡng ép bản thân, chỉ cần cuộc sống thoải mái là tốt rồi, nhưng trong lòng anh biết ba mẹ anh rất để ý, cho nên càng thêm giữ mình, bảo vệ tốt thanh danh gia tộc Lạp Kiệt Nhĩ.

Hôm nay, kết hôn là yêu cầu duy nhất của ba mẹ nên anh không chút nghĩ ngợi đồng ý.

Đây là vì anh không muốn làm hai người lớn thất vọng, bận tâm quá nhiều và anh cũng tin tưởng vào người vợ ba mẹ đã chọn cho anh.

* * *

“Đúng, chính là như vậy”.

Ngồi ở dưới khăn trải, Tâm Diệp một tay cầm cốc Coca, một tay cầm đồ ăn vặt cho vào miệng.

“Này! Người đó, thân thể mềm mại một chút, đừng cứng nhắc như vậy.” Cầm cốc Coca lên, cô vừa chỉ tay về phía một người mẫu Pháp vừa nhét đồ ăn vào miệng, giọng nói cũng vì vậy không được rõ ràng.

“Được, tôi biết rồi.” Cô người mẫu một câu oán trách cũng không có, hết sức cung kính trả lời.

Làm việc ở “Mộng Công Điện” lâu như vậy, mặc dù không biết rõ thân phận thật của Salina, nhưng mọi người đều biết cô rất có địa vị, bởi vì ngay cả tổng giám đốc của bọn họ, cũng chính là người sáng lập ra

“Mộng Công Điện” Hàn Thiều Lâm cũng nể cô nhiều phần, mà mọi người cũng khá yêu thích cô vì dáng vẻ hiền hòa, dễ gần của mình.

“À! Còn cô này nữa, cô đứng sau cùng.” Tâm Diệp đưa tay chỉ cô gái đứng phía sau, “Đừng nghĩ rằng mình đứng ở phía sau mà người khác không nhìn thấy.” Nói xong, cô lại bỏ vào miệng một nắm đồ ăn vặt nữa.

“Còn nữa...Hiện tại mặc dù chỉ là diễn tập nhưng mọi người cũng không thể chủ quan. Nếu có nhà báo hoặc đại diện của công ty đối tác nhìn thấy sẽ làm uy tín của “Mộng Công Điện” giảm sút, người khác sẽ nói chúng ta tùy tiện, làm việc không chuyên nghiệp.” Vừa nói xong, cô lại uống một hộp Coca.

“Oa!Ngon quá!” Tâm Diệp đưa tay lau miệng, thở ra một tiếng đầy thỏa mãn.

“Salina này.” Đột nhiên, một tiếng gọi tên Tâm Diệp ôn nhu từ bên tai cô truyền đến, trong lòng cô thầm run lên, da đầu tê dại.

“Ở đây, không có ai làm hỏng hình tượng của “Mộng Công Điện” mà chỉ có cậu thôi.” Thiều Lâm vươn tay gõ lên đầu cô một cái.

“Ừ...Thiều Lâm...Cậu, cậu đã về rồi! Ha ha!” Tâm Diệp cười ngượng, trên mặt đầy vẻ lúng túng.

“Còn nói nữa, tớ muốn cậu sang giúp tớ diễn tập, nhưng cậu lại ở đây ăn mấy thứ thức ăn bỏ đi này.”

Giọng nói ngọt ngào làm cho người ta cảm thấy thoải mái nhưng vào tới tai Tâm Diệp lại như có đại họa sắp ập xuống đầu.

“Cậu đừng nói như vậy!” Khóe mắt Tâm Diệp liếc về phía đồng hồ ăn chưa được giải quyết trên bàn, trong lòng thầm gào khóc.

Ồ..sớm biết cô ấy trở về nhanh như vậy, cô nhất định sẽ không mang hết đồng chiến lợi phẩm mình mua được ra.

“Tất cả đều đem hết đi.” Thiều Lâm đem tất cả những thứ trên bàn giao cho thư kí đứng sau lưng, rồi quay đầu nhìn cô gái không chút hối hận kia.

“Tớ nói với cậu bao nhiêu lần rồi, những thứ đồ ăn này ăn vào miệng, sẽ chỉ làm vóc dáng của cậu trở nên dọa người hơn thôi, không khỏe mạnh thêm, thế mà cậu vẫn còn ăn.” Mặc dù cô nàng tham ăn trước mặt này đang trưng ra vẻ mặt không phục nhưng Thiều Lâm vẫn không nhận được trách cô vài câu.

“Cậu thấy tớ béo ở chỗ nào?” Tâm Diệp không phục oán trách, cô cố ý kéo bộ quần áo đang mặc trên người khiến nó dán chặt vào thân thể.

Vóc dáng tinh tế, xinh đẹp, vòng eo nhỏ nhắn, thon gọn, ngực tròn trịa, cao vút, đôi chân dài thẳng tắp, quả thực cô không hề béo, thậm chí là hoàn mỹ tới cực điểm.

Đã bốn tháng không gặp, dáng người cô vẫn thon thả như trước, không hề có phần thịt dư thừa, Thiều Lâm đành nhượng bộ.

“Cậu muốn ăn tớ cũng không cấm, nhưng ở đây tất cả đều là người mẫu, mọi người đều vì giữ gìn vóc dáng mà ăn uống điều độ, nhưng cậu lại trước mặt mọi người ăn nhiều như vậy chẳng phải là muốn ép các cô ấy nổi điên hay sao?” Huống chi ăn nhiều như vậy mà cô vẫn giữ gìn được vóc dáng hoàn mỹ, làm sao không khiến người khác tức chết.

“Được rồi, cậu đừng mắng mình nữa có được không?” Đồ ăn cũng bị tịch thu mà còn không chịu bỏ qua cho cô. Tâm Diệp bĩu môi, không cam lòng lườm bầu mây câu.

Cũng không phải không muốn, nhưng là cô tốt bụng tới giúp cô ấy làm việc mà.

“Cậu...thật là.” Thiều Lâm cũng hết cách với cô, bắt đả dĩ lắc đầu một cái.

“Tớ đưa cho cậu mấy bản thiết kế, cậu đã xem chưa vậy?” Nghĩ đến công việc, Tâm Diệp kéo Thiều Lâm ngồi xuống, cười hỏi.

”Mấy bản thiết kế ấy tớ đã xem, tốc độ sản xuất cũng đang được đẩy nhanh, nếu không có vấn đề gì thì tuần sau là có thể ra thành phẩm.

Nói đến tài thiết kế thời trang trời phú của Tâm Diệp, Thiều Lâm lập tức muốn đưa ngón tay cái ra khen ngợi. Mặc dù Tâm Diệp chưa từng chính thức học qua ngành thiết kế thời trang, nhưng mỗi lần thiết kế được một mẫu trang phục thì đó luôn hoàn mỹ tới mức nhiều người khâm phục, chỉ tiếc cô không công khai thân phận, bằng lòng làm một nhà thiết kế vô danh.

“Lần này cậu vẫn không đồng ý công khai thân phận của mình sao?” Thiều Lâm lại một lần nữa hỏi Tâm Diệp đang ngồi bên cạnh, hy vọng cô đột nhiên nghĩ thông suốt muốn chính thức công khai.

“Dĩ nhiên, vì sao tớ phải coi trọng việc công khai? Julianna có giám đốc là một nhà thiết kế nổi tiếng như cậu là đủ rồi, thêm tớ làm gì chứ?” Tâm Diệp phát tay, coi đó là việc không cần thiết.

“Cậu ấy! Cứ như vậy, đối với danh tiếng một chút cũng không quan tâm, phải biết, với năng lực của cậu, chỉ cần cậu thể hiện ra, khẳng định tên tuổi của cậu sẽ có vị thế không nhỏ trong ngành thời trang.” Thiều Lâm vẫn tiếp tục thuyết phục cô.

“Tên tuổi có tiếng tăm thì có ích lợi gì, cuộc sống tự do tự tại như bây giờ là tốt rồi.” Tâm Diệp kiêu kì, không đồng ý.

Đối với chuyện này cô không thêm để ý chút nào, hiện tại cô chỉ lo lắng đến việc đã tới Pháp được một tuần nhưng Thiều Lâm không hề giới thiệu bạn trai cho cô.

“Thiều Lâm này, việc diễn tập tớ cũng đã giúp cậu, việc thiết kế trang phục cũng đã xong, đến bao giờ cậu mới giúp mình tìm bạn trai đây?” Cô thực sự gấp lắm rồi.

“Chờ một chút.” Thiều Lâm rút tờ giấy trong túi xách ra.

Dĩ nhiên cô biết chuyện của Tâm Diệp, bởi vì ngày đầu tiên Tâm Diệp đến Pháp đã đem sự tình kể cho cô nghe. Lúc ấy Thiều Lâm cũng không đồng ý biện pháp trốn hôn của Tâm Diệp, nhìn Tâm Diệp hết lời cầu xin lại thêm cô ấy lấy việc thiết kế ra uy hiếp nên Thiều Lâm cũng không thể làm gì hơn là gật đầu đáp ứng.

Lỡ mà cô chú Hạ ở Đài Loan phát hiện ra cô đang giúp Tâm Diệp chạy trốn thì nhất định cô sẽ xong đời.

“Đây là cái gì?” Tâm Diệp tò mò liếc một cái, chỉ thấy trên tờ giấy viết hai địa chỉ.

“Cậu giúp mình đến tập đoàn Lạp Nhĩ Kiệt một chuyến, gặp giám đốc của bọn họ trao đổi về việc sắp xếp biểu diễn.” Thiều Lâm chỉ vào địa chỉ của một người trên tờ giấy.

“Này...” Tâm Diệp vừa nghe cô nói lập tức cau mày bĩu môi la lớn.

“Đừng vội, cái này là muốn tốt cho cậu.” Nhìn dáng vẻ mặt hững của Tâm Diệp, Thiều Lâm vươn tay ngăn cô kêu la, chỉ vào địa chỉ còn lại trên tờ giấy rồi nói: “Đây là địa điểm đã hẹn trước cho cậu, người đàn ông đó không tệ, là một người rất tốt, cậu nói chuyện với anh ta đi, tớ nghĩ anh ta sẽ sẵn lòng giúp cậu.”

“Thật chứ?” Gương mặt Tâm Diệp tràn đầy mong đợi, đôi mắt vốn ảm đạm ngay tức khắc bừng sáng, cô vui vẻ lôi kéo Thiều Lâm la to: “Cảm ơn cậu nhiều lắm, yên tâm, tớ nhất định sẽ hoàn thành tốt việc cậu giao.”

“Tớ đi đây. Việc tập duyệt giao cho cậu.” Ôm Thiều Lâm một cái, Tâm Diệp chạy biến đi.

“Thật là” Thiều Lâm bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Cô thật sự không chắc chắn, tùy tiện tìm một người đàn ông tới giúp Tâm Diệp rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu.

Sau khi cùng quản lí của tập đoàn Lạp Nhĩ Kiệt trao đổi công việc xong, Tâm Diệp vui vẻ bước nhanh về phía địa điểm đã hẹn trước.

Lúc này toàn bộ tâm trí cô đặt vào bữa cơm sắp tới nên Tâm Diệp quên mất mình đang ở giữa xa lộ đông đúc.

“A!”

Đột nhiên, từ xa có tiếng ai đó hét chói tai, mà những người xung quanh cô cũng sợ hãi la to.

Vừa ngẩng đầu, cô phát hiện ra có một chiếc xe đang lao về phía mình.

Rõ ràng người lái xe kia không hiểu tín hiệu đèn giao thông, hiện tại không phải là lúc người đi bộ đang qua lại hay sao?

Theo bản năng cô nhắm mắt lại, dường như cô cảm nhận được sự đau đớn do va chạm từ phía sau.

Cô chờ đợi rất lâu, cho đến lúc tiếng la hét xung quanh đã ngừng lại.

“Tiểu...tiểu thư, thật xin lỗi, cô có làm sao không vậy?” Một giọng nói tràn đầy áy náy vang lên bên cạnh cô.

Mở mắt ra, Tâm Diệp thấy một người đàn ông, đang khẩn trương nhìn mình.

“Không có...Không sao cả.” Tránh được tai nạn, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ.

“Thật xin lỗi, tôi không phát hiện ra đèn đỏ, cô thật sự không sao chứ?” người đàn ông lịch sự không ngừng xin lỗi, xem ra cũng đang bị kinh sợ.

“Không có, không sao cả.” Tâm Diệp dùng sức nói ra.

Người đàn ông này cũng không phải cố ý.

“Tiểu thư, cô xác định là không sao chứ?”

Giọng nói trầm thấp của người khác vang lên bên tai cô, Tâm Diệp tò mò ngẩng đầu lên, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông.

Chín mươi...không, chín mươi lăm điểm! Đây là người đàn ông đẹp trai nhất cô từng gặp, anh có một đôi mắt xanh trong veo như hồ nước, phẳng phất quyến rũ lòng người, cô lập tức dời tầm mắt mình đi nơi khác.

Trong lúc cô đang quan sát anh thì đồng thời Dịch Lạc cũng vô cùng hứng thú nhìn cô, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt vui vẻ.

Thấy anh cười có ý đùa giỡn, Tâm Diệp lấy lại tinh thần, trong lòng nhất thời cảm thấy không vui.

Cười? Cười cái gì mà cười! Cô chu cái miệng nhỏ nanh nhìn chằm chằm anh, cô biết mình giờ phút này trông rất chật vật khó coi.

Hai một đại mỹ nhân như cô ngồi dưới đất, tên đầu sỏ gây nên không là anh thì còn ai vào đây!

“Anh là ông chủ của anh ta?” Vốn là cô cũng không muốn tính toán so đo, nhưng ai bảo trên mặt anh có ý giễu cợt, cô liền đổi ý.

Dịch Lạc nhẹ gật đầu, không hiểu tại sao đột nhiên cô lại tức giận như vậy. Là con gái khi nhìn thấy nụ cười của anh thì không nên có vẻ mặt này mới đúng.

“Rất tốt.” Nhận được câu trả lời của anh, cô nở nụ cười xinh đẹp, động lòng người, cổ hết sức đứng lên.

Tâm Diệp bày ra dáng vẻ muốn cãi nhau, khẩu khí mang theo vài phần không vui, vươn tay chỉ về phía người lái xe đang đứng.

“Theo lý mà nói, anh ta bởi vì ông chủ đang vội nên mới tăng tốc độ, đây chính là sai lầm thứ nhất của anh. Thứ hai, anh nhìn thấy người khác suýt bị đâm phải còn cảm thấy buồn cười. Anh thật là độc ác!” Tâm Diệp nhìn thẳng vào đôi mắt xanh như hồ nước không thấy đáy của Dịch Lạc, cô càng không khống chế nổi cơn giận của mình.

Đáng ghét, người đàn ông này đẹp trai như vậy để làm cái gì? Hơn nữa đôi mắt xanh biếc kia khiến người khác phải mê đắm!

“Nhìn cái gì vậy? Còn nhìn nữa tôi liền móc mắt anh ra đấy.” Bởi vì nụ cười của anh khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, lần đầu tiên cô đỏ mặt trước đàn ông.

“Thật sự xin lỗi, nếu như thái độ của tôi làm cho em cảm thấy là tôi đang giễu cợt em, vậy cho tôi xin lỗi. Còn có, lần sau gặp em, tôi sẽ nói tài xế của tôi cẩn thận hơn.”. Trong mắt Dịch Lạc hiện lên một tia kính ngạc, không ngờ có một ngày mình bị con gái mắng.

Đáng chết! Nụ cười của anh ta còn rất mê người! Cô chưa từng gặp người đàn ông nào khiến bản thân mình động tâm, trái tim hồi hộp đập mãnh liệt như vậy.

“Ồ! Lần sau? Còn có lần sau nữa sao?” Tâm Diệp tránh anh ta như tránh ôn dịch, tự nhiên bước cách xa anh.

Người đàn ông này rất nguy hiểm.

Ý nghĩ này từ đột nhiên xuất hiện trong đầu mà cô thì luôn tin tưởng vào linh cảm của bản thân mình.

Tuy anh ta có bộ dạng tao nhã nhưng sự rung động kì quái trong lòng cô lại làm cô cảm thấy không yên.

“Tôi thật lòng muốn xin lỗi em, nếu em thật sự bị thương, tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.” Đôi mắt xanh của anh nhìn thẳng vào cô mang theo sự thành khẩn, hoàn toàn không giống như nói dối.

“Thôi quên đi, tôi cũng không đúng, đi trên đường lớn mà còn phân tâm.” Sự nhượng bộ của anh làm cho cô cảm thấy bản thân đang làm cho chuyện bé xé ra to.

“Em muốn tới nơi nào? Hay là để tôi tiễn em một đoạn!” Dịch Lạc đột nhiên nghĩ nhanh như vậy đã cùng cô chia tay. Cô rất thú vị, làm cho tâm tình của anh trở nên rất tốt.

Cả đời mình đây là lần đầu tiên anh chú ý đến con gái mà lại là con gái phương Đông, một cô nàng phương Đông rất cá tính.

“Không cần, cảm ơn ý tốt của anh, tôi chắc chắn bản thân không sao cả, huống chi tôi lại không quen anh mà lại đi xe của anh không phải là rất lạ sao? Người khác không biết, còn tưởng rằng tôi cố ý để anh đụng phải.” Tâm Diệp không chút nghĩ ngợi xua tay từ chối.

Cô dù có gan lớn hơn nữa, cũng không muốn mấy cô gái xem trò vui bên cạnh đang nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ cùng thù địch.

Làm ơn đi, cô mới là người vô tội bị hại. Bởi vì anh ta nhìn có vẻ đẹp trai mà cô bị người ta khinh bỉ? Tâm Diệp bất mãn bĩu môi.

Nghe vậy, anh hơi sững sốt, rồi cười cười.

Nụ cười của anh khiến lòng cô ghen lại, trái tim đập nhanh đến mãnh liệt.

“Tôi, tôi bây giờ phải đi, đã muộn rồi.” Cô lắp bắp nói.

Để bình ổn những cảm xúc lạ lẫm trong lòng mình, Tâm Diệp xoay người rời đi nhanh như đang chạy trốn.

Người đàn ông này làm cô cảm thấy sợ hãi, về phần sợ cái gì? Cô không biết, nhưng nghĩ đến đôi mắt xanh có thể nhìn thấu lòng người kia, trong lòng cô không tìm được cảm thấy kinh hoàng.

Dịch Lạc tiếc nuối nhìn theo bóng dáng của cô, còn tưởng rằng có thể cùng cô nói chuyện nhiều hơn.

Mãi cho đến lúc bóng dáng kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, trên mặt Dịch Lạc lại hiện lên một chút hứng thú cùng tiếc nuối.

Thật là một cô gái thú vị.

Cô là cô gái đầu tiên cũng là duy nhất, không say mê vẻ bề ngoài của anh.

Ha ha ha! Cô gái đáng yêu.

Nhớ tới cặp mắt to tròn kia bốc lên lửa giận, khoe miệng Dịch Lạc không tự chủ lại nâng lên.

3. Chương 3

Sau khi, kết thúc bữa cơm vốn đầy kì vọng, Tâm Diệp chán nản bước đi một mình trên phố đêm.

Thất bại. Rũ vai xuống, cô thở dài một cái.

Có lẽ là do cô không nói rõ ràng với Thiều Lâm, cô muốn tìm là một người đàn ông hoàn toàn đối xử với cô như một người bạn, giữa hai người không có bất kì tình cảm nào khác ngoài quan hệ bạn bè.

Vì vậy, bữa cơm này thực sự là quá thất bại.

Từ đầu tới cuối, người đàn ông kia đều nhìn cô chăm chăm, trong mắt tràn ngập vẻ say đắm, làm hứng thú ăn uống của cô cũng không còn.

Cô nào dám nhờ anh giúp đỡ nữa!? Đến lúc đó chỉ sợ vị hôn phu còn chưa giải quyết xong, lại rước thêm một gánh phiền toái khác.

“Ngày mai đành nhờ Thiều Lâm giới thiệu một người tốt hơn vậy.” Tâm Diệp quyết định đem chuyện xấu vừa rồi bỏ qua.

Nhìn trên đường có mấy đôi tình nhân dắt tay nhau, vui vẻ đi dạo, trong mắt Tâm Diệp hiện lên sự hâm mộ.

Cô chưa từng kết giao bạn trai, cũng muốn giống như bọn họ, có thể cùng bạn trai ngọt ngào, thân mật đi cùng nhau, nhưng cô chưa từng gặp người đàn ông nào khiến trái tim mình rung động.

Người đàn ông khiến cô động lòng...

Đột nhiên, trong đầu cô hiện ra hình ảnh người hôm nay cô đã gặp, người đàn ông đó có một đôi mắt xanh biếc, nhớ tới nụ cười làm lòng người mê đắm kia, Tâm Diệp không nhịn được đỏ mặt.

Cô dùng sức lắc đầu. ” Làm sao lại nghĩ đến anh ta cơ chứ?”

“Lại gặp nhau rồi.” Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp, dễ nghe có chút quen thuộc từ phía sau Tâm Diệp truyền đến.

Vừa quay đầu, Tâm Diệp thấy có một chiếc xe ô tô sang trọng đang dừng bên cạnh mình, ngồi trong xe là một người đàn ông.

Là anh!? Cô tròn to cặp mắt, vừa mới nghĩ đến anh, anh liền xuất hiện.

Tim cô lại bắt đầu đập như trống dồn...

“Phải đi về sao? Tôi tiễn em một đoạn.” Dịch Lạc cảm thấy buồn cười khi nhìn thấy trong mắt cô xuất hiện một tia khiếp sợ.

Sau khi kết thúc bữa cơm với người nhà, lúc xe đi ngang qua đây, Dịch Lạc lơ đãng nhìn thấy cô đứng ở lối đi bộ, trên mặt cô có một chút buồn rầu.

Bằng trực giác, Dịch Lạc nghĩ rằng cô có chuyện.

Vừa nghĩ như vậy, Dịch Lạc lập tức yêu cầu tài xế quay xe. Ngay cả chính anh cũng không biết tại sao mình lại phải làm như vậy.

Có lẽ khuôn mặt ảm đạm của cô làm cho anh cảm thấy không đành lòng.

Tóm lại, khi anh lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra mình đã gọi tài xế dừng xe, lại kéo cửa kính xuống, mời cô lên xe.

“Không cần đâu.” Mặc dù vừa mới nghĩ tới anh, anh liền xuất hiện, cũng không quên chính người đàn ông này mang lại cho cô cảm giác vô cùng nguy hiểm.

“Tôi không có ý xấu gì, chỉ là đã trễ thế này, một người con gái xinh đẹp một thân một mình ở đây hình như không được an toàn cho lắm.” Dịch Lạc chỉ chỉ bốn phía.

Đôi mắt xanh biếc của anh vô cùng thành khẩn, xem ra anh cũng không giống người xấu, Tâm Diệp bĩu môi, do dự đứng trước cửa xe.

“Coi như cho phép tôi chuộc tội chiều nay không cẩn thận suýt nữa đâm vào em?” Mở cửa xe ra, Dịch Lạc dịch người hướng vào phía trong ngồi, chờ Tâm Diệp lên xe.

Lòng cô thôi thúc cô nhận lời anh, nhưng là...

Nhìn anh, cô cảm thấy có chút sợ hãi, rồi lại có cảm giác an tâm.

Sợ cái gì? An tâm cái gì chứ? Sợ hãi bởi vì anh mang đến cho cô cảm giác nguy hiểm, an tâm bởi vì trực giác của cô mách bảo anh sẽ không làm tổn thương cô.

“Được rồi.” Tâm Diệp bỏ qua, cô cúi đầu, ngồi vào xe.

Hôm nay cả ngày bận rộn, thân thể thật ra đã tương đối mệt mỏi.

“Em sống ở đâu?” Dịch Lạc nở nụ cười dịu dàng, cảm thấy thật vui vẻ vì cô đã có ý tiếp nhận mình.

May mắn bữa cơm cùng ba mẹ kết thúc sớm, nếu không anh có thể sẽ không có cơ hội gặp lại cô lần nữa.

Nói cho Dịch Lạc biết địa chỉ nơi ở mà Thiệu Lâm giúp cô tìm, Tâm Diệp toàn thân buông lỏng, dựa thân vào ghế ngồi.

“Mới vừa tan sở sao?” Cô không chút giả bộ tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dạng vô cùng thoải mái, làm Dịch Lạc khẽ cười.

“Không, vừa mới cùng người ta ăn cơm, bữa cơm này ăn thực mệt mỏi.” Trên mặt cô hiện lên một chút bất đắc dĩ, nhớ tới bữa cơm kia quả thực khiến người khác nuốt không trôi.

Về bất đắc dĩ trên mặt cô bị Dịch Lạc nhìn ra, đôi mắt xanh biếc có chút suy tư chăm chú nhìn cô.

Tâm Diệp phát hiện ra cái nhìn chăm chú của anh, cảm thấy không tự nhiên cho lắm.

“Tôi còn chưa biết tên của em.” Dịch Lạc phát hiện ra vẻ lúng túng trên mặt cô, để tránh làm hỏng bầu không khí, anh cố ý nói sang chuyện khác.

“Salina.” Thấy anh quan tâm, Tâm Diệp có chút vui vẻ.

“Dịch Lạc.” Anh cũng nhìn cô nở nụ cười.

Từ thái độ của cô, Dịch Lạc suy đoán cô không biết thân phận thật của mình.

“Anh làm nghề gì vậy? Xem ra rất giống người có tiền.” Trên người anh toát ra một loại khí chất cao quý, còn ngồi chiếc xe hơi cao cấp, trang phục trên người cũng không bình thường, Tâm Diệp suy đoán, Dịch Lạc là một nhân vật có thân phận lớn.

“Chẳng qua là đang sở hữu một công ty khá lớn thôi.” Anh trả lời đơn giản. “VẬY còn em? Đang làm công việc gì? Tại sao phải tới Pháp?” Anh cũng ngoài dự tính mà hỏi thăm cô.

“Tôi à? Tôi từ Đài Loan tới, chỉ là một cô gái không có tiếng tăm, đến Pháp là do giám đốc yêu cầu mà thôi.” Cô ngịch ngợm nháy mắt vài cái, học anh trả lời đơn giản.

Dịch Lạc nhíu mày. “VẬY em sẽ ở lại nơi này bao lâu?”

“Nếu không có gì thay đổi, chắc là ba tháng!” Sau khi kết thúc buổi biểu diễn của tập đoàn Lạp Kiệt Nhĩ, cô sẽ phải rời đi.

“Ra là vậy.” Dịch Lạc gật đầu một cái, nghe được cô sẽ đi nhanh như vậy trong lòng đột nhiên cảm thấy một chút thất vọng.

Sửng sốt một chút, anh lại nhíu mày.

Thất vọng? Anh thất vọng cái gì chứ?

Cô gái trước mắt anh quen chưa quá một ngày, tại sao anh lại có cảm giác như vậy? Đôi mắt mang theo chút cảm xúc phức tạp nhìn cô, Dịch Lạc không biết bản thân mình bị làm sao nữa?

Mơ hồ, anh có một loại cảm giác quen thuộc giống như đã biết cô trước đó thật lâu.

“Này! Anh làm sao vậy?” Tâm Diệp phát hiện anh đưa mắt nhìn cô vô cùng sâu sắc làm bản thân cảm thấy không được tự nhiên, nở nụ cười cứng nhắc, tim không khống chế được đập nhanh.

“Không, không sao.” Quay mặt đi chỗ khác, anh cào tóc gọn gàng, có ý che giấu nội tâm của mình.

“Anh thật là kì lạ, rõ ràng trên mặt biểu hiện có chuyện, miệng lại nói không! Tôi biết nhất định là việc riêng.” Tâm Diệp nhìn hành động của anh, không tự chủ được nói ra.

“Nếu như mỗi người đều giống như em, có lời nói thẳng, sợ rằng thế giới này sẽ xảy ra đại loạn mất.” Anh khẽ cười nói.

”Lời nói thẳng ra thì có gì không tốt? Như vậy cuộc sống sẽ không phiền toái! Tôi nhất định không chịu nổi rõ ràng có chuyện lại nói không.

Nói ra những buồn bực ở trong lòng muốn đông muốn tây. Nếu mọi chuyện rõ ràng sẽ rất đơn giản, anh lại muốn phức tạp hóa nó, đó không phải là tự tìm đến đau khổ sao?” Cô một chút cũng không đồng ý với suy nghĩ của anh.

“Không phải đây là thực tế sao? Có một số việc không phải là em nghĩ rồi nói, người khác sẽ nghe. Có những chuyện, nếu như em nói, sẽ làm cho người khác hoang mang, làm cho người ta không được tự nhiên, em sẽ nói sao?” Địch Lạc nhíu mày, vì thuyết phục cô mà lại cảm thấy thú vị, mới mẻ.

Có chuyện thì nói thẳng? E rằng sẽ làm cô sợ!

“Nếu như chuyện này làm tôi rất buồn phiền...Tôi sẽ nói, thay vì một mình buồn phiền, không bằng cùng người khác buồn phiền.” Cô dùng sức gật đầu.

”Được rồi! Vậy thì tôi sẽ nói cho em biết, trong lòng tôi muốn gì. Anh đến gần cô, đôi mắt xanh biếc của anh nhìn thẳng vào mắt cô.

4. Chương 4

“Cái gì?”

“Tôi đang suy nghĩ...em rất đặc biệt.” Cô gái này hoàn toàn khác so với những cô gái anh từng gặp trước đây.

“Thật sao? Tôi đặc biệt?” Tâm Diệp nhíu mày, không hiểu ý tứ trong lời nói của anh. “Tôi cũng giống anh, có một đôi mắt, một cái mũi, một cái miệng, một đôi tay, một đôi chân, ngoại trừ tôi là nữ, anh là nam, tôi cũng không cảm thấy mình có gì đặc biệt.”

Địch Lạc cười lớn, rồi sau đó dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Tâm Diệp, không ngờ được cô sẽ nói như vậy.

Cô... đơn thuần như vậy hay đang giả ngu? Anh cảm thấy giả thiết thứ nhất tương đối có thể, bởi vì vẻ mặt cô rất nghiêm túc.

“Cười! Cười cái đầu anh. Có cái gì hay mà cười cơ chứ?” Trong mắt Tâm Diệp hơi lóe lên sự tức giận, không hiểu rốt cuộc mình nói cái gì buồn cười để anh thành ra như vậy.

Nhưng mà, nói thật ra, anh cười nhìn rất đẹp, thanh âm cũng rất êm tai. Cách hai người ở cạnh nhau như vậy lại để lại cho cô một cảm giác thoải mái, tự tại.

“Thiếu gia, đã đến chỗ ở của tiểu thư.” Đột nhiên, tài xế ở phía trước lên tiếng phá tan bầu không khí hiếm có này.

Tâm Diệp nhanh chóng mở cửa xe nhảy xuống. “Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

“Tự mình cẩn thận một chút.” Địch Lạc thu hồi vẻ mặt vui vẻ, trong mắt tràn ngập sự dịu dàng.

“Vây...Tạm biệt, Địch Lạc.” Nói xong, Tâm Diệp không chút do dự xoay người chuẩn bị đi vào.

“Salina.” Ngồi trên xe Địch Lạc đột nhiên gọi cô.

Cô quay đầu lại, trên mặt đầy vẻ thắc mắc.

“Không, không sao, ngủ ngon.” Bên trong xe, Địch Lạc nói tạm biệt với cô, chiếc xe trước mặt cô chậm rãi rời đi.

Cho đến khi chiếc xe bị bóng tối bao trùm toàn bộ, biến mất khỏi tầm mắt, Tâm Diệp mới lấy lại tinh thần, quay vào nhà.

* * *

“Lần này là thư ký Ngả Khắc của Phỉ Nhĩ Tư, đừng thấy vẻ mặt anh luôn lạnh lùng nhưng thật ra thì con người anh rất tốt, cậu cứ thử nhờ anh giúp đỡ.” Thiều Lâm lấy một tờ vé mời ra đưa cho Tâm Diệp.

“Đến xem show diễn thời trang?” Tâm Diệp thấy Thiều Lâm lấy tấm vé mời ra nhìn mặt nhú mày nhận lấy đồng thời liếc Thiều Lâm một cái.

“Đúng vậy! Tổ nghĩ cậu sẽ có hứng thú nên bảo Phỉ Nhĩ Tư lấy hai vé.” Thiều Lâm gật đầu một cái.

“Phỉ Nhĩ Tư đồng ý để thư kí quan trọng của anh giúp tớ?” Tâm Diệp nhìn chằm chằm vào Thiều Lâm hỏi dồn.

Phỉ Nhĩ Tư là cổ đông lớn nhất của Mộng Công Điện có giao tình với Thiều Lâm rất tốt, giống như anh em vậy, nhưng...nếu cô nhớ không nhầm, người đàn ông tên Phỉ Nhĩ Tư kia lấy việc bắt nạt cô làm thú vui, bây giờ, anh ta sao có thể có lòng tốt giúp đỡ cô?

“À...đúng vậy!” Thiều Lâm không được tự nhiên gật đầu một cái.

Cô làm sao nói cho Tâm Diệp biết, Phỉ Nhĩ Tư này muốn xem kịch vui nên mới đem Ngả Khắc cho cô mượn đây.

* * *

Sáu giờ chiều.

Tâm Diệp đứng ở cửa lớn của hội trường tổ chức show diễn thời trang chờ Ngả Khắc đến.

Cô, hôm nay, mặc váy màu lam nhạt kết hợp với khăn lụa dài màu trắng, phóng khoáng mà động lòng người, trang điểm nhẹ nhàng với mái tóc dài đen nhánh, khiến cho cô vừa xinh đẹp kiều diễm vừa giống như thiên thần nghịch ngợm.

“Tâm Diệp.” Ngả Khắc cũng vừa tới, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng quen thuộc.

“Ừ! Ngả Khắc.” Tâm Diệp cười một cách cứng nhắc. Cô không có thói quen đối diện với một người đàn ông nghiêm túc như vậy.

“Thật xin lỗi, chắc Thiều Lâm đã làm phiền anh nhiều rồi.”

“Không, tôi thấy rất may mắn khi được trở thành đối tượng suy xét của em.” Bản thân là thư kí của Phỉ Nhĩ Tư và là bạn của Thiều Lâm, dĩ nhiên Ngả Khắc biết vấn đề của Tâm Diệp.

“Ha ha ha!” Lúng túng cười, trên mặt Tâm Diệp hiện rõ mất tự nhiên.

Nhìn Ngả Khắc, Tâm Diệp liền nghĩ tới Dịch Lạc.

Nghĩ về người đó, Tâm Diệp phát hiện ra mình thích loại khí chất nhã nhặn, cao quý kia của Dịch Lạc hơn.

“Đi thôi!” Nụ cười hiếm có từ bên khóe miệng Ngả Khắc hiện ra.

Sau đó cô vươn tay ra bình tĩnh khoác tay anh, hai người cùng nhau đi vào hội trường.

“Dịch Lạc, hoan nghênh cháu đến dự.”

Chủ của show diễn thời trang hôm nay thấy Dịch Lạc đến, vui vẻ cười lớn.

“Chào bác, cảm ơn bác đã mời cháu.” Dịch Lạc nở nụ cười nhìn người đàn ông trung niên khí thế uy nghiêm trước mặt.

“Chúng ta cũng lâu rồi chưa gặp nhau, lần gần nhất hình như cũng đã hai, ba năm trước.” Người đàn ông vỗ vai Dịch Lạc, đối với anh rất yêu quý.

“Đúng vậy.”

“Thời gian trôi qua nhanh thật, ta nghe ba cháu nói, sau khi kết thúc buổi biểu diễn của gia tộc Lạp Kiệt Nhĩ cháu sẽ đi Đài Loan mang vị hôn thê về, là thật sao?” Người đàn ông tò mò hỏi.

“Đúng vậy!” Anh mỉm cười gật đầu.

“Ta thấy cháu cũng rất mong đợi đấy!” Người đàn ông trung niên cười to. “Nghe ta nói, nhất định không được xem thường con gái Đài Loan.” ông nháy mắt với Dịch Lạc, trong mắt hiện lên vài tia nghiêm ngắc.

“Hả? Tại sao?” Dịch Lạc tò mò nhìn gương mặt thần bí của người đàn ông.

“Ông xã, anh đừng nói lung tung nữa được không?”

Lúc này, một người phụ nữ Đông phương tầm năm mươi tuổi đi tới sau lưng người đàn ông, vươn tay vỗ nhẹ vào đầu ông, khiến mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

“À! Bà xã, em tới rồi!” Thấy vợ đứng phía sau, người đàn ông liền đem bà ôm lấy, còn tặng thêm vài cái hôn.

“Tất cả mọi người đang nhìn, anh đứng đắn chút đi.” Người phụ nữ đỏ mặt đem ông đẩy ra, nhìn Dịch Lạc tỏ vẻ xin lỗi, áy náy mỉm cười nhìn anh.

“Đến đây, bà xã, đây là con trai của Á Phổ Tư, Dịch Lạc, trước mắt tập đoàn Lạp Kiệt do cậu ta quản lý.” Không để ý đến sự giãy giụa của vợ, người đàn ông vẫn ôm thật chặt vợ vào ngực, không buông tay.

“Xin chào phu nhân.” Dịch Lạc lễ phép cúi đầu chào bà.

“Cháu là con trai của đệ tam? Lớn lên thật ưu tú.” Người phụ nữ tán thưởng, ca ngợi đứa trẻ này xem ra là một người đàn ông hào hoa phong nhã.

Không hổ là con trai của bá tước, dáng dấp tướng mạo xuất sắc, lại tuổi trẻ tài cao, khẳng định được rất nhiều con gái yêu mến.

“Vợ tương lai của cậu ta cũng là người Đài Loan giống em đấy, hơn nữa sẽ phải lập tức đi đón người ta về đây.”

“Thật sao? Con gái nhà nào có diễm phúc lớn như vậy?” Bà tò mò hỏi.

“Cô ấy là Hạ Tâm Diệp.” Dịch Lạc thành thật trả lời. Điều này anh biết được từ ba mình.

“Tâm Diệp? Hạ?” Nghe được tên con gái của người quen, người phụ nữ không khỏi kinh ngạc. “Cháu nói là con gái lớn của chủ tịch tập đoàn Hạ thị ở Đài Loan Hạ Tâm Diệp?”

“Phu nhân biết cô ấy?”

“À...biết.” Bà cứng ngắc nở nụ cười, cảm thấy chột dạ.

Bởi vì bà cùng hai người của Hạ gia là bạn cũ đã nhiều năm, nên đối với chuyện của nhà họ bà cũng biết đôi chút.

Vì vậy chuyện bốn chị em Hạ gia cùng nhau đào hôn, bà dĩ nhiên cũng biết qua, không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy, gặp được một trong những đương sự.

“Em nói là cô bé Tâm Diệp kia? A! cô gái khá nóng tính.” Vừa nghe đến cái tên quen thuộc kia, người đàn ông cao hứng nói, không hề để ý đến cái nháy mắt của vợ ở phía đối diện.” Tiểu tử, vợ của cháu chính là cô bé ấy sao? Vậy cháu sống cũng không dễ chịu đâu! Cô bé Tâm Diệp đó, ta ngay cả cãi nhau cũng phải thua cô bé ấy. Nghe nói, vì hôn sự, bốn chị em nhà Hạ gia cùng nhau bỏ trốn đấy!”

Nói xong, người đàn ông ha hả cười to, nhìn về phía vợ, vốn định hỏi bà xem mình nói có đúng không, nhưng lại phát hiện ra bà chỉ liếc nhìn ông một cái tỏ ý xem thường, trong nháy mắt, ông hiểu ra mình đã nói những lời không nên nói.

“A! Ta vừa mới nhìn thấy người quen. Tiểu tử, ta, chúng ta đi trước, cháu tự mình thưởng thức.” Ông như chạy trốn vội vàng kéo bà xã đi.

Địch Lạc bên ngoài tuy vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng trong mắt anh xuất hiện vài tia nghiêm ngắc.

Cô gái này xem ra rất thú vị.

Bỏ nhà trốn kết hôn? Điều này làm cho anh càng muốn gặp vị hôn thê của mình.

Thật không ngờ...Anh gần đây lần lượt được gặp hai cô gái Đài Loan đặc biệt.

“Là anh!”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc xuất hiện ở phía sau anh.

“Salina? Là em?” Xoay người nhìn Địch Lạc ngạc nhiên. “Tôi nghĩ ngờ hình như em đang theo dõi tôi, nếu không tại sao đi tới đây cũng gặp em vậy.” Anh hiếm khi mở miệng cười đùa giỡn.

Anh thừa nhận, có thể gặp lại cô trong lòng thấy rất vui vẻ.

“Ai muốn theo dõi anh chứ, quý kiêu ngạo. Tôi đang suy nghĩ có phải anh đang theo dõi tôi không đây!” Cô không ngờ hai người lại có duyên đến như vậy, ở nơi này gặp lại nhau.

Tâm Diệp nhìn anh, anh hôm nay mặc một bộ tây trang cách điệu, càng làm cho anh nam tính hơn, đầu tóc chỉnh tề, làm Tâm Diệp muốn vươn tay làm loạn nó.

Trong khi cô đang đánh giá trang phục của Địch Lạc, anh cũng chú ý đến bề ngoài của cô.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh sáng, đúng là màu sắc anh yêu thích, mặc trên người cô hiện ra hết sức đẹp mắt.

“Em tới đây một mình sao?” Nhận ra bên cạnh cô không có ai đi cùng, Địch Lạc tò mò hỏi.

“A! Anh ấy đi lấy nước hoa quả.” Tâm Diệp cười cười nói, không hề biết sau khi anh nghe thấy câu trả lời của cô, biểu hiện trên mặt có chút kỳ lạ.

“Thật sao?” Địch Lạc có vẻ bình tĩnh nhưng đôi mắt trở nên sắc bén.

“Không nói chuyện với anh nữa, bạn trai tôi đang tìm tôi.” Thấy Ngã Khắc đang đi tìm mình, Tâm Diệp vội vàng tạm biệt anh quay đi.

Địch Lạc tò mò nhìn theo hướng cô đi.

Người đàn ông kia... rất quen mặt. Đã gặp ở đâu rồi?

Người đàn ông đứng bên cạnh cô phát hiện có người đang nhìn mình. Ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt giao nhau.

Ngã Khắc dường như nhận ra được thân phận của anh, gật đầu với anh coi như chào hỏi.

Địch Lạc cũng gật đầu với anh một cái, chỉ có chính anh mới biết, giờ phút này tâm tình anh phức tạp tới mức nào.

Địch Lạc nhớ ra, người đó là thư kí của Phỉ Nhĩ Tư - Ngã Khắc.

Nhìn thấy cô cùng Ngã Khắc vừa nói vừa cười, Địch Lạc phát hiện, trong lòng mình dường như đang dâng lên một cảm giác kỳ lạ chưa bao giờ có.

5. Chương 5

Bên trong quán cà phê, Tâm Diệp ngồi đối diện Ngã Khắc cùng nhau nói chuyện phiếm.

“Em có biết vị hôn phu của mình là ai không?” Ngã Khắc hỏi.

“Không biết.” Tâm Diệp nhún vai.

Ba mẹ nói khi họ còn bé họ đã gặp mặt, nhưng dù sao đã qua lâu như vậy, làm sao cô có thể nhớ.

“Tôi nghĩ anh ta là một người rất tốt?” Trong lời nói của anh mang theo ám hiệu.

“Thật sao?” Tâm Diệp vươn vai, rất bình tĩnh nói.

“Nói không chừng có thể em và anh ta đã từng gặp mặt.” Ngả Khắc cười cười nhìn cô.

“Tại sao tôi có cảm giác anh biết một số chuyện mà tôi không biết vậy?” Cô nghi ngờ nhìn Ngả Khắc.

“Em vội vàng tìm người đàn ông khác giúp mình làm chuyện như vậy, không phải là một việc làm sáng suốt.” Không trả lời câu hỏi của cô, anh khuyên.

Thật ra vừa rồi ở hội trường anh mới biết được thân phận vị hôn phu của cô.

Vừa rồi lúc Dịch Lạc đang cùng hai vợ chồng kia nói chuyện, vừa lúc anh đi qua, nghe được chuyện bọn họ nói, anh giật mình, nhưng không ngờ tới ngay sau đó lại gặp Tâm Diệp cùng Dịch Lạc nói chuyện với nhau.

Anh nhảy bèn lập tức hiểu ra, thật ra thì hai người bọn họ đã sớm biết nhau, chẳng qua là không biết rõ thân phận của nhau mà thôi.

Mà vừa rồi ở hội trường, hai vợ chồng trung niên kia cũng không nhận ra Tâm Diệp đến.

Anh cũng nhận ra Dịch Lạc nhìn anh bằng thái độ thù địch không che giấu.

Không sai, tuy rằng anh không hiểu rõ về người đàn ông tên Lạp Nhĩ Kiệt-Dịch Lạc này, nhưng là người bình thường cũng có thể nhìn ra được anh để ý Tâm Diệp.

“Đã trễ thế này, để tôi đưa em về.” Nhìn đồng hồ trên tay, anh quan tâm muốn đưa cô về.

Hai người đi ra khỏi quán cà phê.

“À... Ngả Khắc.” Trên đường về, cô nhớ ra mục đích chủ yếu của cuộc hẹn này.

“Anh lúc đầu không từ chối cuộc hẹn của tôi là bởi vì đồng ý giúp tôi sao?” Cô ngẩng đầu nhìn về phía Ngả Khắc.

“Em nói thử xem?”

Anh cho rằng nếu như Tâm Diệp biết thân phận vị hôn phu của mình không chừng sẽ thay đổi ý định, dù sao cô cũng có quen biết Dịch Lạc.

Không đợi cô trả lời, anh lại tiếp tục nói.

“Đúng rồi, hôm nay ở hội trường, người đàn ông kia là ai vậy?” Anh quyết định cho cô một chút gợi ý.

“À, anh nói là người đàn ông kia hả? Lần đầu tiên đi gặp mặt bị trễ giờ là do đụng phải anh ta, sau đó không hẹn mà gặp thêm một vài lần nữa.”

Đây coi như đã là lần thứ ba.

“Ừ! Vậy anh ta tên là gì vậy?”

“Anh ta tên là Dịch Lạc.” Nhớ đến đôi mắt xanh biếc kia của anh luôn chăm chú nhìn mình, khiến gương mặt Tâm Diệp nổi lên một tầng màu hồng.

“Chỉ biết tên anh ta là Dịch Lạc thôi sao?” Xem ra cô không biết thân phận thật của anh. ” Còn anh ta? Anh ta có biết tên của em không?”

“Anh ta biết tên tôi là Salina.”

Anh là người Pháp, nói cho anh biết tên mình là Hạ Tâm Diệp không phải kì lạ lắm sao? không chừng anh còn không đọc đúng đây!

Nghĩ tới anh vì phát âm tên của mình mà phiền não, vẻ mặt kia nhất định rất buồn cười, trên mặt cô hiện lên sự vui vẻ mà chỉ mình cô mới hiểu.

Nghe vậy, Ngả Khắc không khỏi mỉm cười.

Việc này không thể đem ra đùa, Ngả Khắc ở trong lòng cố nén cười, khó có được hứng khởi muốn trêu đùa người khác.

“Tâm Diệp, thật xin lỗi, tôi rất muốn giúp em nhưng tôi e rằng không có cách nào để giúp.” Mang vẻ mặt áy náy., Ngả Khắc nhẹ giọng nói.

“Tại sao?” Nghiêm mặt, tâm tình vui vẻ của Tâm Diệp bị phá hư.

“Bởi vì Phỉ Nhĩ Tư nói tôi không thể đáp ứng đề nghị của em.”

Trong lòng anh đã sớm tính toán, nếu như đem chuyện này nói cho Phỉ Nhĩ Tư biết, anh cũng sẽ đồng ý với quyết định của mình.

“Cái gì?” Trợn to mắt, cô không thể tin được điều mình vừa nghe thấy, tên đàn ông đáng ghét thực sự đang trêu đùa cô.

“Thật xin lỗi, tôi thật lòng rất muốn giúp em, nhưng hiện tại tôi đang làm việc cho anh ấy.” Trên mặt anh đầy vẻ bất đắc dĩ, Ngả Khắc hối lỗi nói.

“Thôi, quên đi, không trách anh, muốn trách thì trách cái tên đáng ghét kia! Tôi đi tìm người khác tốt hơn.”

Vỗ nhẹ lên vai Ngả Khắc, Tâm Diệp không để bụng, nở nụ cười với anh. Dù sao muốn nổi giận cũng phải trút hết lên đầu người đàn ông kia mới đúng.

Thực phiền toái!

Tâm Diệp lười biếng ngồi trên sofa ở phòng khách của khách sạn, thở dài.

Hôm nay, cô hẹn gặp người ta ở đây, cô cố ý tới sớm một giờ bởi vì muốn nhìn xem mình có “cơ hội” hay không.

Thế nhưng ngồi ở đây một giờ...mà vẫn không có ai đến gần.

Mấy người đàn ông này rốt cuộc làm sao vậy, không phát hiện có một cô nàng xinh đẹp đang ngồi ở đây sao?

Cô là Hạ Tâm Diệp mà cũng là một mỹ nhân cực phẩm chứ!

Là lỗi của cô? Hay là đàn ông ở đây không có mắt?

Haiz! Cô lại thăm thở dài một cái.

“Thật buồn!”

Kể từ sau cuộc hẹn với Ngả Khắc, không biết tại sao Thiệu Lâm cũng không giới thiệu bạn trai cho cô nữa.

Hỏi nguyên nhân, cô ấy luôn mập mờ nói, bên cạnh mình đã có một người đàn ông cực kỳ ưu tú không cần lãng phí thời gian tìm người đàn ông khác.

Cô nghĩ từ đầu đến cuối, suy nghĩ thật lâu, nhưng không nghĩ ra rốt cuộc bên cạnh cô có người đàn ông ưu tú nào?

“A! Thật là chán- Đau đầu quá đi mất!”

“Salina.” Lúc này, một người đàn ông chừng 50, 60 tuổi đi đến bên cạnh cô.

“Johnson.” Vừa nhìn thấy người mình chờ đã đến, Tâm Diệp lập tức nở nụ cười.

“Cháu hình như đến đã lâu rồi.”

“Đúng vậy! Không sao! Thật ngại, hẹn bác ở chỗ này bởi vì vừa lúc cháu ở gần đây, hẹn ở chỗ này cũng khá thuận tiện.”

Johnson là chủ nhà mà trước đây Thiệu Lâm thuê cho cô, trước kia mỗi lần ở lại Pháp một vài ngày, cô sẽ ở nhà của ông ấy, bởi vì cô không thích ở khách sạn mà chỉ thích ở trong một căn nhà cổ của người dân.

Johnson yêu thương cô như con gái ruột, khiến cô hết sức yêu quý ông, hai người giống như người thân trong gia đình.

“Không sao, ta biết cháu bề bộn nhiều việc.”

Johnson ôm Tâm Diệp thật chặt, coi Tâm Diệp như con gái của mình hết sức yêu thương.

“Lần này ở Pháp bao lâu?” Jonhson ngồi trên ghế sofa quan tâm hỏi.

“Vâng, chắc cũng một thời gian khá dài ạ.”

“Vậy đã tìm được chỗ ở chưa?”

“A! Nhưng mà cháu vẫn muốn ở lại chỗ của bác, đáng tiếc là phòng bị người khác thuê mất rồi.”

“Ừ! Nếu là cháu nói sớm cho ta biết, vợ chồng ta nhất định sẽ không đem phòng cho người khác thuê, bà ấy gần đây còn nói rất nhớ cháu đấy!”

“Không sao ạ, lần sau còn nhiều cơ hội mà.” Khóe miệng Tâm Diệp nâng lên.

“Thiếu gia, ngài xem, là vị tiểu thư lần trước.” Tài xế đi theo Dịch Lạc ở phía sau, lúc bước vào đại sảnh, lập tức phát hiện ra Tâm Diệp.

Vừa quay đầu, quả nhiên Dịch Lạc nhìn thấy cô, mà bên cạnh cô còn có một người đàn ông, hai người vừa nói vừa cười.

Người ngoài nhìn vào hai người giống như bạn bè, nhưng Dịch Lạc nhìn vào lại giống như bọn họ đang tán tỉnh nhau.

Hai người hẹn nhau chỗ này làm gì? Tại sao cô cùng người đàn ông kia thân mật như vậy?

Hơn nữa...người đàn ông kia còn lớn tuổi.

Vô vàn ý nghĩ bật ra khỏi đầu, làm tâm tình của anh trở nên rất kém, không tự chủ, trong lồng ngực toát ra hơi ghen tuông nồng đậm.

Dịch Lạc nheo mắt, không nói hai lời bước nhanh về phía Tâm Diệp.

6. Chương 6

“Vì vậy, cháu cũng rất muốn biết bác...” Tâm Diệp đang vui vẻ cười lớn vừa ngẩng đầu lại ngoài ý muốn nhìn thấy một người.

“Dịch Lạc?” Cô giật mình, rồi cao hứng đứng dậy, nụ cười trên miệng càng thêm vui vẻ.

Cô cùng anh quả thực rất có duyên!

Đã mấy ngày rồi không gặp mặt, cô còn tưởng rằng duyên phận của hai người kết thúc như vậy!

Nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc của anh, Tâm Diệp nghi hoặc phát hiện ra từ trên người anh phát ra khí lạnh, hơn nữa sắc mặt anh cũng không được tốt cho lắm.

“Anh làm sao vậy?” Cô không hiểu liền nghiêng đầu nhìn anh.

“Đi theo anh.” Cặp mắt tức giận của Dịch Lạc thẳng tắp bắn về người đứng phía sau lưng cô, gương mặt Jonhson đầy vẻ khó hiểu.

“Thật xin lỗi, anh ấy là bạn của cháu. Hình như anh có chút việc tìm cháu. Cháu muốn...lần sau cháu lại tìm bác, được không ạ?” Lời Tâm Diệp còn chưa dứt, đã ngay lập tức bị Dịch Lạc mang đi, để lại tên tài xế bối rối và Jonhson.

Mọi người thấy hai người họ đi không khỏi thở dài.

Thì ra mỹ nữ đã có một nửa rồi, hơn nữa còn là vị tổng giám đốc nổi danh của tập đoàn Lạp Nhĩ Kiệt.

Xem ra, bọn họ không còn cơ hội rồi.

“Này! Anh bị làm sao vậy?” Ngồi vào xe của anh, ngay sau đó cô bị kỹ thuật lái xe của anh dọa cho sợ đến mức hồn muốn lìa khỏi xác.

Không ngờ đến trông dáng dấp anh nhìn lịch sự như vậy, khi lái xe lại đáng sợ thế.

Cô nắm chặt hai tay cầm trên nóc, tim bị anh làm cho sợ tới mức muốn nhảy ra ngoài.

“Này! Anh rốt cuộc muốn làm gì vậy? Anh muốn chết cũng đừng lôi tôi theo cùng chứ! Tôi còn muốn sống đến tám mươi...Cẩn thận xe trước mặt kia! Aaaaa...”

Nhắm mắt lại, cô sợ hãi chờ chiếc xe trước mặt kia đâm vào...

Xe đột nhiên dừng lại.

Tâm Diệp vẫn sợ hãi nắm chặt tay cầm, môi cắn chặt, mắt nhắm khít.

Ầm một tiếng, cô nghe thấy tiếng cửa xe bị đóng.

Mở một con mắt ra, lúc này cô mới phát hiện xe không biết đã dừng lại từ khi nào.

Đây là đâu? Nhìn khung cảnh xung quanh, cô nhìn thấy trước mắt mình là biển rộng.

Buông tay cứng đờ xuống, Tâm Diệp dùng sức vỗ ngực, hít một hơi thật sâu.

Xoay đầu, cô nhìn thấy có một người đàn ông đang ngồi trên bờ cát.

Cơn giận trong lòng cô bị khơi dậy.

Rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao anh ta lại mang cô đi? Không cần sự đồng ý của người khác, anh ta lại bỏ rơi cô một mình ở đây.

Cô xuống xe, bình tĩnh đi đến bên cạnh anh.

“Anh rốt cuộc là làm sao vậy?” Cau mày, cô thật lòng quan tâm đến anh.

Anh mặc âu phục phẳng phiu, nhưng ngồi trên bãi cát như vậy.

Không lên tiếng, Dịch Lạc không biết mình nên nói gì.

Anh biết mình mất bình tĩnh. Từ trước tới giờ, điều này chưa từng xảy ra thế nhưng anh vì cô mà mất bình tĩnh, đây không phải lần đầu, hay cảm giác của anh dành cho cô có vấn đề?

Chỉ là nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác vừa nói, vừa cười thì trong anh lại xuất hiện cảm giác tức giận và ghen tị, mà cảm giác này khiến cho anh không thể nào khống chế được tâm tình của mình.

“Này! Anh có nghe tôi nói hay không? Tự nhiên mang người ta đến đây, cuối cùng đến một câu cũng không thèm nói, như thế làm tôi rất bức.” Thở ra một hơi thật dài, cô cũng ngồi xuống theo.

Dịch Lạc nhìn cô, trong đầu lí trí và tình cảm đang không ngừng đấu tranh.

Nhớ người con gái này. Tim không ngừng nói cho anh biết anh nhớ người con gái này.

Anh thích cô...Chắc chắn! Anh không tùy tiện nói thích cô.

Cô không hề giả vờ ngây thơ, tính cách cởi mở, thú vị, nụ cười xinh đẹp. Ở bên cô, anh cảm thấy vô cùng thanh thản, cô không hề quan tâm đến thân phận của anh, sẽ không tìm hiểu nghiên cứu tất cả về anh, ở trước mặt cô, anh có thể không cần che giấu bản thân mình.

Chính điều này làm cho anh cảm thấy rất vui vẻ, làm cho anh bắt đầu để ý đến cô.

Anh thích cô hay là...Anh yêu cô, yêu cô gái mới chỉ gặp vài lần nhưng lại có ấn tượng vô cùng sâu sắc này.

Nhưng lý trí cũng không ngừng nói cho anh, mình đã có vị hôn thê không nên đến quá gần cô, không thể để ý đến cô, tốt nhất là giữ khoảng cách với cô.

“Anh rốt cuộc là bị làm sao! Lời tôi nói anh có nghe không?” Thấy anh im lặng, Tâm Diệp không khống chế được cơn giận của mình.

Không báo trước, anh mạnh mẽ ôm lấy cô, che phủ đôi môi cô.

Tâm Diệp mở to mắt, đầu óc vì bị kích thích mãnh liệt mà ngừng hoạt động.

Anh ta...đang hôn cô?

Độ nóng từ môi cô lan ra, lan ra toàn thân. Cô cảm giác tim nhảy ra khỏi lồng ngực, cả người không một chút sức lực mềm nhũn, chỉ có thể dựa sát vào người anh.

Địch Lạc không biết làm như vậy là sai, chỉ biết nụ hôn này anh khao khát đã lâu.

Có lẽ từ lúc gặp cô lần đầu tiên, anh đã muốn làm như vậy.

Khi gặp cô lần đầu tiên, anh đã bị cô hấp dẫn, bị cô mê hoặc thật sâu.

Anh muốn biết cô có suy nghĩ giống như anh không.

Thực sự nếu cô có nghĩ đến hạnh phúc giống mình như vậy, môi cô cũng ấm nóng như vậy thì tất cả cái gì gọi là trách nhiệm, gọi là lí trí anh đều không quan tâm nữa.

Giờ khắc này, anh chỉ cần người con gái này, tim anh chỉ cần người con gái này mà thôi.

Như muốn đem cô khảm sâu vào cơ thể mình, anh đem cô bao bọc thật chặt, giữa hai người ngay cả một kẽ hở cũng không có.

“Ồ...”

Tâm Diệp bị ôm chặt có chút đau đớn rên rỉ, hai tay vô lực thử vỗ vào anh.

Anh phát hiện cô có chút gì đó không thoải mái, miễn cưỡng buông cô ra.

Tâm Diệp ngã ngồi trên mặt đất, thở hổn hển.

Hô! Còn tưởng rằng mình sẽ ngạt thở mà chết.

Cô vuốt ngực, cố gắng hít thở không khí.

Một lúc lâu, cô mới ngẩng đầu lên, gương mặt ửng đỏ giống như ánh nắng chiều, nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

“Không ai dạy em lúc hôn nhau nhớ phải hô hấp sao?” Địch Lạc dùng âm thanh trầm thấp nói.

Anh đứng dậy, một tay kéo cô lên, ánh mắt say mê nhìn gương mặt cô hồng hồng, dáng vẻ mê người càng khiến người con gái đó thêm đáng yêu.

“Ai cần anh lo...A! Anh...Anh làm gì thế!?”

Thấy chân Tâm Diệp mềm nhũn, suýt nữa lại ngã xuống, Địch Lạc dứt khoát một tay ôm cô, động tác nhanh nhẹn này làm cô sợ đến mức vội vàng vươn tay ra vòng lên cổ anh.

“Tôi nghĩ em không còn đủ sức lực để đi xa hơn đâu?” Anh vươn tay chỉ vào một quán cà phê bên bờ biển cách đó không xa.

Cô không được tự nhiên cúi đầu, không dám nhìn anh. “Là do anh gây ra, dĩ nhiên anh nên phục vụ.”

“Này, lần sau lúc tôi hôn em, tuyệt đối sẽ nhớ nhắc nhở em phải hô hấp.” Trên mặt Tâm Diệp ửng hồng, làm cho anh không nhận được muốn trêu chọc cô.

“Anh, anh làm như vậy là chiếm tiện nghi của người khác giờ còn muốn trêu chọc. Vô lại.” Mặt Tâm Diệp lại càng đỏ hơn, lộ vẻ quấy rầy.

7. Chương 7

Cô không tiếp nhận nụ hôn anh, làm sao biết khi hôn phải hô hấp? Người đàn ông này thật đáng ghét, đã chiếm tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Bữa môi, cô mở to mắt lườm anh một cái.

Bộ dáng xấu hổ cùng không vui của cô làm cho Dịch Lạc cười to, gương mặt chói mắt lại mê người.

Tâm Diệp ngẩng đầu lên, đúng lúc cô nhìn thấy, mê muội thật sâu.

Tôi quán cà phê lúc nào ư? Cô không biết.

Ngay cả lúc anh cầm hai ly cà phê ngồi xuống trước, cô cũng không phát hiện ra.

“Uống đi, đồ uống này rất tốt.” Anh cầm ly cà phê đặt trước mặt cô, khoảng cách gần khiến gương mặt cô hơi đỏ lên.

“A! Anh định dọa chết tôi sao?” Cô lúng túng, lại đỏ mặt.

Trời ạ, cô bị làm sao mà gần đây rất hay đỏ mặt! Hơn nữa hình như đều vì anh.

“Đang suy nghĩ gì? Tại sao ngẩn người?” Nhìn gương mặt tức giận của cô, anh cảm thấy rất buồn cười. Anh phát hiện dường như trên choker cô đã trở thành thói quen của anh.

“Đang suy nghĩ tới anh, tại sao lúc này anh lại có hành động như vậy.” Cô giương mắt liếc anh, cầm cái tách lên uống một ngụm, rồi đặt xuống khuấy nhẹ.

Cô vừa nhìn anh vừa cúi đầu uống một ngụm lại hỏi:

“Tại sao lại không nói gì mà thở hổn hển mang tôi đi? Tại sao đột nhiên tức giận? Còn có...Tại sao lại hôn tôi?”

Thật vất vả mới có dũng khí để hỏi nhưng cô cũng không còn dũng khí nghe anh trả lời, lập tức lại ngẩng đầu ngăn anh trả lời.

“Đừng bảo là, không muốn trả lời, không muốn mở miệng.”

Nếu như câu trả lời của anh là không có ý gì, chẳng qua là đột nhiên muốn, cô thì nhất định sẽ giết chết anh, xé xác anh thành tám mảnh.

Dựa trên tính tình đa đoan (tích cách trốn tránh khó khăn), cô không muốn nghe đáp án.

“Vậy còn em?” Hiểu được suy nghĩ của cô, nhưng nếu cô không muốn nghe, vậy anh cũng không muốn giải thích với cô làm gì. “Đối với hành động vừa rồi của tôi, em có suy nghĩ gì?”

Anh cũng muốn biết, anh ở trong lòng cô có ý nghĩa không.

Mặc dù trên mặt là nụ cười dịu dàng nhưng có trời biết giây phút này anh đang khẩn trương tới mức nào, trong lòng vô cùng nôn nóng, thậm chí anh có chút lo sợ đáp án của cô.

“Tôi, tôi...Tôi không biết.” Vấn đề là chính anh cũng làm cô thấy mê mẩn.

Thực sự mà nói hai người cũng chỉ mới gặp nhau bốn lần, ngoài ra thì không biết gì hơn.

Bọn họ cái gì cũng không phải...

Cũng không đúng bởi vì hiện tại bọn họ đang ngồi ở đây nói chuyện phiếm, mới vừa rồi còn hôn nhau...

Trời ạ! Đừng nghĩ nữa!

“Vì vậy?”

“Tôi không hiểu rõ anh...anh cũng không biết rõ về tôi.”

Gặp anh, trong lòng cô có tràn đầy cảm giác vui vẻ, có lẽ là do anh đặc biệt nhưng cô không rõ rốt cuộc đối với cô điều đó có ý nghĩa gì.

“Tôi có cảm giác bị tổn thương.” Dịch Lạc thấp giọng cười, đôi mắt chăm chú nhìn cô, trong lòng không ngừng đấu tranh.

Cho dù anh không hiểu rõ về cô nhưng anh biết rõ cô rất đặc biệt, ít nhất là đối với anh mà nói.

“Này! Anh còn chưa nói cho tôi biết vì sao lúc này lại tức giận?” Tâm Diệp cũng không quên chuyện mình bị anh mạnh bạo lôi đi.

“Không, không có gì, có lẽ là tôi không muốn nhìn thấy em gặp người đàn ông kia!” Giọng nói của Dịch Lạc giống như nói đùa, có trời biết lời nào anh nói là sự thật.

“Anh lại nói đùa rồi.” Nhưng Tâm Diệp nghe không ra anh nghiêm túc chỗ nào.

“Vậy bây giờ em không bận chứ?” Mặc dù không hiểu rõ suy nghĩ của cô nhưng vì bù lại hành động nông nổi vừa rồi của mình, anh có một kế hoạch.

“Không có! Làm sao vậy?” Tâm Diệp mở to mắt nhìn anh, mặc dù cô cũng thấy hoài nghi trước thái độ của anh nhưng cũng không muốn hỏi.

“Tôi muốn mời em ăn một bữa cơm.”

“Anh mời sao? Tôi sẽ không khách khí đâu!”

“Không sao.” Dịch Lạc nở nụ cười.

“Tâm Diệp, hôm nay cậu giúp tớ đến tập đoàn Lạp Nhĩ Kiệt một chuyến, trao đổi với tổng giám đốc của họ về chương trình biểu diễn được không?” Thiều Lâm cầm cặp tài liệu đưa tới trước mặt Tâm Diệp.

“Xin cậu đấy, tớ cũng đã đi nhiều lần rồi! Tại sao cậu không tự mình đi?” Tâm Diệp chu cái miệng nhỏ, không cam lòng, nhìn Thiều Lâm oán trách.

“Dù sao cậu cũng rảnh rồi mà! Giúp tớ một chút đi!” Thiều Lâm tỏ vẻ đáng thương, hai tay chắp thành hình chữ thập khẩn cầu.

“Thật là! Trang phục cũng không phải nghiệp vụ tớ phụ trách, vốn còn định dịp này đi chơi xa, không ngờ tới đây lại thành nô tài của cậu.” Tâm Diệp bất đắc dĩ đưa tay nhận lấy tài liệu Thiều Lâm đưa.

“Thật là cảm ơn cậu quá, ngày mai mời cậu ăn cơm.” Thiều Lâm thở phào nhẹ nhõm, dùng sức ôm Tâm Diệp thật chặt.

“Được rồi!” Tâm Diệp nở nụ cười, gõ lên đầu Thiều Lâm một cái, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

“Hô! Nguy hiểm thật.”

Thấy Tâm Diệp không chút nghi ngờ, nhận lời giúp cô làm việc, Thiều Lâm nhin không được thở ra một hơi.

“Thật xin lỗi! Tâm Diệp, tớ không cố ý lừa cậu, chỉ là muốn giúp cậu bận rộn một chút.” Cô nhỏ giọng lẩm bẩm.

Kể từ khi Ngã Khắc nói cho Thiều lâm, Lạp Nhĩ Kiệt-Dịch Lạc là vị hôn phu của Tâm Diệp, cô liền quyết định tác hợp cho Tâm Diệp và Lạp Nhĩ Kiệt- Dịch Lạc.

Nhưng mà...Không biết lúc Lạp Nhĩ Kiệt- Dịch Lạc biết Tâm Diệp là vị hôn thê của anh sẽ có vẻ mặt gì? Thiều Lâm nhin không được ác ý nghĩ.

Không phải là anh ta đã biết vị hôn thê của mình chạy trốn? Như vậy...Ai u! Có biết cũng đi theo xem một chút!

“Tổng giám đốc, nữ đại diện của Mộng Công Điện đã tới.” Thư kí gõ cửa thông báo.

“Mời cô ấy vào.” Dịch Lạc buông tài liệu trên tay xuống, tựa lưng vào ghế ngồi.

Cửa vừa mở ra, bóng dáng bé nhỏ theo sau lưng thư kí bước vào.

“Chào anh, tôi là người Mộng Công Điện...Dịch Lạc?”

Tâm Diệp ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi ngay trước mặt cô, lại là anh ta!?

“Là em...Em làm việc ở Mộng Công Điện?”

Đêm hôm đó sau khi hai người chia tay nhau, không có gặp lại, anh định sau hai ngày nữa sẽ đi tìm cô , không ngờ sẽ gặp cô thế này.

“Anh là...Đây tổng giám đốc? Lạp Nhĩ Kiệt- Dịch Lạc chính là anh?” Tâm Diệp thích thú tới mức khó khép miệng, dĩ nhiên bị kinh hãi không ít.

“Có lẽ. Tôi đúng là Lạp Nhĩ Kiệt- Dịch Lạc.”

Dịch Lạc phản ứng, không nghĩ tới hai người lại có duyên đến vậy, lại một lần nữa gặp nhau một cách trùng hợp như vậy.

“Trời ơi! Vậy không phải anh là người Thiều Lâm nhắc đến, người thừa kế ngôi vị Bá tước của gia tộc đó sao?”

“Em không cần giật mình như thế.” Dịch Lạc nhếch môi, hứng thú chỉ chỉ cái miệng nhỏ không cách nào đóng lại của Tâm Diệp.

“Hắc hắc hắc! Tôi không nghĩ tới nha!” Sau khi lấy lại tinh thần, tay chân Tâm Diệp luống cuống cười khan lên tiếng.

“Ngồi đi! Tôi cho người mang cà phê vào cho em.”

Dịch Lạc phát hiện ra tâm tình của mình đột nhiên trở nên rất tốt, hơn nữa sau khi cô biết thân phận của mình, không hề giống những người phụ nữ khác a dua nịnh nọt, càng làm cho anh cảm thấy vui vẻ.

8. Chương 8

“À! Tôi lẽ ra trình bày cho anh về chương trình biểu diễn trang sức, kết quả vừa phát hiện ra anh nên bị giật mình.” Tâm Diệp không ngại ngừng, vui vẻ cười đùa.

“Tôi cũng bị em làm ngạc nhiên.”

“Thật sao! Tôi nghĩ đến lúc lần đầu tiên gặp anh. hung dữ mắng anh. Anh nên cho người bắt tôi đi chứ” Nghĩ tới thân phận bá tước của Dịch Lạc. Tâm Diệp nghịch ngợm hỏi.

“Em hi vọng tôi sẽ làm vậy sao?”

“Không! Ai lại hi vọng bị người khác bắt vì lý do vô lễ với một Bá tước.” Tâm Diệp không nhịn được cười lộ ra lúm đồng tiền lắc đầu một cái.

“Em làm việc ở Mộng Công Điện đã bao lâu rồi?” Dịch Lạc nhìn người đang ngồi đối diện mình, Tâm Diệp không chút giả bộ.

“Tôi? Cũng khá nhiều năm rồi!”

“Vậy tại sao không nhìn thấy em xuất hiện ở buổi trình diễn?”

Anh vì cần tìm công ty trình diễn vừa ý, tự mình xem qua rất nhiều công ty biểu diễn lớn nhỏ, cuối cùng anh nhìn thấy phần biểu diễn của Mộng Công Điện nên quyết định đem buổi trình diễn lần này sẽ giao cho Mộng Công Điện phụ trách.

“Ừ, công việc của tôi là phụ trách thiết kế trang phục.” Tâm Diệp giải thích.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì Julianna cũng chỉ có một mình Thiều Lâm là nhà thiết kế thôi.”

“Đúng vậy! Tôi đem tất cả thiết kế giao cho Thiều Lâm, dùng danh nghĩa của cô ấy công khai.”

Cô hiếm khi nói chuyện này cho người khác biết.

“Cho nên em là một nhà thiết kế khác mà không ai biết?” Dịch Lạc hứng thú nhìn người trước mắt gật đầu một cái, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì cuộc sống tự tại đối với tôi rất quan trọng. Giống như anh là một doanh nhân, bất luận đi đến nơi nào, tia sáng đèn flash luôn đi theo, ngay cả một chút không gian tự do cũng không có, như thế không phải là một muốn chết hay sao?”

Cô luôn thích tự do tự tại, giờ luôn bị người khác theo dõi, đi tới đâu cũng bị người khác nhận ra, nhất định sẽ rất khổ sở.

“Đúng vậy! Thật khiến người khác rầu rĩ.” Dịch Lạc gật đầu phụ họa. Anh bây giờ đã sớm quen với cuộc sống như thế.

“Hơn nữa! Tôi chỉ thiết kế cho vui, không lý do gì để cuộc sống của mình cũng để bị người xếp đặt”

“Em đúng là đặc biệt...” Nhìn đôi mắt đẹp sáng lấp lánh của cô, Dịch Lạc chợt nhếch khóe miệng.

“Thôi, đừng nói chuyện này nữa. Hôm nay tôi tới đây là muốn thảo luận với anh về chương trình biểu diễn sắp tới.” Tâm Diệp nhớ ra mục đích chủ yếu tới đây nên cô cầm tài liệu lên, hai người bắt đầu thảo luận về chương trình biểu diễn hôm đó.

Buổi trình diễn này hết sức quan trọng, ngay cả thành viên của Hoàng thất cũng tới tham dự nên tất cả mọi thứ phải thật hoàn hảo.

Thật vất vả, hai người thảo luận gần ba giờ, trên mặt Tâm Diệp mới lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Mà về mặt Dịch Lạc cũng giống hệt, anh không nghĩ cô ngoan cố như vậy. Cô cho rằng mọi thứ phải hoàn hảo, một chút cũng không nhượng bộ.

“Mệt quá đi!” Sau khi Tâm Diệp sửa xong tài liệu, muốn lười biếng một chút. “Ngồi lâu như vậy thất lưng cũng thật đau.” Cô xoa bóp cổ và thất lưng đang tê cứng.

“Thảo luận kết thúc, thời gian cũng muộn rồi, tôi mời em ăn cơm.” Dịch Lạc liếc nhìn ngoài cửa sổ thấy bầu trời hơi tối, đưa ra lời mời với Tâm Diệp.

”Mời tôi ăn cơm?” Hai mắt cô sáng lên, nhìn thẳng vào Dịch Lạc.

“Chịu nề mặt tôi chứ” Trong mắt Dịch Lạc lóe sáng.

“Dĩ nhiên đồng ý, nhưng mà nói trước, tôi sẽ giống lần trước ăn nhiệt tình nha.” Trên mặt cô lộ ra vẻ tinh nghịch cùng mà lúm đồng tiền xinh xinh, cảnh cáo.

“Có lẽ tôi nên mang nhiều tiền một chút.” Dịch Lạc cười to lên tiếng.

Anh còn nhớ rõ lần trước cô ăn không thèm để ý đến hình tượng của bản thân ngay trước mặt anh.

Ngồi bên trong phòng ăn cao cấp, Tâm Diệp nhìn trên bàn toàn món ngon, không chút che giấu bản thân mình đói bụng, lập tức ăn ngay.

Dịch Lạc ngồi đối diện chỉ lẳng lặng nhìn cô không mượn cớ che đậy động tác, mỗi khi ăn một miếng, trên gương mặt đều hiện vẻ thỏa mãn và vui vẻ, dường như cũng lấy sang cả anh, dường như những thức ăn này trở nên ngon hơn so với trước đây rất nhiều.

“Tại sao anh không ăn?”

Cuối cùng Tâm Diệp cũng giải quyết xong hai món ăn, cô khẽ liếm nước sốt trên môi mình sau đó cô phát hiện người đàn ông ngồi đối diện mình căn bản không đụng tới những món ăn trước mặt mà mãi nhìn cô.

“Ăn rất ngon miệng sao?” Dịch Lạc cười không đáp, hỏi ngược lại Tâm Diệp.

“Ừ! Tôi còn chưa từng ăn bữa ăn nhiều thế này.” Vừa nói, đôi mắt to của Tâm Diệp nhìn chằm chằm bát canh đặt ngay trước mặt Dịch Lạc. “Ách...Anh không muốn ăn món đó sao?” Cô đưa tay chỉ bát canh trước mặt anh.

“Cho em đấy!” Dịch Lạc lắc đầu một cái, đem thức ăn trước mắt mình đẩy sang trước mặt Tâm Diệp.

Nhìn cô ăn cũng là một loại hưởng thụ, chưa từng có bất kì một người phụ nữ nào có thể ở trước mặt anh ăn uống thả cửa, không chút giữ ý như vậy.

“Thật cảm ơn anh. Anh biết không, thật ra thì tôi cũng không phải thích ăn như vậy, chẳng qua là Thiều Lâm, chính là tổng giám đốc của Mộng Công Điện là bạn của tôi, cô ấy luôn yêu cầu đông yêu cầu tây với tôi, cái này không thể ăn, cái kia cũng không thể đụng. Ở Pháp mấy ngày nay, tôi không biết cô ấy đã vứt đồ ăn vặt của tôi biết bao nhiêu lần rồi, còn nữa, mỗi lần đều đem những người mẫu nhất định giữ vóc dáng kia ăn cơm làm hại tôi cũng không thể ăn quá nhiều.” Tâm Diệp vừa thưởng thức món ăn, vừa giải thích.

“Không sao, tôi hiểu.”

“Đúng vậy đó! Vì vậy lần này trở về Đài Loan, chuyện đầu tiên sẽ làm là mua một đồng lớn đồ ăn vặt, hoặc là đi ăn khắp nơi đền bù cho khoảng thời gian tôi ở Pháp bị thiếu hụt dinh dưỡng.” Tâm Diệp uống xong hộp canh cuối cùng, đặt chiếc bát sạch tinh không còn gì xuống.

“Vì vậy, em sẽ mau chóng trở về?”

Vừa nghĩ tới việc cô sẽ phải về, trong lòng Dịch Lạc dâng lên một chút tiếc nuối.

“Chắc là lúc buổi biểu diễn của anh kết thúc.” Cũng còn khoảng một tháng nữa!

“Phải không? Nhanh như vậy sao?” Dịch Lạc thấp giọng lẩm bẩm.

“Nhưng có lẽ tôi sẽ không đi sớm như vậy.” Cô liền nghĩ tới một chuyện quan trọng.

“Tại sao?” Dịch Lạc nhắc mi, khó hiểu nhìn Tâm Diệp.

“Hắc hắc! Bí mật.” Trên mặt cô có chút lúng túng.

Lúc cô nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc trong veo của Dịch Lạc, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Cũng không thể nói cho anh biết, mình còn phải tìm một người đàn ông giúp đỡ một chuyện được!

Mặc dù lần trước anh hôn cô, nhưng tối hôm đó hai người không bàn qua việc này. Anh cũng không nói gì, cô không thể làm gì khác là đem việc kia quên luôn, coi như là iệc ngoài ý muốn.

Cô nghĩ, giữa hai người không thể nào đâu, cô đương nhiên phải đi tìm người khác...

Nhìn thấy bỗng nhiên đỏ mặt, ánh mắt Dịch Lạc không tự chủ được trở nên dịu dàng.

“Tôi đang suy nghĩ, sau khi buổi biểu diễn kết thúc, em có đồng ý để tôi làm hướng dẫn viên du lịch đưa em đi tham quan nước Pháp không?” Lời nói đột nhiên bật thốt lên, Dịch Lạc ngay cả một chút thời gian suy nghĩ cũng không có.

Sau đêm hôm đó, anh luôn luôn nghĩ chuyện của hai người, nhưng vẫn bế tắc.

Nhưng, giờ phút này, anh biết mình không muốn anh và cô kết thúc như vậy.

“Thật? Anh muốn dẫn tôi đi chơi?” Trong mắt Tâm Diệp mang vẻ mong chờ, không thể tin được liền hỏi lại lần nữa.

“Ừ! Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, nếu em đồng ý, tôi nghĩ chuyến du lịch này sẽ không làm em phải thất vọng.”

“Có thể hẹn được sao?”

“Ừ, em đồng ý chấp nhận lời mời của tôi chứ?” Dịch Lạc chờ đợi đáp án của cô, trong lòng rất nôn nóng.

“Đồng ý, đồng ý! Trời ơi, cuối cùng cũng có người có thể mang tôi đi tham quan nước Pháp. anh biết không? Thiều Lâm mỗi lần tìm tôi đều nói sẽ dẫn tôi đi xem phong cảnh của đất nước xinh đẹp này nhưng cô ấy luôn bận rộn, bận rộn đến mức tôi cũng không nhắc cô ấy về nguyện vọng này.” Tâm Diệp cảm kích nhìn Dịch Lạc, nụ cười trên mặt không ngừng nở rộ.

“Thật sao? Vậy thì tôi thật có vinh hạnh.”

“Vậy quyết định như vậy nhé!” Tâm Diệp chăm chú nhìn Dịch Lạc cho thấy cô nghiêm túc.

“Cứ quyết định như vậy.” Khóe miệng anh lộ ra nụ cười say lòng người, đôi mắt xanh biếc dịu dàng khiến người khác muốn đắm chìm vào trong đó.

Tâm Diệp thích cảm giác có anh làm bạn, cả buổi tối, khóe miệng cô luôn nhếch lên, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Anh như một người đàn ông luôn chăm sóc quan tâm đến mọi hành động của cô, lời nói nhẹ nhàng, ở bên cạnh anh, Tâm Diệp có cảm giác mình có rất nhiều điều muốn nói, tiếng cười không ngừng bật ra từ trong miệng cô, cũng lây sang cả Dịch Lạc.

Sau khi kết thúc bữa tối, Dịch Lạc đưa Tâm Diệp trở về nhà.

“Cám ơn anh vì bữa ăn hôm nay.” Xuống xe, Tâm Diệp đứng trước xe nhìn Dịch Lạc.

“Hi vọng lần sau còn cơ hội cùng em ăn cơm.”

“Đừng quên anh đã đồng ý chuyện muốn dẫn tôi đi chơi.” Tâm Diệp có chút nuối tiếc nhìn Dịch Lạc.

“Em cũng đừng quên.” Dịch Lạc gật đầu cười, trả lời.

“Được rồi...Vây... Tạm biệt.” Cô vẫy tay, xoay người đi về phía trước.

“Salina.” Dịch Lạc đột nhiên lên tiếng gọi cô lại.

Tâm Diệp nhanh chóng quay đầu lại.

“Được cùng em đi ăn tối là một chuyện rất may mắn. Cảm ơn em đã chấp nhận lời mời của tôi.” Dịch Lạc chỉ muốn nhìn cô lần nữa.

“Tôi cũng vậy, cảm ơn.”

“Vây... Em đi cẩn thận một chút.”

“Ừ!” Tâm Diệp vẫy tay với anh.

Đi được mấy bước, cô quay đầu lại, phát hiện ra Dịch Lạc còn chưa đi.

“Đúng rồi, tôi có chuyện quên nói cho anh biết.” Giữa hai người có một khoảng cách, Tâm Diệp lớn tiếng nói.

Dịch Lạc nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

“Đừng gọi tôi là Salina. Anh có thể gọi tôi bằng tên tiếng Trung.” Bình thường bạn tốt của cô cũng thường gọi tên thật của cô, bây giờ cô cũng hy vọng anh gọi cô như vậy.”

“Tên tiếng Trung của em?”

“Tôi tên là Hạ Tâm Diệp. Anh có thể gọi tôi là Tâm Diệp.” Nói xong, Tâm Diệp xoay người bước đi.

Cho đến khi bóng dáng Tâm Diệp đã biến mất từ lâu, Dịch Lạc vẫn nhìn theo hướng cô bước đi, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Cô là Hạ Tâm Diệp?

Cô chính là cô gái chạy trốn cuộc hôn nhân này, vị hôn thê của anh?

Vì vậy cô chạy trốn đến nước Pháp, mà hai người còn có duyên gặp mặt!?

Tại sao muốn chạy trốn? Dịch Lạc nhớ cô từng nói qua là muốn tự do, là lí do này sao?

Cho nên muốn chạy trốn anh?

Cô... cũng không biết anh là vị hôn phu của cô! Sau khi biết tên anh còn có thể có thái độ cứng cỏi với anh xem ra cô ngay cả vị hôn phu của mình là ai cũng không biết.

Không ngờ anh sẽ dùng cách này gặp vị hôn thê của mình.

Biết được thân thế của cô làm cho Dịch Lạc bị đả kích không nhỏ nhất là biết được chuyện cô không muốn gả cho anh.

Anh nhất định phải suy nghĩ thật kĩ một phen xem kế tiếp nên làm thế nào.

Vốn anh vì gia tộc mà kết hôn. Bây giờ... Anh bắt đầu cảm thấy kết hôn là một chuyện vô cùng thú vị khiến anh mong đợi, nếu cô dâu đúng như lời cô nói.

9. Chương 9

“Phỉ Nhĩ Tư thật là quá đáng!”

Ngồi trong phong nghỉ ngơi, Tâm Diệp tức giận dùng sức cầm lược chải mái tóc quăn của mình.

Thiều Lâm ngồi một bên, giúp cô sửa lại bộ trang phục mặc lúc biểu diễn.

“Tại sao bây giờ mới mang người ta sa thải, hại tớ một trận!” Tâm Diệp ném cái lược lên bàn.

Nhìn thấy cơn giận của Tâm Diệp, Thiều Lâm có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô chuẩn bị biểu diễn mà bây giờ tức giận như vậy, bộ dạng muốn giết người, lát nữa làm sao cười nổi?

“Tớ nói cậu có thể dùng sự kiện kia lại được không?”

Bỏ tay trên quần áo xuống, cô sợ lát nữa phải mặc bộ này để biểu diễn thay người khác, vậy sẽ phá hỏng hình tượng mất.

“Nếu cậu đem lớp trang điểm trên mặt tẩy đi, tớ sẽ tức giận nha.” Thiều Lâm thấp giọng cảnh cáo, từ này tới giờ, cô không biết đã giúp Tâm Diệp trang điểm lại bao nhiêu lần, đều cũng bị cô xóa đi.

Haiz! Thiều Lâm bất đắc dĩ thở dài, nhìn bộ dạng Tâm Diệp gương nhai thể này làm sao biểu diễn được chứ?

“Ai bảo cậu không có việc gì hay sao mà bắt mình thay thế cô người mẫu kia mặc bộ trang phục này chứ?” Cô nhìn Thiều Lâm một cách khinh bỉ.

Thiều Lâm nhất định muốn một người ngoài ngành như cô giúp trình diễn, nay có người đi mất mà cô là người giúp Thiều Lâm tập duyệt nên biết rõ toàn bộ chương trình cho nên không thể không là cô.

Càng kì lạ hơn nữa chính là Phỉ Nhĩ Tư muốn đuổi người mẫu kia đi, lý do là bộ ngực của cô ta quá to!

“Xin cậu đấy, cũng không nghĩ đến tất cả nhân viên của Mộng Công Điện đều được tuyển chọn kĩ càng làm sao có thể vì nguyên nhân này liền đuổi người ta đi được. Tớ nghĩ anh nhất định là muốn chơi đùa tớ thì có! Còn muốn tớ mặc cái váy cưới này để trình diễn!” Tâm Diệp bĩu môi, càng phát hỏa thêm.

“Vậy cậu nhớ phải cười nhé, bất kể phát sinh chuyện gì, đều phải cười thật rạng rỡ nhé!” Thiều Lâm liên tục dặn dò.

Giờ phút này trong lòng cô vừa hưng phấn lại vừa sợ, hưng phấn vì hai người, cô cùng Phỉ Nhĩ Tư, đã cùng nhau lên kế hoạch với chủ ý để Tâm Diệp mặc áo cưới biểu diễn.

Là sợ, cô sợ Tâm Diệp phát hiện ra đây tất cả đều là kế hoạch được bọn họ chuẩn bị kĩ lưỡng, mục đích chính là muốn Tâm Diệp ăn mặc thật xinh đẹp, để cho Lạp Nhĩ Kiệt- Dịch Lạc bị si mê.

Có trời biết, thật ra thì lúc này Tâm Diệp cũng rất căng thẳng, tim trong lồng ngực giống như sắp nhảy ra ngoài.

Cô cũng không quên buổi biểu diễn hôm nay là do công ty của Dịch Lạc làm chủ, nói cách khác... Một lát nữa cô sẽ xuất hiện trước mặt Dịch Lạc.

Trời ạ! Chỉ nghĩ đến đó, cô cũng thấy căng thẳng muốn chết.

Không biết lúc nhìn thấy cô mặc trên người bộ trang phục do mình tự thiết kế này, Dịch Lạc sẽ có cảm giác gì. Biết đâu có thể cô vì quá căng thẳng, lúc đi đến trước mặt anh bị ngã cũng không chừng.

“Chị Lâm, còn mười lăm phút, lượt đầu sẽ bắt đầu.” Một nhân viên gõ cửa nói.

“Được.” Sau khi đáp một tiếng, Thiều Lâm vội vàng kéo Tâm Diệp vào phòng thay đồ.

“Nhanh lên một chút, sắp bắt đầu rồi.”

“Tớ nói trước nhé! Buổi biểu diễn vì tớ mà thất bại, tớ sẽ không chịu trách nhiệm.” Tâm Diệp quay đầu lại, đem lời cảnh cáo báo trước.

“Được, được.” Cô lại đẩy Tâm Diệp vào phòng, chờ xem kịch vui.

Lúc này, tiếng điện thoại trên người Thiều Lâm đột nhiên vang lên.

“Là anh.” Giọng nói trầm thấp của Phỉ Nhĩ Tư từ đầu bên kia truyền tới. “Tâm Diệp vẫn còn tức anh?” Anh thấp giọng cười, xem ra tâm tình rất tốt.

“Đúng vậy! Nhận cái anh ban tặng cũng bạn chết em.” Thiều Lâm hạ thấp giọng, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Anh? Đương nhiên là ở trong hội trường, ngồi chờ xem kịch vui.” Phỉ Nhĩ Tư nhàn nhã nói.

“Anh còn chế giễu, em có thể thề thốt đây.” Thiều Lâm không vui trách cứ.

“Anh nghĩ anh mà xuất hiện trước mặt cô ấy, sợ rằng cô ấy sẽ một đao chém chết anh.” Ai chẳng biết người Tâm Diệp tức giận nhất chính là anh, anh mới không ngu mà xuất hiện trước mặt cô.

“Đúng, đúng, đúng, anh cứ chờ xem kịch vui, sau đó là bị cô ấy đuổi giết, nhất định không quên kéo theo anh xuống nước đâu.”

“Thiều Lâm, cậu đang nói chuyện với tớ sao?” Tâm Diệp đột nhiên lên tiếng, dọa Thiều Lâm sợ đến ngẩn người.

“Không có, không có đâu! Cậu mặc có vừa không?” Cô chột dạ hỏi.

“Còn vừa mà! Vẫn hơi hẹp...Tớ không phải người mẫu chuyên nghiệp..”

“Em không nói chuyện với anh nữa, cô ấy ra rồi.” Thiều Lâm vừa nghe thấy tiếng bước chân của cô, vội vàng cúp điện thoại.

“Đáng ghét! Nói với Phỉ Nhĩ Tư, đừng để cho tớ gặp được anh nếu không tớ sẽ mang món nợ này ra tính sổ với anh.”

Tâm Diệp hơi cau mày, nhìn bộ lễ phục do bản thân thiết kế trên người, nói không tự hào là nói dối, chẳng qua là một thân lụa trắng khiến cô nghĩ đến chuyện hôn ước của mình, tâm tình cũng sứt giảm rất nhiều.

“Được rồi! Đừng tức giận nữa, chuẩn bị một chút để biểu diễn cho tốt, đừng tiểu ngưu nữa.” Thiều Lâm cẩn thận sửa lại trang phục trên người cô, hài lòng cười.

Bộ trang phục này quả thực rất thích hợp với cô, cho nên chính cô mặc là thích hợp nhất.

Lúc này, nhân viên đi vào, thông báo cho các cô biết đã đến giờ bắt đầu buổi biểu diễn, Thiều Lâm liền dẫn Tâm Diệp bước vào vị trí chờ đợi.

10. Chương 10

Ánh đèn trong hội trường đột nhiên tắt, trong hội trường vốn rất ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Toàn bộ đèn ngưng tụ ở bảy mươi vòng tròn lớn nhỏ trên sân khấu.

Số người tham gia ít nhất cũng phải lên đến ba, bốn trăm người, trong đó bao gồm hoàng thất, danh nhân chính trị cùng các ký giả.

Sân khấu bắt đầu xoay chuyển, ánh đèn lóa mắt bắt đầu chiếu lên sân khấu, âm nhạc vang lên, từng người mẫu xinh đẹp bắt đầu xuất hiện từ phía sau sân khấu.

Ánh sáng trên trang sức của gia tộc Lạp Nhĩ Kiệt lần lượt xuất hiện trên người các cô người mẫu, phối hợp cùng các bộ trang phục đặc biệt, mỗi người trông đều xuất sắc khiến mọi người nhìn không chớp mắt, chỉ sợ chớp mắt một cái sẽ bỏ qua mất hình ảnh đáng nhớ này.

Ngồi ở hàng ghế thứ nhất chính là Dịch Lạc và bố mẹ anh Á Phổ Tư đệ tam, Tân Lợi Nhã cùng các thành viên của hoàng thất.

“Không ngờ con sắp xếp buổi biểu diễn tốt như vậy.”

Á Phổ Tư đệ tam hài lòng nhìn từng bộ trang sức của gia tộc tôn quý trên người các người mẫu, vui vẻ không ngừng gật đầu.

“Đúng vậy! Nhất là trang phục của cửa họ, kết hợp cùng trang sức rất thích hợp.” Tân Lợi Nhã cũng thấy rất thích.

“Vâng.” Nhưng Dịch Lạc chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Từ khi đi vào đến giờ, tim anh căn bản không đặt trên sân khấu, luôn luôn chú ý bốn phía xem bóng hình Tâm Diệp xinh đẹp có xuất hiện hay không.

Mặc dù thân phận của cô không ai biết nhưng cô cũng là một trong những người phụ trách, theo lý cũng nên xuất hiện ở gần nơi này mới đúng.

Có lẽ cô đang ngồi tại một vị trí ở dưới sân khấu. Nhíu mày, Dịch Lạc trong lòng tràn đầy mong đợi.

“Cái dây chuyền kia hình như còn chưa xuất hiện.”

Tân Lợi Nhã chú ý từng bộ trang sức các người mẫu mang trên mình để biểu diễn, phát hiện chiếc dây chuyền đó còn chưa xuất hiện.

“Cái gì ạ?” Dịch Lạc nhìn người mẫu đeo trang sức trên sân khấu.

“Cái đó chỉ có nữ chủ nhân của gia tộc Lạp Nhĩ Kiệt mới có, dây chuyền bảo thạch xanh biếc còn chưa xuất hiện.” Á Phổ Tư đệ tam thay vợ trả lời vấn đề của Dịch Lạc.

Chiếc dây chuyền bảo thạch đó, hai trăm năm trước, một vị bá tước của gia tộc của Lạp Nhĩ Kiệt vì muốn biểu đạt tình yêu với vợ mà đặc biệt thiết kế.

Sau này, tất cả con trai cả của gia tộc Lạp Nhĩ Kiệt, lúc kết hôn, đều tự mình đeo dây chuyền bảo thạch xanh biếc ấy cho người vợ, đại diện cho tình yêu của mình đối với cô ấy.

Đồng thời, đó cũng là biểu tượng của gia tộc Lạp Nhĩ Kiệt.

“Thật sao?” Phần biểu diễn đã gần kết thúc, xem ra là cô không xuất hiện.

Đột nhiên, đèn lại tắt, ngay cả sân khấu cũng tối.

Người ngồi ở dưới lắng lặng chờ đợi 3 phút, cho rằng các người mẫu sẽ ra sân khấu chào.

Đợi chờ, vẫn chăm chú nhìn.

Xem ra buổi biểu diễn đã kết thúc, một vài người ở phía sau đã đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi mọi người toan rời đi, đúng lúc đang định mở cửa, hội trường vốn là yên tĩnh không tiếng động đột nhiên âm nhạc lại vang lên, hành khúc du dương của buổi lễ kết hôn truyền vào tai mọi người, những người ban đầu đứng lên lại trở về chỗ ngồi của mình.

Riêng chỉ có người đứng ở cửa kia vẫn ngơ ngác không cách nào nhúc nhích, cho đến khi một người mẫu đi tới, dắt cô bước đi.

Cánh cửa lớn đồng thời cũng được mở ra...

Mọi người rất cuộc hiểu rõ vì sao người đó đứng ngây ngơ nơi đó không cách nào bước đi.

Giây phút này, bên trong vẫn là một mảng tối đen nhưng ngoài cửa lại sáng ngời khiến mọi người cảm thấy chói mắt.

Một cô dâu trên người mặc lụa trắng đi vào hội trường, sau lưng mang theo ánh sáng, khiến cho cô giống như một thiên sứ hạ phàm...

“Chiếc dây chuyền bảo thạch xanh biếc kia đang ở trên cổ cô ấy!” Ký giả nổi tiếng nhất gần cô dâu liền phát hiện ra, không nhận được sợ hãi kêu lên.

Tất cả mọi người xoay người lại, đứng lên nhìn.

Bên trong hội trường bắt đầu đổi nhạc, điềm tĩnh và dịu dàng, cô dâu đứng ở cửa cũng bắt đầu bước về phía trước.

Từng bước, từng bước, tựa như thiên thần bước về phía trước, xinh đẹp, trên đầu cô đính nhiều tầng khăn voan làm không ai có thể thấy rõ dung nhan của cô.

Lúc đi đến bên cạnh Á Phổ Tư đệ tam, cô dâu đột nhiên dừng bước, mắt nhìn ông, cúi đầu.

Một bên nhân viên đi tới bên cạnh Á Phổ Tư đệ tam, ghé vào lỗ tai ông nói mấy câu.

Chỉ thấy Á Phổ Tư đệ tam mỉm cười, gật đầu một cái.

Sau đó, Á Phổ Tư đệ tam vươn tay, để cho cô dâu trước mặt ông khoác vào, hai người đi vào chính giữa sân khấu.

Cũng vào giây phút đó, Dịch Lạc thấy rõ khuôn mặt dưới lớp khăn voan.

Anh đứng một bên ngây ngẩn cả người.

Là Tâm Diệp!?

Anh không ngờ cô sẽ xuất hiện theo cách này.

Mỗi phút giây vừa rồi, nhìn thấy cô mặc áo trắng thuần khiết xuất hiện đồng thời tim anh cũng siết lại thật chặt, làm anh thực sự khó thở.

Mê người như vậy, xinh đẹp như vậy, cô thẹn thùng nhưng lại khắc thật sâu trong lòng anh, khiến cho tâm mắt của anh chỉ dõi theo bóng dáng cô bước đi.

“Bọn họ nói đây là tập tục của gia tộc Lạp Nhĩ Kiệt vì vậy cô dâu kia thay mặt mẹ mà ba con chính là chú rể.” Án chứa nụ cười, Tân Lợi Nhã nói cho con trai.

Nhìn lên sân khấu bà hồi tưởng nhớ về tình cảnh năm đó bà cùng Á Phổ Tư đệ tam kết hôn.

Ngọn đèn ngay giữa sân khấu hơi mờ, Á Phổ Tư đệ tam chậm rãi đem khăn voan của cô dâu nâng lên...

Dịch Lạc nắm chặt hai quả đấm, ngực căng ra khác thường nhìn cảnh tượng trước mắt, lời của mẹ anh hoàn toàn không nghe thấy, chỉ nghe thấy tiếng vù vù bên tai.

Đứng trên sân khấu, Á Phổ Tư đệ tam sau khi nhìn thấy người đã gỡ khăn che mặt hiển nhiên cũng có chút sững sờ.

Lúc này, đèn trên sân khấu dần dần tắt, hai người đứng ở giữa sân khấu cũng biến mất không thấy.

Thật lâu sau, mọi người mới phục hồi lại tinh thần.

“Kết thúc sao?”

Người dưới sân khấu không ngừng thắc mắc.

Sau cùng là một màn trình diễn mang đến sự rung động quá mãnh liệt, không chỉ là cách cô dâu xuất hiện mà còn cả vẻ đẹp của Tâm Diệp.

Đột nhiên, đèn trong hội trường bật sáng, mọi người vì ánh sáng chói mắt đột nhiên xuất hiện không cách nào thích ứng kịp vội lấy tay che mắt.

Từng đoạn nhạc nhẹ nhàng vang lên, Hàn Thiều Lâm đi ra, theo sau là tất cả các người mẫu, Tâm Diệp cũng ở trong số đó.

Lúc này, Á Phổ Tư đệ tam cũng xuất hiện từ phía cửa sau, ông trở về chỗ ngồi của mình, trên mặt không giấu được sự vui vẻ.

“Làm sao vậy, anh vừa mới hôn tiểu thư xinh đẹp kia?” Tân Lợi Nhã giả bộ ghen tị kiểm tra trên mặt ông có bất kì vết son môi nào hay không.

Trong mắt Địch Lạc cũng tràn ngập vẻ không vui cùng tức giận.

Ba anh dắt tay người con gái của anh, mặc dù chỉ là một cuộc biểu diễn nhưng cô lại mặc váy cưới mà kết hôn mới dùng váy cưới...Nghĩ tới điểm này, Địch Lạc phát hiện mình muốn phát điên lên mất, mà đối tượng tức giận lại là ba mình.

“Không có, cô bé xinh đẹp kia chẳng qua chỉ đáp lễ một chút, trên sân khấu cô ấy nói với anh một tiếng cảm ơn rồi rời đi.” Trong mắt Á Phổ Tư đệ tam mang theo chút huyền bí, mỉm cười nói.

“Nhưng mà, anh cũng phát hiện một chuyện.” Trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, ông nói.

“Chuyện gì vậy?” Tân Lợi Nhã tò mò hỏi.

“Cô bé xinh đẹp kia là Hạ Tâm Diệp, cũng chính là vị hôn thê của Địch Lạc.” Lúc ở trên sân khấu, giây phút nhìn thấy cô, Á Phổ Tư liền nhận ra ngay.

Bởi vì trước đó vài ngày ông mới nhận được hình do ông Hạ gửi tới, cô gái xinh đẹp như vậy tương lai còn là con dâu đương nhiên ông không quên được.

“Cũng đúng! Anh nói thế em mới nhớ ra, khó trách em cũng thấy cô gái đó rất quen mặt.” Tân Lợi Nhã vui vẻ nói.

“Hơn nữa chiếc dây chuyền bảo thạch đeo trên cổ cô cũng rất thích hợp.” Đôi mắt ông không ngừng liếc nhìn biểu hiện trên mặt con trai.

“Người ta dáng dấp xinh đẹp như vậy, phải cố gắng theo đuổi thêm mới được, con trai.” Tân Lợi Nhã vỗ vỗ vai anh.

Đưa con trai này thấy Tâm Diệp xuất hiện giống như người mất hồn vậy.

“Cô gái ấy hình như còn không biết mối quan hệ với chúng ta thì phải.” Lúc ở trên sân khấu ông phát hiện cô gái đó hình như không biết mình.

“Con biết.”

Giờ phút này, trong mắt Địch Lạc chỉ còn hình bóng Tâm Diệp đứng trên sân khấu, cô nở nụ cười ngọt ngào, bộ dáng mê người lại dịu dàng.

Bất kể cô bỏ trốn cuộc hôn nhân này vì lý do gì, ở trong lòng, Địch Lạc âm thầm thề, anh nhất định phải mang cô trở thành cô dâu của anh.

Thấy trong mắt con trai kiên quyết khiến cho hai người già bên cạnh cũng an tâm.

Bọn họ có thể khẳng định, con trai khiến cho họ hài lòng tuyệt đối sẽ không để vợ chạy mất.

11. Chương 11

Buổi biểu diễn kết thúc, tất cả khách rời khỏi hội trường, chuyển tới phòng tiệc rượu, đoàn người của Thiều Lâm vẫn đang ở hội trường chuẩn bị cuộc buổi diễn kế tiếp.

Lần này là biểu diễn cho công xưởng của công ty, nội dung chủ yếu là bán trang phục trên người các người mẫu.

Vì muốn ủng hộ gia đình nghèo, cô nhi viện và người già không nơi nương tựa, công ty tiến hành hoạt động bán hàng làm từ thiện.

Tất cả trang phục vừa tham gia biểu diễn đều bán ra bằng cách đấu giá, tất cả số tiền kiếm được mang đi quyên góp.

Trước giờ bắt đầu mười phút, các đơn vị tham dự đấu giá đã đến nhiều đến mức làm cho cả hội trường bỗng trở nên chật chội.

“Được rồi! Còn ba mươi phút nữa là đến thời gian biểu diễn, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi một chút nếu không sẽ đến giờ biểu diễn!” Thiều Lâm vỗ tay kêu gọi sự chú ý của một nhóm người mẫu đang bận rộn phía sau sân khấu.

Ngay lập tức toàn bộ nhân viên, người trang điểm sửa sang lại quần áo, phía sau sân khấu rối loạn như một cái chợ.

Duy chỉ có một người lạnh lùng ngồi trên ghế, một tay cầm lon coca không biết nhân viên nào đã mang tới vui vẻ uống, một tay bận rộn đưa bánh pizza vào miệng mình, ăn hết toàn bộ.

Trời! Thiều Lâm nhìn phong cách cô ăn uống không khỏi có chút chóng mặt, vỗ trán, đi về phía cô.

Áo cưới trắng tinh thật dài bị cô kéo lên tới bắp đùi, một cặp đùi đẹp cứ như vậy phô diễn cho người ta nhìn.

Dáng vẻ cô ăn uống muốn xấu bao nhiêu có bấy nhiêu.

Khóe miệng dính nước sốt cà chua và pho mát, trang điểm trên mặt vì cô ăn uống thô lỗ cũng bị mất sạch, ngay cả son môi cũng bị cô ăn hết một nửa.

Ai! Có cô gái nào giống cô không cơ chứ, không thèm chú ý đến hình tượng của bản thân một chút nào.

Xung quanh lộn xộn, mọi người không thèm liếc hai người một cái, chuyện này sớm đã là chuyện bình thường.

“Hạ Tâm Diệp, tớ xin cậu đấy, không thể ngồi vừa mắt hơn, ăn uống theo quy tắc một chút sao?”

Đứng trước mặt cô, Thiều Lâm ôm hộp giấy ăn, cẩn thận muốn lau sạch thức ăn trên mặt cô.

“Ai ui!” Tâm Diệp vô cùng mất hứng ngoảnh mặt sang một bên, đôi mắt to tràn đầy tinh ranh nhìn chằm chằm cô gái nhiều chuyện trước mặt.

Cô tiếp tục há to miệng không chú ý hình tượng uống coca.

Muốn cô không làm như vậy, cô càng muốn làm.

“Oa! Uống ngon thật!” Vì muốn chọc tức, Tâm Diệp còn cố ý la lớn lên, trên mặt đầy vẻ đắc ý. Thiều Lâm muốn cấm cô cũng không có cách.

“Cậu ơ!” Thiều Lâm Lắc đầu, bắt đầu dĩ thử dài.

“Lại không quan trọng, phía sau sân khấu đều là người của mình, loại hành vi này của tớ mọi người đã sớm nhìn thấy nên không thể trách được.” Hơn nữa, mọi người bận rộn đến vội vàng, căn bản không có cái gì có thời gian để ý đến bọn họ.

“Cậu phải cẩn thận một chút, trang điểm hồng có thể sửa nhưng bộ áo cưới trên người cậu đừng làm bẩn. Nó có giá cao nhất ở hội trường.”

“Tớ biết. Này bạn tốt, cậu muốn nó ít nhất có thể nâng cao giá bán tới hai triệu đô la hả? Cho nên tớ mới vén cao nó lên, chính là vì sợ nó rơi xuống mà bị bẩn.”

Hơn nữa bộ này còn do chính tay cô thiết kế, là tác phẩm vừa ý nhất.

Để chứng minh mình rất quan tâm, Tâm Diệp còn đặc biệt nâng cao hai chân để Thiều Lâm xem, một chút cũng không có dụng vào lần vấy.

“Được, được, được, thật hết cách với cậu.” Đang định nhắc cô mấy câu lúc trước, nhân viên đang làm việc sau lưng đột nhiên vỗ nhẹ vai cô.

“Chị Lâm, ngài Lạp Nhĩ Kiệt - Dịch Lạc tới, anh ta muốn nói chuyện với chị một lát.”

Vừa quay đầu, Thiều Lâm quả thực thấy Dịch Lạc đang từ xa đi về phía cô.

Liếc thấy người ngồi sau lưng, Tâm Diệp lại bắt đầu ăn nhiệt tình, một ý tưởng tình quái xuất hiện trong đầu cô.

Trên mặt Thiều Lâm xuất hiện nụ cười quỷ dị.

Cô đứng tại chỗ chờ Dịch Lạc tới gần.

“Tiểu thư Hàn Thiều Lâm, xin chào. Tôi là Lạp Nhĩ Kiệt - Dịch Lạc, là người làm chủ lần này.”

Vươn tay ra, anh lịch sự chào hỏi cô.

“Xin chào, ngài Lạp Nhĩ Kiệt.” Thiều Lâm cũng đưa tay ra.

“Cảm ơn cô lần này đã biểu diễn, không ngờ sẽ thành công như vậy ngay cả tôi cũng bị cảm động.” Dịch Lạc chân thành nói lời cảm ơn với cô.

Đột nhiên, ánh mắt nhìn lướt qua, anh phát hiện ra Tâm Diệp ở phía sau lưng Thiều Lâm, cô hình như đang ăn gì đó, hơn nữa động tác... hết sức khó coi.

Vừa nhìn xuống chút nữa, vốn là gương mặt lịch sự nho nhã trong nháy mắt trở nên có chút lạnh lùng.

Cô gái này! Váy lại phải vén cao như vậy sao? Chẳng lẽ cô không biết ở bên trong này có rất nhiều đàn ông đang làm việc hay sao!?

“Anh quá khách khí rồi, tôi cũng phải cảm ơn anh đã hào phóng như vậy, đồng ý đem châu báu cho tôi mượn sử dụng trong buổi đấu giá từ thiện hôm nay.” Thiều Lâm trong lòng đang cười trộm, dĩ nhiên cô biết anh đang tức giận hơn nữa là rất tức giận.

Cô gái mà mình thích đem váy kéo cao lên như vậy, là đàn ông không tức giận mới là lạ.

Lúc này, Tâm Diệp hậu tri hậu giác phát hiện ra Dịch Lạc.

“Dịch Lạc, sao anh lại tới đây?” Cô đem miếng thức ăn cuối cùng nhét vào miệng, vội đến mức suýt nữa bị nghẹn.

Cô dùng sức vỗ vỗ ngực mình, cầm lon coca đưa lên miệng uống, nhanh chóng đi đến trước mặt anh.

Dịch Lạc mỉm cười bước tới trước, cầm khăn giấy bên cạnh lên.

“Vừa nãy. cô dâu đó thật xinh đẹp, rất hấp dẫn ánh mắt của anh khiến anh không thể không đi vào.” Anh vừa nói, vừa cầm khăn giấy giúp cô lau nước sốt trên mặt.

“A!” Gật đầu một cái, xem như là đã hiểu.

Ý của anh nói là...cô là cô dâu xinh đẹp?

Tim Tâm Diệp đập thật nhanh, được người khác khen ngợi cô không thấy có cảm giác gì, được Dịch Lạc khen ngợi, cô lại cảm thấy rất vui vẻ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên ửng đỏ, không được tự nhiên nhìn anh.

“Thật xin lỗi, ngài Lạp Nhĩ Kiệt, chúng tôi chỉ còn năm phút nữa là phải biểu diễn. Anh có thể chờ sau khi Tâm Diệp biểu diễn xong lại nói chuyện có được không?” Thiều Lâm hết sức khó xử cắt ngang.

Cô nhìn lớp trang điểm trên mặt Tâm Diệp, giống hệt cây hoa bị xối nước, nhất định phải trang điểm lại lần nữa, thời gian lại còn rất ít, không thể không lên tiếng nhắc nhở.

“Được rồi! Tôi ngồi ở chỗ này cùng em.” Dịch Lạc không thèm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, tự mình tìm một cái ghế và ngồi xuống.

Thợ trang điểm cũng lập tức bước lên trang điểm lại cho Tâm Diệp.

“A! Thật xin lỗi!”

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Thì ra là thợ trang điểm trượt tay, làm đổ cả hộp phấn lên người Tâm Diệp, dính cả lên chiếc váy.

“Tại sao có thể như vậy?” Thiều Lâm muốn xoay người bước đi, vừa nhìn thấy lễ phục trên người Tâm Diệp bị hỏng hơn một nửa, kinh ngạc kêu lên.

Đây là bộ cô hy vọng bán từ thiện được nhiều tiền nhất!

“Thật xin lỗi!” Cúi đầu, thợ trang điểm phát hiện mình phạm phải sai lầm vô cùng nghiêm trọng, bị dọa cho sợ đến cúi đầu.

Ngồi trên ghế, Tâm Diệp cũng không nhúc nhích nhìn chiếc váy trên người, dường như đang suy nghĩ điều gì.

“Quên đi!” Vô nhẹ người thợ trang điểm đang khóc thút thít, Thiều Lâm cũng biết cô không phải cố ý.

“Bộ này coi như xong rồi, không cần nữa.” Có giặt cũng không sạch hết mà cô cũng không chuẩn bị bộ khác giống như vậy. “Tâm Phong, đem bộ này thay thế đi!” Thiều Lâm bắt đắc dĩ nói.

Nghĩ đến mất đi hai triệu không khỏi đau lòng.

Tiền các vị khách quyên góp có thể bị thiếu, mà người quyên góp cũng ít đi rất nhiều.

“Ai nói bộ này bỏ đi?” Nghe vậy, Tâm Diệp ngẩng đầu lên nhìn về phía Thiều Lâm, trong mắt tràn đầy tự tin.

“Bộ váy này thành ra như vậy, căn bản không cách nào đấu giá.” Cô cũng rất tiếc! Nhưng váy biến thành như vậy, muốn bán cũng không ai mua.

“Ai nói như vậy sẽ không có người muốn? Đổi lại một chút là được rồi!”

Tinh thể trong veo vì có ý tưởng mà tỏa sáng, đôi môi đỏ thắm cắn chặt vì hưng phấn. Giờ phút này Tâm Diệp tỏa ra sự chói mắt mê người, ngay cả nhân viên đứng bên cạnh cũng thấy sững sờ, dĩ nhiên Dịch Lạc cũng không ngoại lệ.

Anh tán thưởng cô lúc chuyện phát sinh vẫn giữ được bình tĩnh, cô tuyệt đối là người không đạt mục đích thì không buông tha.

Xem ra, anh càng tò mò về cô thêm một chút.

12. Chương 12

Bình thường nhìn cô có vẻ bất cẩn thì ra là cũng có vẻ mặt bình tĩnh đến như vậy.

Các cô người mẫu biểu diễn vội vàng ra sàn diễn chỉ còn lại Thiều Lâm cùng một người trợ lý. Ba người đi vào phòng làm việc ở bên trong, giúp sửa chữa lại bộ lễ phục.

Dịch Lạc tò mò cũng đi theo vào, muốn xem họ rốt cuộc định xử lý bộ trang phục bị hỏng gần một nửa kia như thế nào.

Cái này không nhìn còn tốt...

Vừa nhìn vào trong nháy mắt đôi mắt anh toát ra tia lửa vô cùng đáng sợ.

“Đang làm cái gì?” Bước tới trước, Dịch Lạc trầm giọng chất vấn.

Đôi mắt xanh biếc của anh giống như phun ra tia lửa, dọa người đàn ông sợ đến mức vội vàng rút đôi tay trên ngực, lùi lại ba bước.

Anh muốn đem người đàn ông này băm thành vạn mảnh!

Anh ta lại dùng tay ôm ngực Tâm Diệp? Người đàn ông này lại cướp đi quyền thuộc về anh!

“A! Ngu ngốc, làm sao anh lại buông tay?” Thiều Lâm cùng Tâm Diệp, hai người trăm miệng một lời lớn tiếng.

Thật vất vả mới lấy được điểm chuẩn, lần này lại phải làm lại rồi.

“Bởi vì... anh ta...” Anh ta lườm tôi, ánh mắt thật là khủng khiếp.

Người trợ lí trong mắt tràn đầy sợ hãi liếc Dịch Lạc, ánh mắt dường như muốn giết người.

Hai người đồng thời nhìn về phía Dịch Lạc.

Quả nhiên, ánh mắt của anh đáng sợ đến dọa người, khó trách trợ lí lại buông tay.

“Thieu Lâm, cậu tới làm đi!” Tâm Diệp bất đắc dĩ gọi hai người đổi chỗ. Phụ nữ tới giữ vòng ngực cũng có thể chứ!

“Ừ!”

Thieu Lâm hiểu rõ gạt đầu, đổi cho trợ lí tới cắt vạt váy còn cô giữ ở vùng ngực Tâm Diệp.

Nhưng tay mới duỗi ra, còn chưa đụng vào Tâm Diệp, tay Thieu Lâm đã bị người nào đó gạt đi.

Thieu Lâm trợn to mắt nhìn Dịch Lạc.

Về mặt Dịch Lạc nói rõ, nếu cô còn dám đụng vào cô ấy tôi liền cho cô thử mùi vị của đe dọa lớn như thế nào.

Ha ha! Anh ta đã đem Tâm Diệp thành vật sở hữu của bản thân rồi. Trong lòng Thieu Lâm âm thầm cười trộm, cô dĩ nhiên không dám nói ra.

“Này! Anh đừng gây ồn ào nữa có được không!?” Tâm Diệp tức giận hét to, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Dịch Lạc.

Cô cũng sắp phải biểu diễn, anh còn ở đây cẩu kính, đùa giỡn!

“Để anh.” Anh đi tới trước mặt cô, nhìn cô, nói như chuyện đương nhiên.

“Nói cho tôi biết nên làm như thế nào.” Anh quay đầu hỏi người đang thầm cười trộm - Thieu Lâm.

“Cái gì? Để anh? Không thể!” Tâm Diệp lúng túng kêu to. gương mặt đỏ lên nhìn anh.

Nhờ anh ôm... ngực cô?

Không muốn, chết cũng không muốn.

Cô liều mạng nháy mắt với Thieu Lâm.

Nhưng cô nàng bên cạnh chỉ bất đắc dĩ nhún vai, hiện ra vẻ mặt “Vay cậu bảo phải làm sao?”

Ba phút đồng hồ trôi qua.

Hai tay Dịch Lạc đang đặt...Ách...trên ngực Tâm Diệp.

Hai người lúng túng, bốn mặt chạm nhau, không biết nên nhìn đi đâu.

Được rồi! Được rồi! Tâm Diệp thừa nhận, chỉ một mình cô ở đây cảm thấy xấu hổ, cũng chỉ có một mình cô không biết nên nhìn đi đâu.

Còn Dịch Lạc này? Thần thánh ở đâu cũng có, một đôi mắt không hề kiêng kỵ nhìn chằm chằm cô, hoàn toàn nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của cô.

Đôi mắt xanh biếc mê người trước mặt cô càng được phóng to hơn, gần gũi tới mức khiến cho cô cảm thấy hoảng hốt, trên mặt xuất hiện vài vệt đỏ ửng, nhịp tim lớn tới mức ngay cả chính cô cũng nghe được.

Bình thường bởi vì yêu cầu của công việc mà lúc trợ lí làm hành động này cô cũng chưa từng cảm thấy có bất kì điều gì không bình thường, chỉ cảm thấy công việc cần nên là chuyện đương nhiên.

Nhưng công việc này lúc biến thành anh làm, toàn thân cảm thấy bốc hỏa, hơi thở cũng không thông, cả người hết hoảng không còn giống chính mình.

Anh nhất định cũng cảm thấy tim cô đập nhanh phải không? Bởi vì tay anh đang đặt chỗ quả tim, nói cách khác là... ở trên ngực.

Trời! Có thể đừng suy nghĩ nữa có được không, đừng nhớ tới đôi bàn tay anh đang che cô...

A! Không phải là bảo đừng suy nghĩ nữa hay sao?

Địch Lạc dĩ nhiên cũng cảm nhận được tim cô đang đập ngày càng nhanh.

Mặt cô đỏ ửng, cúi đầu. Cô..là đang xấu hổ sao? Địch Lạc nhận ra điều này cảm thấy vô cùng hài lòng.

Đối với anh, cô cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, không đúng sao?

Mặc dù hài lòng với phát hiện của mình nhưng cũng rất khổ cho anh.

Bởi vì tay anh đang đặt trên nơi mềm mại của cô, rõ ràng trong lòng vô cùng kích động lại phải tỏ ra như không có chuyện gì, là anh tự làm tự chịu.

“Tâm Diệp, cậu xem chiều dài như vậy đã được chưa?” Đứng trước mặt cô, Thiệu Lâm ngẩng đầu lên hỏi.

Chu đáo, cô dĩ nhiên không giống tính cách qua loa của Tâm Diệp, lúc hỏi Tâm Diệp đồng thời Thiệu Lâm cũng cảm nhận rõ ràng được sắc mặt cứng nhắc của Địch Lạc, trên trán rịn mồ hôi.

“Tốt rồi... Tốt rồi.” Tâm Diệp tùy tiện liếc mắt nhìn liền gật đầu.

Hiện tại trong đầu cô suy nghĩ, mọi thứ thực hiện làm sao thật nhanh để tay Địch Lạc rời khỏi...ngực cô.

“Anh...anh có thể thả, buông tay.”

“Được.” Trong lòng Địch Lạc thở ra một hơi.

Nếu không buông tay thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Anh yên lặng lùi về phía sau, ngồi trên ghế sau đó vươn tay tao nhã lau mồ hôi, làm co người khác tưởng là anh mặc âu phục mà cảm thấy nóng.

“Mang một sợi tơ đem khâu vào phái dưới ngực, nhấn mạnh vùng ngực.” Tay của anh vừa rời khỏi thân thể cô, Tâm Diệp lại khôi phục thái độ tỉnh táo lúc trước chỉ huy người làm.

Lúc này, Thiệu Lâm đã đi trước chỉ đạo sân khấu, chỉ còn lại trợ lý ở đây giúp cô một tay.

Mười lăm phút sau, trợ lý rút cuộc như trút được gánh nặng, ngã ngồi trên mặt đất.

“Được rồi.” Tâm Diệp hài lòng gọi Thiệu Lâm để cho cô ấy xem thành quả sau khi sửa chữa.

Cô lắc mình biến hóa - biến thành một cô dâu hấp dẫn lại mê hoặc lòng người.

Vốn là chiếc váy cưới dài chấm đất biến thành ngắn ngắn, kéo tà váy nghiêng theo, phần vạt áo sử dụng ren tô điểm, chỉ cần nhẹ nhàng bước đi, đường cong nửa người dưới như ẩn như hiện.

Phần ống tay áo cũng bị cắt bỏ đổi thành không có tay.

Đường viền hoa cao cổ dính ngay chính giữa cũng bị cắt tới ngực, thành cổ áo, phía trên cũng thêm một dải ren, lộ ra hai phần ba bầu ngực, bộ dạng hấp dẫn, dưới ngực điểm thêm một dải ren tinh tế, nhấn mạnh đường cong bộ ngực.

Lúc này Địch Lạc vịn đứng chỗ dưới ngực, vì để cho nó không bị sức nặng của váy tụt xuống, bình thường lúc cắt xong phải có người đỡ như vậy.

“Bộ này tuyệt đối không chỉ hai trăm vạn!” Thiệu Lâm hài lòng, dứt khoát gật đầu.

Vốn là chiếc váy dài trắng truyền thống bị cô thay đổi như vậy lập tức biến thành trào lưu mới được làm từ lụa trắng.

“Được rồi! Nhanh một chút, sắp đến lượt cậu.” Thiệu Lâm nhanh chóng kéo tấm vải tơ xuống đầu cô, dỡ tóc của cô xuống, kết hợp cùng với bộ trang phục trên người cô.

Lúc này, biểu diễn đã xong những người mẫu cùng nhân viên làm việc cũng lục đục trở lại phía sau sân khấu.

“Đi...A! Anh làm gì thế?”

Tâm Diệp đang định đi về phía vị trí chuẩn bị đột nhiên bị bế lên mà người này chính là Dịch Lạc.

“Dịch Lạc, anh không thể đem cô ấy đi được!” Thiều Lâm lớn tiếng nói với người đàn ông đang bước ra ngoài.

Nếu anh ta trở thành chồng của Tâm Diệp, cô dĩ nhiên có thể trực tiếp gọi tên anh ta như vậy.

“Anh đang làm gì vậy?” Tâm Diệp đỏ mặt nhìn người đàn ông đang ôm mình.

Đáng chết! Anh căn bản không có cách nào nhịn được khi để cho người đàn ông khác nhìn cô ăn mặc như vậy!

Nghĩ đến những người ở dưới sân khấu đều nhìn thấy dáng người uyển chuyển và dáng vẻ khiêu gợi của cô anh không vui chút nào.

“Bộ váy này là muốn bán hàng từ thiện sao?” Dịch Lạc quay đầu hỏi Thiều Lâm, thấy cô mỉm cười gật đầu lại xoay người bước về phía trước.

“Anh ra giá bao nhiêu?” Thiều Lâm lớn tiếng hỏi người đang rời đi.

“Mười triệu!”

“Oa!”

Những người nghe được đều toàn bộ kêu lên một tiếng, không thể tin được có nhiều tiền như vậy.

“Đồng ý!” Thiều Lâm vì Tâm Diệp mà cảm thấy vui vẻ, cô ấy rút cuộc cũng tìm được người đàn ông lý tưởng của mình rồi!

Bóng dáng hai người biến mất phía sau sân khấu.

“Chị Lâm, vậy bây giờ phải làm sao?” Nhân viên đứng bên cạnh hỏi, nhân vật chính của phần kết thúc cũng đi mất thì làm sao kết thúc?

“Trực tiếp đi chào cảm ơn đi.” Thiều Lâm cười nói.

Dù sao thứ đáng tiền nhất cũng đã bán đi rồi!

13. Chương 13

Rời khỏi hội trường, Dịch Lạc mang cô tới bãi đỗ xe.

Kéo cửa ra, anh và tài xế trao đổi vài câu, chỉ thấy anh ta xuống xe, đem chìa khóa giao cho Dịch Lạc.

Anh mở cửa ghế phụ cho Tâm Diệp ngồi vào trước, rồi chính mình cũng ngồi vào ghế lái.

“Này! Anh không đến buổi tiệc có sao không?” Nhìn anh khởi động xe, Tâm Diệp không nhịn được hỏi. Cứ rời đi như vậy dường như rất không có trách nhiệm.

“Không sao, bố mẹ anh biết.” Dịch Lạc cười khoái trá nói.

Thấy cô gái mình yêu bên cạnh, nụ cười bên khóe miệng chợt rộng thêm một chút.

“Làm gì thế? Sao nhìn em mà cười, thần kinh.” Cô quay đầu, trên mặt lộ ra bộ dạng đáng yêu của một cô gái nhỏ, cô then thừng nhìn vào mắt anh.

Cho đến khi lên xe được năm phút đồng hồ, cô mới nghĩ không biết anh ta muốn đưa mình đi đâu, cứ hồ đồ đi theo anh lên xe như vậy.

“Muốn, muốn đi đâu? Chẳng lẽ muốn đem em bán đi sao?”

“Yêu thương em còn không kịp, làm sao chịu bán em đi.”

Nhân lúc đèn đỏ, anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô nói, bàn tay không tự chủ được lại đưa ra vuốt nhẹ gương mặt mềm mại.

Lời nói của anh khiến Tâm Diệp đỏ mặt.

Đôi mắt xanh biếc của anh thật dịu dàng, dịu dàng tới mức khiến cô chìm sâu không cách nào kiềm chế nổi, ngay cả sức dời tầm mắt đi cũng không có.

Đèn xanh, Dịch Lạc nhìn cô cười thâm tình, rồi lại xoay người tiếp tục lái xe.

Tâm Diệp Việt vẫn ngây ngẩn chăm chú nhìn anh.

Dưới cặp lông mày rậm là đôi mắt xanh biếc phẳng phất có thể nhìn thấu tất cả, phía dưới là chiếc mũi cao, một đôi môi mỏng khiêu gợi.

Môi...Tâm Diệp không hề che giấu nhìn chăm chú vào môi anh.

Cô suy nghĩ về đôi môi khiến lòng cô kích động, hôn cô tới mức không tài nào thở nổi...

Cô có thể yêu cầu lại một lần nữa được cảm nhận không, cảm giác đó khiến cho con người ta rung động đến ngẹt thở...

Anh muốn chuyên tâm lái xe nhưng anh cảm nhận được ánh mắt của cô gái ngồi bên cạnh nóng như lửa không ngừng thiêu đốt, cứ thế này làm sao anh có thể chuyên tâm? Làm sao để không bị cô làm ảnh hưởng?

Cô không biết cô làm như vậy là đang khiêu chiến sự nhẫn nại của anh sao? Mà anh chỉ là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông bình thường yêu cô!

Hy vọng, khao khát, mong đợi... Cô dường như cũng không ngừng phát ra tín hiệu với anh.

Rất lâu, rất lâu, cô cứ nhìn vào môi anh như vậy, đôi mắt mê hoặc cứ nhìn anh thật chăm chú.

Rất lâu, rất lâu, anh vẫn nhẫn nại, một đôi mắt xanh biếc cố chấp nhìn chăm chăm về phía trước.

Rất lâu, rất lâu...

Xe đột nhiên dừng lại.

Không cần biết hành động như vậy nguy hiểm bao nhiêu, không cần để ý làm như vậy sẽ mang đến cho những người đi sau bao nhiêu rắc rối...

Anh đưa tay kéo cô lại gần, thỏa mãn hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô.

Môi hai người vừa chạm nhau đã không còn khống chế, nụ hôn này đột nhiên trở nên kích tình khó dứt.

Phía sau xe âm ỉ như cái loa nhưng hai người không nghe thấy, chỉ chìm đắm trong nụ hôn của đối phương, như thật lâu không được nhìn thấy tình yêu trên đời, hăm sâu trong tình ý ngọt ngào.

Có người xuống xe tới dò hỏi xem xảy ra chuyện gì, khi đến gần nhìn vào bên trong xe Dịch Lạc liền mỉm cười rồi quay về.

Nước Pháp là một quốc gia rất lãng mạn, ở bất kì nơi đâu cũng có thể xảy ra chuyện như vậy, mọi người thấy nhiều cũng thành thói quen, làm sao có chuyện quấy nhiễu người khác.

Không biết đợi bao lâu, tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi đôi tình nhân kết thúc nụ hôn nóng bỏng.

Rốt cục, một người chủ xe tới gõ cửa, nói là vợ của anh ta sắp sinh, nếu thật sự không đi bệnh viện sợ rằng đứa con sẽ sinh ra ở trên xe mất.

Lúc đó, phía sau đoàn xe đã tắc tới gần ba mươi cây số.

Năm giờ sáng, bầu trời còn chưa ló dạng, Tâm Diệp bỗng nhiên tỉnh giấc
Nằm ở trên chiếc giường mềm mại, cô thỏa mãn liếm môi
Giường vô cùng mềm mại giống như mây vậy. A! Cảm giác thật tuyệt.
Cô có lẽ còn chưa tỉnh hẳn do lần đầu rời giường sớm như vậy
Tiếp theo cô mở đôi mắt to, đập vào mắt cô là rèm lụa chung quanh
A! Cô nhìn ngắm bốn phía
Phòng của cô khi nào thì có những thứ này?
Không, phải nói....đây là đâu?
Căn phòng này được thiết kế theo thời Trung cổ, trong phòng bày biện trang trí các vật vô cùng quý giá, trên người cô đang mặc áo ngủ là chất liệu ren thượng hạng
Cô cầm lấy chiếc áo khoác bằng ren, nhẹ kéo cánh cửa, từ bên trong đi ra.
Trong đầu cô tràn đầy tò mò, nhìn ra ngoài hành lang
Có thật nhiều lan can gỗ trên đường đi, giường tầng trên có màu cạn rượu, trên tường treo mấy cái đèn cùng mấy bức tranh
Đây rốt cuộc là đâu? Là ai mang cô tới nơi này?
Đi tới cuối cầu thang, cô theo hành lang đi xuống
Đột nhiên cô nhớ lại ngày hôm qua cùng Dịch Lạc rời khỏi hội trường, sau đó hai người ở trên xe ôm hôn, sau đó trở lại đây...?
Trí nhớ cô dừng ở đây, kế tiếp xảy ra chuyện gì cô đều không có ấn tượng
Một lúc sau, cô nhìn thấy cửa chính, không do dự mà đi ra ngoài
Sáng sớm vẫn còn chút lạnh lẽo, sương mù vẫn còn lan tỏa
Cầm áo khoác trên tay, cô có chút sững sốt khi nhìn về phía trước
Trước mặt cô là một vườn hoa, trồng nhiều loại hoa, rất nhiều loại cô không biết tên
Cách đó không xa có một bể phun nước rất đẹp, phía trên có hai thiên sứ, cầm trong tay bình nước đang chảy tạo thành một bức tranh vô cùng tuyệt sắc.
Mấy hàng cây cối vòng quanh tạo thành một hình vuông. Phía trước là lối vào, cô còn thấy cả lối ra phía cuối.
Tâm Diệp say sưa đi về phía trước, cảm thụ phía trước phát ra hương thơm nồng nàn.
Cô dang hai tay, hít thở thật sâu, nhắm mắt lại trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười thỏa mãn.
Một lần nữa mở mắt ra, cô tùy tiện bước đi, thưởng thức cánh đồng hoa thật đẹp này.
Thình thoảng cô phát hiện ra một loại thực vật chưa từng biết đến liền ngồi xuống tỉ mỉ quan sát, sau đó ngửi hương thơm của nó. Chỉ như vậy đã khiến cô thỏa mãn cười ra tiếng.
Sau một lúc, cô phát hiện mình đã đi quá lâu, quay người định trở lại trong ngôi nhà.
Một tòa nhà cao vút khiến cô phải giật mình.
Cô mới đi từ trong đó ra sao?
Mặc dù nhà của cô hết sức giàu có so với nhiều nhà khác nhưng so với nơi này....
Trước mắt cô....là một tòa thành tráng lệ.
Hùng vĩ và hoa lệ, cao vút, ngoài mặt khắc hình ảnh còn có vô số tháp nhọn, cô không thể đếm hết chúng.

Nhìn nó cô có cảm giác mình đang bước vào thế kỉ 18, khiến cô không nhận được than nhẹ.

Cô mở to mắt chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ này....có lẽ cả cuộc đời này, là lần duy nhất cô có thể đứng ở khoảng cách này nhìn nó (lyly: * cười gian* duy nhất á tỷ).

“Tiểu thư”

Một tiếng gọi khiến cô thoát khỏi suy nghĩ.

Cô phát hiện đứng bên cạnh cô là một người con gái.

“Cô...gọi tôi?” cô chỉ vào mình hỏi.

“Đúng vậy, thiếu gia đang tìm cô”. Trên mặt cô gái tỏa ra một nụ cười ngây thơ.

“Thiếu gia” - cô cau mày, cô thấy khó hiểu đối với cách xưng hô này.

Là chỉ Dịch Lạc sao?

Tâm Diệp đi theo cô gái vào nhà, hai người tới phòng ăn.

Cô ngẩng đầu, quả nhiên thấy Dịch Lạc đang ngồi trên ghế, trong mắt mang theo vài phần nhu tình khiến cô phải đỏ mặt.

“Chào buổi sáng, tối qua em ngủ ngon không?”

Tóc dài buông xõa xuống vai, cô mặc chiếc váy ngủ trắng tinh khôi, trên mặt ánh nét ửng hồng, một cặp mắt to nhìn về phía anh.

Nhìn cô như vậy cứ như một thiên sứ, thanh thuần không tì vết, một thiên sứ mê hoặc lòng người.

Dịch Lạc đi về phía cô vươn tay ôm lấy cô vào lòng.

“Ngày hôm qua em té xỉu, cho nên chưa có sự đồng ý của em, anh liền mang em đến đây”.

Trên mặt anh xuất hiện tia không vừa ý, không nghĩ cô trong lúc hôn quên hô hấp, kết quả khi có người gõ cửa xe, anh mới phát hiện cô đã té xỉu trong ngực mình.

14. Chương 14

“Cái...cái gì?” khó trách những chuyện tiếp theo cô không hề có ấn tượng, thì ra là xảy ra chuyện mất mặt như vậy.” Anh, anh nói lung tung”. Cô đánh chết cũng không thừa nhận, chỉ là thẹn thùng rúc đầu vào ngực anh.

Dịch Lạc nhỏ giọng cười, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm, miệng cười cũng ngày một mở lớn.

Lặng lặng tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, cô cảm thấy lòng mình thật yên bình, cô muốn dựa vào lòng anh cả đời.

“Quan hệ của chúng ta như vậy...thật kì quái”. Ở trong ngực anh cô nhẹ giọng nói.

“Kì quái ? Tại sao?”

“Giống như...không giống như là bạn bè”

“Bạn bè?”

Dịch Lạc vừa nghe lời này, có lẽ ngay từ đầu đến đuôi đều không nghĩ quan hệ hai người là như vậy.

Giữa anh và cô, cả đời này, chỉ có thể là quan hệ vợ chồng, tuyệt đối không có quan hệ nào khác nữa.

“Không phải sao? Em là nói...”

“Anh hi vọng quan hệ của chúng ta không đơn giản chỉ là bạn bè, bởi vì đối với anh mà nói, em là vợ tương lai của anh”. Bộ dạng anh vô cùng thành thật.

“Vợ...vợ...”

Cô ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy do dự. Cô nhớ mình còn có hôn ước, còn có một vị hôn phu.

“Đúng vậy, chẳng lẽ... em phủ nhận chuyện chúng ta hấp dẫn lẫn nhau sao?” anh nói rõ.

“Em...”. Cô nheo nheo lông mày, nội tâm không ngừng giãy giụa.

Anh nói không sai, cô quả thật bị anh hấp dẫn, càng hồng hét chính là, cô phát hiện.....cô thích anh nhiều hơn cô tưởng tượng.

Nhưng cô còn có hôn ước....chẳng lẽ cô phải xin anh giúp đỡ một tay?

“Nói cho anh biết đi, đem hết chuyện trong lòng em cho anh biết, nếu quả thật có chuyện gì khó nói thành lời, khiến em cự tuyệt anh, như vậy ít nhất, em phải nói cho anh một đáp án khiến anh tâm phục khẩu phục”. Anh nâng mặt cô lên nói.

“Em...”. Cô do dự

Nên nói sao? Nói cho anh biết chuyện cô có hôn ước? Nếu như nói rồi... Anh có hay không vì chuyện này mà không để ý đến cô?

“Tâm Diệp?” anh một lần nữa gọi cô.

Vốn trong trạng thái hỗn loạn cô quay trở về hiện tại, cô nhắm chặt mắt, thở ra một hơi.

Vươn tay, cô ôm lấy hông anh.

Cô không muốn nói dối anh, cũng không muốn anh hiểu lầm.

Cô yêu anh, là thật.

Nếu như loại rung động này chính là yêu, vậy thì thật là cô yêu anh.

“Em có một vị hôn phu...”. Cô hít sâu nói

Anh không nghĩ tới sẽ nghe được chuyện này, sửng sốt một chút.

“Em có một vị hôn phu, ba em nói với em như vậy”. Ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nếu như cô đã nói như vậy, anh còn có thể tiếp nhận cô, cô thật sự sẽ buông tất cả mà yêu anh

Anh nhìn cô, không nói

“Em không muốn lừa dối anh, em đến nước Pháp là một trùng hợp, cũng là để chạy trốn hôn ước”. Cô cảm ơn anh đã im lặng nghe cô nói, để cho cô có thêm dũng khí.

“Em chưa từng gặp qua anh ta, bởi vì mấy tháng trước em mới biết chuyện này. Phải lấy một người chưa bao giờ gặp mặt em thật không cam tâm”. Cô rời ngực của anh đi tới bên cửa sổ, vẻ mặt đau thương nhìn ra bên ngoài.

“Em sống bấy nhiêu lâu, đến yêu đương cũng chưa bao giờ biết đến, phải gả ột người đàn ông một chút ấn tượng cũng không có, như vậy em không thể nào chấp nhận. Em muốn yêu, cùng với người em yêu , sinh nhiều baby, cùng nhau sống vui vẻ đến hết đời”.

Có thể cùng người đàn ông mình yêu chung sống, đây là khát vọng từ khi bé của cô.

“Cho nên em chạy trốn, cùng các em gái chạy trốn”. Cô xoay người đưa mắt nhìn người đàn ông mình yêu

Anh sẽ nói gì? Trong lòng anh sẽ nghĩ như thế nào?

Cô sợ anh vì chuyện này sẽ nói cô là người không có trách nhiệm, sợ anh vì cô là người có hôn ước mà rời bỏ cô.

Nhưng cô không né tránh cô muốn nghe đáp án của anh, phải biết kết quả hai người có thể ở chung một chỗ với nhau được không.

Đợi thật lâu, đến khi cô cho rằng anh sẽ không muốn ở cùng cô, thì anh rốt cuộc mở miệng

“Tại sao lại nói cho anh biết những chuyện này?” Anh hỏi cô, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn từng biểu hiện trên khuôn mặt cô.

“Em...em không muốn nói dối. Em không muốn nói dối anh, em không muốn anh nghĩ em vì anh giàu có mà kết giao, đồng thời...em hi vọng anh có thể giúp em, giúp em thuyết phục cha mẹ em, để cho em không phải lấy người đàn ông xa lạ đó”. Trong ánh mắt cô hiện lên sự phức tạp và lo lắng.

“Nếu như...vị hôn phu của em là người rất ưu tú, cùng em hết sức xứng đôi thì làm sao đây? Nếu như vậy em bỏ chạy thật là đáng tiếc”

Anh chậm rãi đi về phía cô, nhìn cô đang nghe anh nói mà không ngừng lắc đầu

“Có lẽ anh ta là một người đàn ông rất tuyệt, nhưng mà...hôn nhân không có tình yêu làm nền tảng, làm sao có hạnh phúc?” chính vì vậy cô cố chấp muốn yêu, chỉ vì yêu.

Tâm Diệp nhìn thẳng vào mắt anh

”Anh tha thứ cho em (lyly: hê hê ý anh là tha thứ cho chuyện chị bỏ trốn í, mà chị nghe hok hiểu) trong mắt anh hiện lên một nụ cười thật sâu, rồi sau đó anh ôm cô thật chặt vào lòng.

Mặc dù cô nghe không hiểu, nhưng đáp án này làm lòng cô lo lắng cũng được buông xuống

Cô vui vẻ ôm chặt hông anh, trên miệng nở một nụ cười thật ngọt ngào.

Thì ra cô bé trong ngực anh vì nguyên nhân này mới đào hôn, anh thở phào nhẹ nhõm

Ban đầu nghe tin cô bỏ trốn, đào hôn trong lòng anh cảm thấy vô cùng đả kích.

Mặc dù anh cân nhắc cơ hội để hỏi cô lí do, nhưng không ngờ cô lại tự động nói ra

Cô muốn yêu, muốn tình yêu, không thành vấn đề, anh cho cô, anh có thể cho cô mọi thứ, cho cô đủ thời gian, để cô toàn tâm toàn ý yêu anh.

Chỉ cần cô vui vẻ, chỉ cần cô muốn, anh có thể cho cô.

Cho nên vấn đề đã được giải quyết rồi, anh hài lòng nhắm mắt lại, giờ chỉ muốn hưởng thụ ấm áp từ người trong lòng.

15. Chương 15

Nơi này thật là ồn ào nha!

Buổi tối hôm nay, cô cùng anh đi vào quán bar nổi tiếng.

“Là rất ồn”. Hơn nữa sắc lang (hí hí để nguyên văn hay hơn mí n nhĩ) cũng rất nhiều. Cau mày, nhìn anh có vẻ không vui.

Anh thật không nên đồng ý yêu cầu của cô, mang cô đến nơi này.

Từ lúc mới bước vào đến giờ, anh liên phát hiện có không dưới mười thằng đàn ông, cặp mắt thẳng tắp nhìn vào cô.

Đối với người đàn ông khác mà nói, có lẽ người phụ nữ của mình được người khác tán thưởng, thưởng thức sẽ cảm thấy kiêu ngạo.

Nhưng anh hết sức khó chịu.

Cô, chỉ có thể có mình anh thưởng thức

Đảo đôi mắt lạnh đi khắp bốn phía, những người đàn ông khác bị ánh mắt sắc lạnh của anh vội vã thu hồi ánh nhìn.

“Sao vậy?”

Cô vươn tay vuốt trán anh, cô nhìn thấy được anh không hề vui mừng

Nhìn cặp mắt to tròn ngập lo lắng, cô đang lo lắng cho anh sao?

Nhìn về phía cô, trong nháy mắt cơn giận dữ nhanh chóng tan đi thay vào đó là nhu tình.

“Không sao. Sau này không được đến đây nếu không có anh, biết không?” giọng anh tuy nhẹ nhưng lại rất kiên trì.

“Vâng”

Theo cá tính của cô, nếu có ai dùng giọng nói ra lệnh yêu cầu cô chuyện gì, cô tuyệt đối sẽ không làm theo.

Nhưng mà đối với anh, cô cam tâm tình nguyện gặt đầu, bởi vì cô biết là anh quan tâm đến cô.

Cùng anh chung sống hơn 1 tháng, đều là những ngày vui sướng nhất trong đời của cô, anh dịu dàng, chăm sóc, che chở làm cho cô vô cùng cảm động.

Anh mang theo cô vui chơi gần một tháng, vừa phải dùng điện thoại điều khiển chuyện công ty

Cô tin tưởng, chỉ cần cô muốn vật gì, anh nhất định sẽ lấy đưa cho cô

Cùng anh chung sống, cô không cần phải nguy trang bản thân, có thể lấy tính cách chân thật mà sống với anh, thỉnh thoảng hai người cũng có những cãi vã nhưng người giảng hòa luôn luôn là anh.

Đây chính là hạnh phúc.

Trong lòng cô tràn đầy ngọt ngào, nhờ anh mang lại

“Đáng chết”. Khó khi thấy anh nói như vậy trước mặt cô

“Anh ghét những ánh mắt của những tên đàn ông kia nhìn em”. Giọng anh rõ ràng không vui, trong mắt cũng toát ra lạnh lùng làm người ta không nhìn được mà rùng mình

“Không cảm thấy vinh hạnh sao? Có bạn gái được nhiều người ngưỡng mộ, chứng tỏ ánh mắt anh thật tốt, khiến người khác hâm mộ”. Thấy anh ghen tức cô thật cao hứng nha

“Phụ nữ của anh không cần ai nhìn”. Anh một tay ôm cô vào ngực ngay khi cô chưa kịp phản ứng, nhanh chóng hôn cô

Chìm đắm trong nụ hôn của anh, cô không kiềm chế được mà hăm sâu trong đó

Mùi hương nhàn nhạt trên người cô, hoàn toàn chiếm hết lí trí anh

Mỗi lần hôn như vậy, hai người luôn lâm vào tình cảnh không thể dứt ra, kích thích, tiếng động bốn phía dường như biến mất, chỉ có tiếng hơi thở và tiếng tim đập bên tai (lyly: híc đoạn nì tớ chém mãi mới được a, có j không hiểu tớ cũng chịu)

Bỏ qua nơi này không thích hợp, từ bỏ thân phận của mình, giờ phút này chỉ có anh và cô, chỉ là một đôi tình nhân đang chìm đắm trong tình yêu.

Lúc lâu, anh rút cuộc buông cô ra

“Anh muốn....tốt nhất anh nên mang cho em ly nước”. Thở gấp gấp, trong ánh mắt anh tràn ngập khát vọng mãnh liệt đối với cô

“Em.....em không khát.... ..”

Cô không muốn uống nước mà muốn anh hôn cô (hê hê chị cũng sắc nể, cơ mà em thích). Trong mắt cô mang theo men say, cô vì nụ hôn của anh mà say

Cô mang cặp mắt mờ mịt nhìn anh, khiêu chiến lý trí của anh, môi đỏ khê mở ra, giống như đang mời gọi anh, gò má cô ửng hồng.

“Anh....anh cũng cần...”. Anh hít thở thật sâu, nắm vai cô, đẩy nhẹ ra

Anh luôn luôn cho rằng mình luôn có sự tự chủ, nhưng gặp cô chúng tựa như tan rã hết

“Hiện tại anh nên rời xa em một chút, nếu không anh không biết sẽ làm ra chuyện gì với em”. Nở một nụ cười bất đắc dĩ

Anh không muốn thương tổn cô, cô vẫn chưa hoàn toàn yêu thương anh, anh không muốn làm như vậy đối với cô

“Em...”. Cúi đầu, im lặng

Biết anh chăm sóc cô như vậy nhưng không nghĩ anh lại vì cô mà suy nghĩ nhiều như vậy

“Anh giúp em đi lấy nước, có người đến bắt chuyện không cần để ý, biết không?” lau lau gương mặt trắng nõn không tì vết của cô, khê hôn nhẹ cô một cái anh mới rời đi

Nhìn bóng lưng anh rời đi, chỉ là như thế, nhưng cũng khiến cô tràn đầy kích động muốn nhanh chóng nhảy vào lòng anh

Cô muốn bên cạnh anh, anh hoàn toàn chiếm lấy trái tim cô, không hề chừa ra một không gian nào hết

Người đàn ông như vậy a! Cô hạnh phúc khê nở nụ cười. Lòng đang cười, mắt đang cười, cảm giác cả người tràn ngập sung sướng

“Cô là Hạ Tâm Diệp?”

Một người đàn ông cao lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, cắt đứt chuyện vui của cô

Là người đến bắt chuyện sao?

Quay đầu lại, cô không nhận được nhìn người đàn ông bên cạnh

“Có chuyện gì sao?”. Giọng của cô không được vui, nếu như có thể người đàn ông này nên nhanh chóng tránh xa cô một chút

“Cô là chị cả của Hạ gia?”. Nghe giọng nói anh không xác định. Anh nói như vậy, cũng là tò mò. Ở chỗ như thế này sẽ không có người biết thân phận cô mới đúng nha

“Anh?”. Cô nhìn kỹ người đàn ông trước mắt, xác định mình không biết anh ta, trong lòng tràn đầy cảnh giác

Anh ta là người phương Đông nhưng tiếng Trung nói không chuẩn

“Thật xin lỗi, tôi không có ác ý, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi cô”

“Có chuyện gì muốn hỏi tôi? Tôi căn bản là không biết anh”

“Tôi muốn hỏi em gái cô, Hạ Vân Vi”. Đọc lên cái tên này, trong mắt anh ta có thêm chút nhiệt độ bớt phần lạnh nhạt

“Vân Vi?”. Nheo mắt lại, cô đứng dậy, tỉ mỉ quan sát người đàn ông trước mắt này

“Anh tìm Vân Vi làm gì?”

Cô thật lo lắng nha, đầu óc em hai so với cô còn thông minh hơn, không biết đã chọc gì tới người đàn ông này?

Cô phải hỏi rõ ràng, người anh ta toát ra khí thế, sợ rằng anh ta không hề đơn giản, nếu là Vân Vi chọc giận anh ta thì nguy rồi

“Tôi muốn biết từ khi các cô trốn hôn, cô ấy có tin tức gì không?”

Khi anh ta nhấc đến hai chữ trốn hôn thì cô khẳng định giọng điệu anh ta mang theo tức giận, trong mắt cũng tản ra ngọn lửa

“Biết cũng không nói cho anh biết, trừ phi anh nói ra thân phận mình, muốn tìm em gái tôi làm gì?”. Thật ra cô cái gì cũng không biết, đến nước Pháp lâu vậy, cô cũng chưa liên lạc với ai

Trừ lão tam Chi Liễn cá tính tương đối khiến người ta lo lắng, những người khác đều có năng lực tự bảo vệ mình, căn bản không cần lo lắng, hơn nữa Vân Vi nhất định chăm sóc Chi Liễn, cô càng không cần phải lo lắng.

“Tôi là vị hôn phu của cô ấy”

“Cái gì?” nghe vậy cô mở mắt thật to

Anh ta là vị hôn phu của Vân Vi

Là một khối băng lớn?

Xem kỹ anh ta một lúc, cô đột nhiên cười lớn

“Chúc mừng anh”. Cô giả vờ đùa giỡn anh ta

Khi anh ta còn chưa kịp phản ứng, cô bắt tay người đàn ông này siết chặt

”Em rể à! Chị chấp nhận em, em phải cố gắng lên:

Mặc dù cô không tán thành ba mẹ lén lút quyết định hôn sự, nhưng không thể phủ nhận người đàn ông trước mắt này làm cho người ta một loại cảm giác hết sức ưu tú cùng hoàn mỹ

Người đàn ông này tựa hồ không hiểu ý tứ, thoáng nhăn mặt lại

“Không sao, không sao. Em không hiểu thì từ từ hiểu không vội”

Cô có dự cảm, người đàn ông này có thể đem con bướm bướm hoa nhà cô thu phục

“Cô còn chưa nói cho tôi biết cô ấy ở đâu?”. Giọng anh ta lạnh lùng nhắc nhở lần nữa

“Không cần tìm nó, tôi hiểu rõ nó nhất, nó sẽ chủ động đi tìm anh mới đúng”

Người đàn ông nhăn mày, không tin lời cô nói

“Anh phải tin tưởng tôi, nó tuyệt đối tới tìm anh nha”. Cô vỗ vỗ vai anh, dùng sức gật đầu đảm bảo (lyly: công nhận chi hiểu rõ em thiệt, chị Vân Vi đúng là tìm anh từ hôn nha:)

Nếu như cô nhớ không lầm, Vân Vi có nói qua, em ấy sẽ tự mình đi giải quyết hôn sự này

“Được. Vậy tôi không quấy rầy cô”. Đáp án anh muốn đã có, gật đầu một cái xoay người rời đi

“Em rể, cố gắng lên nha! Chị luôn ủng hộ em”. Cô nhìn theo bóng lưng anh ta phát tay

“Ai vậy?” vừa đúng lúc Dịch Lạc trở về bên cạnh cô, giọng của anh mặc dù nhu hòa nhưng âm trầm vô cùng dọa người nha

“Anh ta là vị hôn phu của em hai”. Cô nhận lấy ly từ trên tay anh, hướng anh lộ ra nụ cười

“Hả?”. Nghe được thân phận của đối phương, vẻ mặt lạnh lùng của anh trong nháy mắt tan biến

“Ừ. Người đàn ông kia chắc có biện pháp đối phó em ấy”. Cho nên anh hứng phần chờ xem kịch hay

“Tên là gì?”. Anh buồn cười nhìn thấy cô đang cười hả hê

“Anh ta gọi...em không hỏi”. Cô tức giận vì mình đã sơ ý

Người đàn ông rất quen mặt, nhưng anh nhất thời không nhớ ra

“Vậy sao?” vỗ vỗ đầu cô, nhìn bộ dáng muốn khóc của cô có chút buồn cười

“Không được, em đuổi theo anh ta”. Nói xong cô làm bộ muốn chạy, nhưng anh nhanh chóng kéo cô lại

“Làm cái.... ..”. Cô bị bộ mặt trầm xuống của anh hù dọa không thốt nên lời
Nhìn anh thật đáng sợ nha
“Người em đuổi theo chỉ có thể là anh”, anh bên tai cô nhẹ nhàng nói
Anh thiếu chút nữa phát điên, cô gái này, ở trước mặt anh lại nói đuổi theo người đàn ông khác
“Đi”. Anh lôi kéo cô rời khỏi chỗ này
“Muốn đi đâu”
“Về nghỉ ngơi”
“Hiện tại, vẫn còn sớm mà?” cô hỏi anh
Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, mới 8g30
“Anh hơi mệt”
Mặc kệ cô hoài nghi không tin lời anh nhưng anh nhất định dẫn cô rời đi
Ở chỗ này quá nguy hiểm, đàn ông vô số, sẽ ảnh hưởng đến sự chú ý của cô, mà anh thì không thể chịu được khi cô đem sự chú ý đặt trên người đàn ông khác
“Này! Em còn chưa chơi đủ.... ..chậm một chút.....”

16. Chương 16

Vì muốn trải qua cuộc sống tự do nên hai người từ trong tòa nhà rộng lớn chuyển đến biệt thự ở vùng ngoại ô, có một phụ nhân phụ trách quét dọn mỗi ngày đến vào giờ cố định
Sáng hôm nay, nằm ở trên giường đang thoải mái hưởng thụ giấc ngủ, đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại trên đầu giường đánh thức, cô không chút nghĩ ngợi vươn tay nhận điện thoại
“A lô”. Giọng cô ngái ngủ, khiến người gọi đến buồn cười
“Xem ra cuộc sống không tệ nha”. Thiều Lâm chế nhạo cười nói
Vừa nghe đến giọng nói quen thuộc, nháy mắt cô liền tỉnh lại, nhanh chóng ngồi dậy, kinh ngạc kêu to: “Thiều Lâm?”
“Đúng rồi. Chính là tớ, cậu hình như quên tớ rồi. Lâu như vậy cũng không liên lạc với tớ, tớ còn tưởng cậu bị Dịch Lạc giam lại rồi chứ?”
“Làm sao cậu biết tớ ở nơi này? Còn nữa, làm sao cậu có số này mà gọi?”. Cô vỗ vỗ khuôn mặt đang bị bạn chọc cho nóng lên hỏi
Đương nhiên là tớ hỏi Dịch Lạc nha! Nếu tớ không tìm anh ta sợ rằng qua 1 năm, cậu cũng không nhớ đến tớ! Thiết là, ngày đó cậu cùng anh ta rời đi, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không báo làm hại mọi người lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên. Thật là người không có nhân tính nha”. Thiều Lâm nhỏ giọng oán trách
Làm hại cô vì Tâm Diệp mà lo lắng như vậy. Kết quả? Người ta căn bản quên cô
Ai.... ..
“Đúng , đúng , đúng, tớ....tớ quên”. Cô đúng là quên báo cho Thiều Lâm
Cũng khó trách cô đột nhiên mất tích, lại vừa mới đến nước Pháp, chắc hẳn khiến cậu ấy lo lắng nhiều lắm

“Thôi thôi, lo lắng của tớ thật dư thừa, nghe giọng nói của cậu ngọt ngào như vậy, tớ biết cậu vui vẻ vô cùng, Dịch Lạc còn nói nếu tớ rảnh cùng cậu nói chuyện, sợ cậu buồn chán. Ai! tớ bận đến mức vắt chân lên chạy, có người nói đến giúp tớ, thế mà thoát một cái biến đi mất, khiến tớ bị xoay đến chóng mặt”. Thiều Lâm cố ý nói mình thật đáng thương, quả nhiên khiến cô đau lòng.

“Thật xin lỗi. Cậu bận lắm sao? Có cần tớ đến giúp một tay không?” cô vô cùng đau lòng nói, đi xuống giường, chuẩn bị thay quần áo đến giúp bạn

“Thôi thôi, cậu không cần phải đến, cậu chỉ cần thiết kế đồ cho tớ, là được rồi”

“Thiết kế đồ?” .

“Thế nào? Cậu quên rồi?”. Thiều Lâm chau mày:” Cậu không phải đồng ý giúp tớ, quý fashion tiếp theo cậu giúp tớ thiết kế trang phục sao?”

“Tớ....”. Cô trừng lớn mắt

Cô quên, hơn nữa là hoàn toàn quên mất, mọi chuyện cô đều quên hết nha

“Hạ Tâm Diệp_ cậu tốt nhất nghĩ biện pháp vẽ những thứ đó nha, nếu không.....hừ, hừ!”

“Thiều Lâm chuyện này có thể thương lượng, tớ, tớ, hôm nay vẽ.....không, tớ lập tức làm, hiện tại, lập tức”. Cô vừa nói vừa xin tha thứ

Vừa nghe Thiều Lâm nói chuyện, cô liền sợ, Thiều Lâm là người ít khi tức giận, nếu cậu ấy mà tức giận quả thật là hù chết người nha

“Đừng nói tớ không cảnh cáo cậu, trong tuần lễ này, cậu phải giao cho tớ bản vẽ 25 bộ đồ - hắc hắc! Cậu là nhà thiết kế nha, nếu không tớ sẽ đưa chuyện cậu là nhà thiết kế ra công bố ọi người biết”

Trên thực tế cô rất muốn nhanh chóng kéo Tâm Diệp ra ánh sáng, như vậy cô sẽ không bị mệt như vậy, luôn bị người ta đuổi theo đòi thiết kế

“Cậu đừng như vậy nha! Tớ đảm bảo, nhất định sẽ giao cho cậu đúng hẹn”. Cô ảo não rên rỉ, không nghĩ tới ngày mình cũng bị người khác uy hiếp

“Tốt, tớ miềng cường tin tưởng cậu” Thiều Lâm lạnh lùng cười một tiếng, sau đó cúp điện thoại

“Nguy rồi”. Cô bất đắc dĩ để điện thoại xuống, vỗ trán của mình

Thời gian này cô sống vô cùng vui vẻ, khiến cho cô quên rất nhiều chuyện, ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng quên

Ô ô ô! Cô thật đáng thương

Cô ngồi trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước

“Haizz, không có linh cảm...”

Điện thoại lại vang lên

Tâm Diệp nhìn điện thoại, lại sợ Thiều Lâm gọi điện thoại đến

Không nhận? Nhưng lỡ Dịch Lạc gọi thì sao?

Cuối cùng cô cũng nhận

Ông trời tựa như không nghe thấy lời cầu nguyện của cô

“Là tớ, Thiều Lâm đây. Tớ quên nói cho cậu một chuyện, Vân Vi có gọi điện tới đây tìm cậu, em ấy nói hiện giờ đang rảnh, nếu cậu có thời gian thì tới tìm em ấy, em ấy còn đưa điện thoại và địa chỉ cho tớ”

“Vân Vi?” Tâm Diệp lại nhớ đến người đàn ông lúc trước đến tìm Vân Vi:” Em ấy hiện giờ ở đâu?”

“Tớ cũng không biết, cậu liên lạc với em ấy đi”

Thieu Lâm đem địa chỉ cùng số điện thoại đọc cho cô, sau đó lại cười lạnh nói:” Đừng quên bản vẽ, còn nữa, nếu cậu không giao bản vẽ cho tớ, cậu dám chạy.... Thì biết tay tớ”

Điện thoại lại cúp

Tâm Diệp ngơ ngác nhìn điện thoại, thở dài một hơi

Thì ra Vân Vi ở Nhật Bản. Những đứa em khác của cô không biết sao rồi, có vui vẻ hay không?

Cô vừa mới đặt điện thoại xuống, đang tính nằm lại trên giường, thì điện thoại lại vang lên

Tâm Diệp vô lực cầm điện thoại lên, không chút nghĩ ngợi liền lên tiếng:“Đại tiểu thư, còn có chuyện gì? Nếu như cậu lại muốn cảnh cáo tớ, tớ thề, nhất định sẽ vẽ, tuyệt đối không bỏ chạy. Nếu như cậu không tin, thì có thể mỗi ngày đến đây giám sát, nói không chừng cậu xuất hiện, tớ lại có cảm hứng nha”. Cô dùng tay xoa trán, giọng nói có phần miễn cưỡng

“Cái gì đại tiểu thư? Hàn Thiều Lâm làm phiền em sao?” tiếng cười nhẹ của anh từ phía bên kia , anh có thể tưởng tượng giờ phút này biểu cảm trên mặt cô là như thế nào

“Địch Lạc... Em thật đáng thương...” vừa nghe thấy giọng nói của anh, cô liền dùng giọng nói vô cùng bi thảm nói với anh

Nghe xong lời oán trách của cô, anh không nhịn được cười to lên

Khó trách khi này Hàn Thiều Lâm gọi điện thoại hỏi thăm cô, thì ra là có người quên hết công việc

“Mấy ngày nay lại không ngủ đủ”. Cô bĩu môi khổ sở nói

Cô mỗi ngày đều vô cùng mệt mỏi! Không ngủ được

“Em dứt khoát muốn chạy, nhưng mà.... .. Thiều Lâm nói nếu em chạy, sẽ đem thân phận của em công bố ra ngoài”. Nếu vậy cuộc sống của cô nhất định sẽ thảm

“Không sao , anh sẽ cùng em, mấy ngày nay chịu cực một chút”. Anh nhẹ giọng an ủi cô

“Xem ra chỉ có thể là vậy”

“Vậy em mau lên! Anh tối nay anh về, đừng để mệt mỏi quá”

“Ừ”

Cúp điện thoại cô ủ rũ cúi đầu đi vào phòng tắm, chuẩn bị ột ngày bận rộn.

Bảy giờ tối, Địch Lạc về đến nhà

Phát hiện ra cô không có ở phòng khách, anh đặc biệt mua bữa tối cho cô, mang theo nụ cười nhàn nhạt, anh hướng về phía phòng làm việc của mình

Quả nhiên, anh vừa mở cửa phòng, liền nhìn thấy người mà anh nhớ nhung cả ngày

Cô vô cùng nghiêm túc ngồi ở trước bàn, khắp nơi đều là giấy, ngay cả trên mặt đất cũng có giấy bị cô vò thành từng cục

Cô vô cùng chuyên tâm, ngay cả khi anh đóng cửa đi tới bên cạnh cô, cô cũng không phát hiện ra

Trong mắt anh tràn ngập yêu thương nhìn cô, hai tay khoanh ở trước ngực thưởng thức một khuôn mặt khác của cô

Nhìn miệng cô đang lẩm bẩm gì đó, không biết là đang nói gì, anh lại nhìn mẫu thiết kế trên bàn

Anh vươn tay ra, cầm một thiết kế đang hấp dẫn ánh mắt anh

“Đây là do em thiết kế?”. Trong mắt anh tràn ngập tán thưởng

“A”. Một giọng nói vang lên khiến cô ngẩng đầu lên nhìn

“Anh đã về”. Cô hết sức vui mừng, đứng dậy đi trước mặt anh

“Mệt không?” anh buông bản vẽ, dịu dàng lau khuôn mặt có chút tái nhợt của cô, trong mắt tràn ngập nhu tình

“Không biết, chỉ có rớt mấy trăm sợi tóc thôi”. Cô dùng sức lắc đầu một cái, cười ôm lấy cổ anh, nhanh chóng hôn lên môi anh

Anh rời đôi môi cô

“Ăn cơm trước được không, anh mua mì ý em thích nhất”. Anh cầm lấy tay cô, nhanh chóng dắt cô rời phòng làm việc, cùng nhau đi đến phòng khách

“Ok, em đang đói nha”. Cô nhìn thấy thức ăn trên bàn, đôi mắt nhất thời sáng lên: “Thấy đồ ăn em mới nhớ, hình như buổi trưa em chưa ăn”. Cô chột dạ, vụng vụng tay, chuẩn bị ngồi xuống ăn

“Anh hiểu rõ, chắc em mãi làm quên ăn chứ gì”. Anh nhẹ nhàng gõ đầu cô, mới có bốn ngày mà cô dường như đã gầy đi, khiến anh vô cùng đau lòng nha

“Hi hi, quá bận rộn, cho nên em lười ra ngoài ăn”. Cô không ngại, cười cười, cầm thức ăn lên ăn

“Còn rất nhiều mẫu thiết kế nữa sao?” anh quan tâm hỏi, sợ cô mệt mỏi sẽ bệnh mất

“Cũng may, em dự tính 7 ngày, không nghĩ tới 4 ngày có thể vẽ được nhiều như vậy, đại khái ngày mai là có thể hoàn thành”. Dem thức ăn nuốt vào sau đó nói, lại đem ly nước uống một ngụm lớn

“Cẩn thận một chút”. Anh mỉm cười cầm khăn giấy, vì cô lau thức ăn dính trên miệng, lại rót nước vào ly cho cô

“Cám ơn”.

Từ đầu đến đuôi anh chỉ lẳng lặng ngồi một bên, một chút thức ăn cũng không động đến

“Làm sao anh không ăn?” cô phát hiện ra, dừng lại tò mò hỏi

“Không sao, anh vừa mới ăn một chút, em cứ ăn đi, nếu ăn không hết thì anh ăn”

Lời của anh khiến cô cảm thấy thật thân thiết

Anh dường dường là một bá tước, vậy mà tự mình đi mua đồ ăn cho cô, còn muốn ăn thức ăn cô để lại

“A...” trong lòng cô cảm thấy thật ấm áp, lấy mì cuốn lên nĩa, đưa tới trước mặt anh

Anh nhúu mày, trước giờ chưa có ai làm vậy với anh, anh có chút không hiểu

“Có tin không, mặc dù mì này rất ngon, nhưng nếu em cho anh ăn nó sẽ còn ngon hơn a!” cô nghịch ngợm cười cười với anh trong mắt tràn đầy mong đợi

Anh không chịu nổi thỉnh cầu trong mắt cô, liền thuận theo ý cô mà ăn

“Thế nào, có phải rất ngon không?” cô tràn đầy tự tin lại đưa cho anh ăn tiếp

“Thật tốt, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” cô dừng động tác, tò mò chờ đáp án của anh

Anh kéo cô qua, để cho cô ngồi trên chân mình, nhẹ giọng nói: “Anh cảm thấy ăn em ngon hơn”

Anh khẽ cắn vành tai nhạy cảm của cô, ở bên tai của cô thổi khí

“Anh....ghét”. Cô không nhận được tròng mắt liếc anh, nhanh chóng nhét mì vào miệng anh

“Ghét sao?” anh thừa dịp cô không phòng bị hôn lên môi cô

Cứ như vậy, vui vẻ kết thúc bữa ăn tối

Tiếng chuông cửa ầm ĩ không ngừng vang vọng ở bên ngoài khiến cô không thể không rời giường

Lật người, cô nghĩ chỉ cần mình không lên tiếng, không ai biết trong nhà có người

Cách một lúc tiếng chuông cửa như cũ lại vang lên, lần này cô không chịu nổi, dứt khoát đứng dậy
Thật vất vả mới có thể vẽ xong bản thiết kế, cô muốn hôm nay có thể ngủ một giấc, bù lại ấy ngày bị thiếu ngủ, ai ngờ lại có người đến quấy rầy
“Là ai?” cô không ngừng mắng thầm người đến quấy rầy giấc ngủ của mình
Người đến quét dọn ư, vẫn chưa đến mà, anh có cầm chìa khóa theo mà?
Vậy là ai?
Kéo cửa ra, cô mặc chiếc áo ngủ của Dịch Lạc, bộ dáng vô cùng buồn ngủ
Đứng ngoài cửa là hai khuôn mặt đang mỉm cười
Khi cô quan sát họ đồng thời hai vị kia cũng quan sát cô, hơn nữa còn hài lòng mà không ngừng gật đầu
“Xin hỏi, hai người tìm ai?” trong số đó có một vị lão tiên sinh cô cảm thấy quen thuộc
“Tâm Diệp, con không nhớ ta sao? Điều này cũng khó trách, từ lần hội nghị đến giờ cũng đã ba tháng” ngoài cửa lão tiên sinh mỉm cười nhìn cô
“Bác là....a” cô vội vàng mang cửa mở ra
Nhớ đến thân phận của hai người họ, cô có chút kinh ngạc trên mặt mang theo nụ cười không được tự nhiên
Bọn họ chính là cha mẹ của Dịch Lạc, trước mắt chính là người đã cùng cô lên sân khấu biểu diễn nha
Cô làm sao quên đây?
“Thật xin lỗi, cháu....cháu chưa tỉnh ngủ, bá tước, bá tước phu nhân, xin chào”. Cô ảo não trong lòng không ngừng rên rỉ
Bây giờ cô nhất định rất thê thảm, tóc bù xù, lại mặc áo ngủ của anh, rõ ràng là.... ..
Không sao, chúng ta tới đây nói xin lỗi con, thấy Lạc nhi rời đi chúng ta mới tiến vào, không nghĩ con còn đang ngủ”. Thấy khuôn mặt cô lúng túng, nét mặt hồn nhiên, trong lòng nghĩ gì đều hiện lên mặt
Tân Lợi Nhã hài lòng nhìn Tâm Diệp, không ngừng gật đầu, bà thích cô bé này làm con dâu bà
“Cháu, cháu ... đi pha trà”. Nhìn thấy ba mẹ của anh, trong lòng cô vô cùng khẩn trương, lập tức luống cuống, chỉ sợ ấn tượng của họ với cô giảm bớt
Trong lòng cô không ngừng gào khóc, nói không chừng lần này, họ sẽ yêu cầu anh không được qua lại với cô nữa
“Không cần như vậy, ngồi xuống đi! Chúng ta muốn đến thăm con, tiện thể cùng nhau hàn huyên một chút”. Nhìn vẻ mặt của cô, ông càng nhìn càng buồn cười
Nhớ lần biểu diễn ấy, cô bé vô cùng mạnh mẽ, khi hai người đứng trên sân khấu thì ông có chút không tự nhiên, chính cô bé đã an ủi ông, còn từng bước một chỉ dẫn, khích lệ ông
“Cùng cháu nói chuyện?”. Nói chuyện, cô hỏi
Cô trợn to mắt, sẽ không phải là nói cho cô biết vì cô không có thân phận cao quý, là một cô gái phương đông vô danh, cho nên không cần ở chung một chỗ với Dịch Lạc đi (ly: trí tưởng tượng của chị vô cùng phong phú nha)
“Không, chúng ta không phải đến ngăn con ở chung một chỗ với Lạc nhi”. bá tước cười nói
Trong lòng cô nghĩ gì đều lộ hết lên mặt
“Cháu...cháu cái gì cũng chưa nói”. Cô lắc đầu một cái, đảo miệng, kì quái sao bọn họ biết cô đang nghĩ cái gì?
“Nha đầu ngọc, trên mặt con thể hiện hết trong lòng con đang nghĩ gì”. Bá tước cười nói
Nghe vậy, sắc mặt cô trắng bệch cúi đầu, lúng túng đỏ mặt

“Được rồi, ông đừng khi dễ con bé nữa”. Tân Lợi Nhã thấy con dâu tương lai cúi đầu sắp đụng cạnh bàn vội vàng vỗ vai chồng nói

“Được, được, được. Ta gọi Tâm Diệp, như vậy có được không?”

Cô gật đầu một cái, tò mò sao ông lại biết tên mình

“Con và Lạc nhi đã thân nhau chưa? Như thế nào, có hay không quyết định đi”. Đây chính là mục đích hai vợ chồng bọn họ tới đây hôm nay

Tưởng rằng không lâu, Lạc nhi sẽ thông báo cử hành hôn lễ, nhưng đã ba tháng mà chưa có động tĩnh gì, trong điện thoại con cũng chẳng đề cập đến chuyện này

Bọn họ bất kể con trai nói như thế nào với Tâm Diệp, về hôn sự này chắc con bé cũng đồng ý...chỉ là..... Nói thế nào cả hai cũng lo lắng, đang lúc rảnh rỗi nên hai người bàn tính luôn chuyện này cho xong.

“Quyết định?” cô không hiểu

Cái gì quyết định? Có ý gì?

“Nói đúng ra là khi nào con định cùng Lạc nhi kết hôn, khi nào mới vào làm dâu nhà ta?” Tân Lợi Nhã trực tiếp hỏi

Bà muốn ôm cháu trai đã lâu, thật không biết phải chờ đến khi nào

Huống chi nhìn con trai lúc này tâm tình vô cùng tốt, cả người đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào của tình yêu, cũng nên đến lúc rồi

“Cái gì? Kết hôn?” cô kinh ngạc đứng lên

Tại sao bọn họ lại hỏi cô chuyện này? Anh cái gì cũng chưa nói, hơn nữa, hơn nữa, cô còn có một vị hôn phu

“Chúng con mới quen nhau ba tháng, có hay không đã quá nhanh?”

Cô thật sự không biết phải nói như thế nào cho bọn họ hiểu nữa

Cô còn có một vị hôn phu, nếu gả cho anh, mà chuyện này bị phát hiện thì danh tiếng của anh cũng chịu ảnh hưởng

Cô yêu anh, nên không muốn mang lại phiền phức cho anh, cô quyết định nhanh chóng giải quyết chuyện của mình, mới có thể tính đến chuyện gả cho anh

“Quá nhanh, tại sao? Các con là hôn phu, hôn thê (ý chỉ vợ chồng chưa cưới) của nhau, sống chung đã ba tháng. Hay là các con vẫn chưa hiểu hết về nhau nên chưa định kết hôn?” ông không ủng hộ mà nói

“Cái gì mà hôn phu hôn thê?” cô không hiểu sự tình gì, hôn phu, hôn thê? Hai người bọn cô thì có quan hệ gì

“Lạc nhi không nói cho con biết sao?”. Nhìn vẻ mặt của cô, bá tước nhíu mày:” Chuyện con đào hôn chúng ta đã biết, Lạc nhi sớm biết thân phận của con rồi

Bá tước phát hiện Tâm Diệp sau khi nghe lời của ông nói trên khuôn mặt tràn ngập kinh ngạc

Ông không nghĩ tới con trai ông còn chưa nói.

Vậy bọn họ cứ thế ở thôi sao?

“Đúng vậy, Lạc nhi cũng biết như thế nào mà con không biết đây?” Tân Lợi Nhã cũng tò mò hỏi, nhìn khuôn mặt ngơ ngác của con bé, xem ra là không biết

“Cháu.....là vị hôn thê của anh ấy? Anh ấy chính là người đàn ông mà ba cháu chọn?” cô nhẹ giọng hỏi, hai người đối diện một lần nữa gật gật đầu cho cô đáp án

Chẳng lẽ nhiều lần cô cùng anh gặp mặt, không phải là tình cờmà do anh thiết kế sao?

Vậy...tại sao anh không nói cho cô biết đây? Nếu anh đã biết vì sao không nói cho cô biết?

Cô từng nói cho anh biết thân phận của mình cùng với chuyện cô có một vị hôn phu, ngay lúc đó vì sao anh không có giải thích gì?

Cô vì chuyện này lo lắng mà anh chưa từng nói thật với cô, tại sao?

“Nói tóm lại, hi vọng con có thể nhanh chóng gả cho Dịch Lạc, nó đã lớn như vậy, cũng chưa từng thấy nó quan tâm đến người phụ nữ nào, hại hai chúng ta lo lắng vô cùng. Con là người đầu tiên ở bên cạnh nó, chúng ta phát hiện có con ở bên cạnh nó thật sự vui vẻ”. Tân Lợi Nhã phát hiện sắc mặt cô vô cùng kém liên lập tức nói ra suy nghĩ của mình

“Được rồi, điều gì muốn nói cũng nói xong rồi, con suy nghĩ kỹ điều chúng ta nói. Chúng ta chờ mong nàng dâu như con”.

Nói hết lời thấy cô còn đang sững sờ, bá tước liền kéo vợ của mình rời đi, muốn để cô suy nghĩ cho thật kỹ

Cô bị một đả kích rất lớn, hai người lớn đến đây lẽ ra không nên làm hỏng mối quan hệ của cô và Dịch Lạc mới phải

17. Chương 17

Buổi chiều, 6 giờ, Dịch Lạc gọi vài cuộc điện thoại về nhà nhưng không có ai trả lời, anh bỏ cả công việc nhanh chóng lái xe về nhà

Vừa mở cửa, anh liền nhìn thấy trong nhà tối đen như mực, ngay cả đèn cũng không bật, đôi mày anh khẽ chau lại

“Tâm Diệp?”

Anh nhớ sáng nay cô nói cô sẽ không ra ngoài

Anh lần mò tìm vị trí của công tắc điện sau đó bật nó lên

“Tâm Diệp?” vừa mới quay người lại, anh liền phát hiện cô ngồi trong phòng khách không nhúc nhích

Đi về phía trước, trong mắt anh tràn ngập lo lắng

“Thế nào? Có chuyện gì xảy ra vậy em?”

Một tay sờ trán của cô, sợ là cô ngã bệnh

“Anh đã về?” cô ngẩng đầu lên nhìn anh, hai mắt vô hồn, sắc mặt có chút tái nhợt

Từ sáng đến bây giờ, cô vẫn ngồi ở đây, không hề động tay chân, chỉ có ngồi ngẩn người

“Ừ! Anh gọi vài cuộc điện thoại mà không thấy em nhận, anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì”

Anh hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô, tay của cô và thân thể của cô đều lạnh băng, trên người cô chỉ mặc mỗi chiếc áo ngủ

“Sao em không mặc nhiều một chút? Để tay lạnh băng như vậy?” anh xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, cởi áo khoác của mình đắp lên người cô

Nhìn bộ dạng cô không còn sức sống như vậy khiến anh cảm thấy vô cùng lo lắng, một chút tươi tắn như mọi ngày cũng không có, anh sợ cô xảy ra chuyện gì

“Ăn chưa?” anh đứng trước mặt nhìn cô, ánh mắt tràn đầy quan tâm cùng lo lắng.

Tâm Diệp lắc đầu một cái, cúi đầu, mờ mịt nhìn chằm chằm vào bàn tay đang đặt lên bàn tay của mình

Giờ phút này cô có chút hoài nghi cùng không tin tưởng anh

“Anh dẫn em đi ăn vài món được không?” bởi vì không biết cô xảy ra chuyện gì, anh đề nghị, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt

Cô lắc đầu một cái, nhìn người đàn ông trước mắt

Trong lúc bất chợt, cô cảm thấy anh thật xa lạ

Hai người sống chung lâu như vậy, cô không hiểu tại sao anh muốn giấu thân phận của mình không nói cho cô biết? Tại sao không nói chuyện hai người đã có hôn ước?

Là do cô không muốn lấy anh, khiến anh tức giận, nên anh muốn trừng phạt cô, trên cô sao?

“Địch Lạc,, anh có chuyện gì giấu em không?” cô vẽ mặt thành thật nhìn anh, tỉ mỉ chú ý thái độ của anh

“Giấu em? Vì sao em lại hỏi như vậy?” anh nhỏ giọng hỏi, không hiểu vì sao cô lại như vậy, là ai đã tổn thương cô?

“Không nên hỏi em, trả lời em được không?”

Cô cảm ngược lại tay anh, cho anh một cơ hội để nói cho cô biết, anh thật ra là vị hôn phu của cô, muốn anh giải thích lý do tại sao không nói cho cô biết

“Lừa gạt em? Anh không có gì gạt em cả”. Anh lắc đầu một cái, cho cô nụ cười kiên định

“Thật không có sao?” lòng cô thấy đau, không nhịn được hỏi lần nữa

Cô không biết vì sao anh phải dối gạt cô?

“Dĩ nhiên, anh có chuyện gì gạt em?” thấy cô hỏi lần nữa, anh cảm thấy có cái gì không đúng, anh cẩn thận nhìn khuôn mặt nhỏ trắng bệch của cô

“Giống như...anh...có một vị hôn thê...”. Cô cúi đầu, không muốn cho anh thấy khuôn mặt khổ sở của mình. Không nghĩ tới anh vẫn như vậy, không muốn nói cho cô biết...

“Vị hôn thê?” anh trợn tròn mắt

Chợt nghe lời nói của cô khiến anh giật mình

Cô làm sao biết chuyện này, có người nói cho biết sao?

Có hay không cô đã biết chuyện cô là vị hôn thê của anh? Vì sao cô lại khổ sở như vậy?

“Em nghe ai nói?” anh nghiêm túc nâng đầu cô lên, trong mắt cô anh thấy được nỗi khổ sở cùng sự thất vọng

Thất vọng? Khổ sở? Tại sao? Anh không hiểu vì sao cô lại có vẻ mặt như thế?

“Đừng hỏi vì sao em biết, chỉ cần anh nói cho em biết đó không phải là thật”. Cô vẫn còn hi vọng, mong anh nói cho cô biết sự thật, để cho cô có thể an tâm

Khi cô biết được mình là vị hôn thê của anh, cô liền vui mừng, nhưng sau đó, cô lại bắt đầu sợ, nghi ngờ, vì sao anh lại giấu giếm cô sự thật? Nguyên nhân vì sao?

Nếu như anh muốn trừng phạt cô, anh đã thành công

Cô sợ anh đang lừa gạt cô, lừa cô, vì cô bỏ trốn

Cô từng nói với anh, cô không muốn gả cho vị hôn phu, ngay lúc đó trong lòng anh nghĩ như thế nào đây? Anh đối đãi với cô sao đây?

Cô có vị hôn phu, lại còn ở chung một chỗ với người đàn ông khác trong lòng anh có suy nghĩ gì?

Ghét cô? Coi thường cô? Vì cô là một người phụ nữ tùy tiện?

“Không có, anh không có vị hôn thê”. Anh có chút cứng ngắc mà cười cười vuốt tóc cô

Anh không dễ dàng thừa nhận mình chính là vị hôn phu của cô được, lấy tình huống trước mắt, tình cảm của hai người vẫn hết sức mong manh, trong giai đoạn không ổn định, nếu cứ như vậy nói ra, có lẽ....anh sẽ mất cô.

Khi anh còn chưa khẳng định cô hoàn toàn đón nhận anh, yêu anh, anh không có cách nào nói rõ chân tướng với cô, anh không quên cô từng nói, cô ghét chuyện hôn nhân này như thế nào, cô tùy tiện tìm một người để lấy, còn hơn phải lấy một người xa lạ

“Chưa? Thật chưa có”. Anh trả lời khẳng định khiến cô tan nát cõi lòng, cô đã khẳng định được đáp án trong lòng

Anh vì trả thù cô, nên muốn ở một chỗ cùng, anh một chút cũng không yêu cô....

Anh qua lại với cô, chỉ là muốn trừng phạt cô, vì cô khiến anh mất thể diện nên mới trừng phạt cô, đầu tiên sẽ khiến cô yêu anh, sau đó hung hăng vất bỏ cô

“Là ai nói cho em biết anh có vị hôn thê?”

“Là Thiều Lâm nói cho em biết, anh có vị hôn thê, hơn nữa còn đến từ phương đông, nói gần đây anh đi Đài Loan để mang cô ấy về đây”. Cô lung tung viện đại một lời nói dối

Hất mặt, cô không kiềm được chảy nước mắt

“Nếu thật sự kết hôn, người anh lấy cũng chỉ có em”. Anh rút cuộc lộ ra nụ cười tiến đến ôm cô

Trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, thì ra là vì chuyện này cô mới khổ sở, anh còn tưởng cô biết việc kia rồi

“Ừ”. Cô cắn môi, dùng sức gật đầu, trong lòng đang rỉ máu

Tên lừa gạt, tên lừa gạt

Ngực anh vô cùng ấm áp, nhưng trong lòng cô lại vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến mức toàn thân cô phát run

“Sao vậy, rất lạnh sao? Nói em mặc nhiều quần áo không nghe, cảm lạnh thì sao?” anh lôi cô vào phòng, từ tủ quần áo chọn một bộ quần áo mà anh thích cô mặc nhất

“Em thay đồ, anh dẫn em đi ăn cơm, anh đoán em cả ngày nay cũng chưa ăn gì! Ăn xong chúng ta cùng nhau đi dạo một chút”. Anh khê hôn lên má của cô, sau đó đóng cửa, đến phòng khách đợi cô

Đến khi anh rời đi, cô liền vô lực ngã xuống đất, lệ trong khóe mắt chảy ra, vì tình cảm của mình mà cảm thấy bị ai

“Tại sao lại gạt em?”

Cô biết đào hôn là lỗi của cô, cô vô ý đã thương anh. Nhưng vì sao anh phải tổn thương cô? Cô đau lòng ôm thật chặt bản thân khe khẽ khóc

Từ đầu đến cuối anh đều giả vờ, mà cô lại ngu ngốc để anh chiếm lấy trái tim mình

Ha ha ! Thật là đáng buồn

Lần đầu tiên yêu một người đàn ông, yêu triệt để yêu không một chút gì giữ lại, thậm chí anh là người đàn ông duy nhất cô muốn lấy

Tưởng rằng sẽ cùng với anh chung sống cả đời, không ngờ.... Không ngờ ngay từ đầu tới cuối cô giống như kẻ ngốc bị anh lừa dối

Cô nên làm gì?

Nên làm như thế nào?

Nên làm như thế nào?

Anh nên làm gì, mới có thể khiến mối quan hệ của hai người tiến lên một bước lâu dài, nên làm gì mới có thể khiến cô chấp nhận anh là vị hôn phu của cô

Lấy tình huống hiện tại, anh không xác định được nếu nói cho cô biết sự thật, cô có tiếp nhận anh hay không?

Ngồi trên ghế sa lon, anh trầm tư

Cô đặc biệt vì cô không quan tâm đến thân phận và địa vị của anh

Cô vô cùng đặc biệt, vì cô không cần anh là người đàn ông giàu có

Cô thật là hư. Đã chiếm hết tim của anh, khiến anh lúc nào cũng chỉ muốn nhìn thấy cô

Cô không giống như bất kì người phụ nữ khác luôn cố hết sức lấy lòng anh, nhưng cô lại dễ dàng có được trái tim anh

Cô là đặc biệt, độc nhất vô nhị, anh nên làm sao để cô vĩnh viễn bên cạnh anh?

18. Chương 18

Cầm lấy hành lý từ dưới đất lên tay, cô nhìn vòng quanh căn phòng lần nữa

Thời gian cô ở nơi này, là lúc cô sung sướng nhất

Là anh khiến cô hiểu rõ yêu là như thế nào

Mặc dù từ đầu đến cuối đều là giả, nhưng cô....thật sự rất vui vẻ

Nước mắt lặng lẽ rơi, dọc theo gương mặt cô chảy xuống

Cô sẽ không quên nơi này, nơi mà cô đã từng vui vẻ

Sẽ không quên chủ nhân nơi này, là người đàn ông cô yêu

Những điều tốt đẹp cô sẽ mãi mãi ghi nhớ

Đem chìa khóa trong lòng bàn tay, cô đặt nhẹ nhàng ở trên bàn

Đây là căn phòng nơi hai người mỗi ngày vui vẻ, nhớ tới anh cô nhin không được khóc thành tiếng.

Cô yêu anh

Thật yêu, thật yêu anh,.....

Kỳ quái, ngồi trước bàn làm việc, anh không thể nào tập trung

Mấy ngày nay, cô vẫn đề gì đó khiến anh cảm thấy không an tâm

Đem tài liệu bỏ lại trên bàn anh đứng lên

Cô làm sao vậy?

Từ chuyện lần trước đến bây giờ, một người luôn luôn tươi cười đáng yêu, lại trở nên buồn bực không vui, cô luôn len lén thở dài, khuôn mặt tràn đầy tâm sự

“Tổng giám đốc, lão tổng giám đốc tìm ngài”. Giọng nói thư kí truyền đến qua điện thoại

“A lô” nhận điện thoại anh đem phiên nào gác qua một bên

“Lạc nhi, con có bận không?”

“Không có, ba tìm con có chuyện gì sao?” buông lỏng cà vạt, anh đem thân thể tựa lưng vào ghế

“Con và con bé kia còn tốt chứ?” bá tước quan tâm hỏi

Kể từ ngày ông rời đi, ông càng nghĩ càng có chỗ không đúng

Con trai không nói cho con bé biết quan hệ của bọn nó, nhưng ông lại nói ra, làm hại hai đứa gây gổ cũng không hay

Vì thế, ông phiền não chùng mảy ngày mới quyết định gọi điện hỏi con trai

“Con cùng Tâm Diệp không xảy ra chuyện gì, ba đừng lo”. Nhớ tới hành động của cô mấy ngày qua, anh lắc đầu, đem suy nghĩ quăng đi

“Không có là tốt rồi! Không có là tốt rồi. Ba còn đang lo lắng! Ngày đó ta nói cho con bé biết con bé là vị hôn thê của con, con bé rất kinh ngạc cái gì cũng không nói, giống như bị đả kích không nhỏ”. Bá tước cười ha ha nói

Xem ra là ông đã quá lo lắng rồi, con trai đã đem mọi chuyện giải thích rõ ràng với con bé

“Ba nói gì?” anh kinh ngạc từ trên ghế đứng dậy

Nghe ba nói như vậy, trong lòng anh dâng lên dục cảm xấu

“Hôm đó ba và mẹ con đến chỗ con tìm Tâm Diệp cùng nhau nói chuyện phiếm, còn nói cho con bé nghe vụ hôn ước, con bé lúc ấy vô cùng kinh ngạc, sững sờ nhìn chúng ta, không nói gì. Sau ta lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, phát hiện con bé không hề biết chuyện này, ta cùng mẹ con đi về. Hôm nay gọi điện hỏi thăm tình hình của con bé xem sao”. Nghe con trai có chút bối rối, ông cũng nhanh nói ra

“Ba mẹ tới khi nào?” sao anh lại không biết

“Chính là tuần trước, sao vậy? Tâm Diệp không nói cho con biết sao?” ông nhanh chóng hỏi

“Không có, cô ấy chưa nói... Cô ấy”. Trong đầu anh hiện lên cuộc nói chuyện tuần trước của anh và cô, sau đó là tình huống khác thường mấy hôm nay

“Kỳ quái, làm sao cô bé không nói cho con biết?”

Trong lòng anh bắt đầu cảm thấy lo lắng

Cô biết anh là vị hôn phu của cô, nên mới hỏi anh này nọ như vậy

”Ba, thật xin lỗi, con cúp điện thoại, con về nhà xem đã. Anh cảm thấy lo lắng, linh cảm như có việc gì xảy ra rồi

Anh muốn nhìn thấy cô, muốn ngay lập tức

“Được, được, con mau trở về, nhớ liên lạc với ba”. Nghe giọng nói lo lắng của con trai, ông cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng”

Chẳng lẽ ông và vợ lại phá hư chuyện tốt của con rồi sao?

Cúp điện thoại, anh nhanh chóng chạy ra ngoài, không quan tâm đến bộ dạng giặt mình của thư ký

Cô đã biết, mà cô còn hỏi anh, vì muốn nghe chính miệng anh nói ra sao?

Vậy lúc ấy anh lại trả lời cô cái gì?

Không có, anh trả lời là không có vị hôn thê

Khi anh chưa muốn nói chân tướng sự việc cho cô thì cô đã sớm biết, nên cô mới buồn bã

Bởi vì anh lừa cô

“Đáng chết”

Khó trách khi nghe câu trả lời của anh cô cảm thấy khổ sở

Khó trách mấy ngày nay cô thật kỳ quái, khó trách cô có một chút trốn tránh đối với anh

Cô đợi anh nói rõ sự thật cho cô nghe, nhưng mà....anh lựa chọn giấu giếm!

Cô nhất định nghĩ anh không cần cô, cho nên cô thất vọng, đau lòng, cùng khổ sở

Khởi động xe, anh nóng nảy nhanh chóng chạy như bay về nhà

“Tâm Diệp?”

Mở cửa ra, anh chạy vào trong nhà tìm kiếm bóng dáng của cô

“Tâm Diệp, em ở đâu?”

Trong nhà bất kỳ chỗ nào cũng không thấy bóng dáng cô

Đáng chết, tại sao anh không tìm được cô?

Anh phải giải thích rõ nguyên nhân với cô, nói cho cô biết, anh không cố ý gạt cô, chỉ là chờ cô thật sự yêu anh, anh mới nói cho cô biết

“Sẽ không phải ra ngoài mua đồ ăn đi?” anh có chút thở gấp ngồi trên ghế sa lông, tay cầm chén nước trên bàn

Đột nhiên, anh thấy có một chút ánh sáng nhỏ phát ra

“Chìa khóa?”

Cửa khóa làm sao chiếc chìa khóa lại ở đây?

Anh chợt đứng dậy, chạy nhanh về phía phòng ngủ, đưa tay mở tủ trang điểm

Trừ đồ anh mua cho cô vẫn còn, những mỹ phẩm cô thường sử dụng trên bàn trang điểm và ngăn kéo hoàn toàn biến mất

Anh kéo tủ treo quần áo, phát hiện bên trong trừ quần áo của anh, cái gì anh mua vẫn còn, những quần áo cô mang đến đều biến mất

“Đáng chết” anh rống to

Cầm chìa khóa xe, anh nhanh chóng chạy ra ngoài

Sao cô lại đi, đây coi là gì?

Ngay cả lời giải thích cũng không cho anh nói sao?

Cô thật vô tình như vậy?

Không được, anh không thể để cho cô đi

Tại sao cô lại có thể đi như vậy?

Anh phải đem cô trở về, nếu cô không tha thứ cho anh cũng không sao, ít nhất.... ..

Anh phải nói cho cô biết, anh yêu cô.

19. Chương 19

“Lão tổng giám đốc”

Thấy bá tước đến, thư kí ở ngoài cửa đứng lên, trên mặt vô cùng lo lắng sắp phát khóc

Tổng giám đốc không biết vì sao, thời gian này tính cách thay đổi

Một tổng giám đốc lịch sự nho nhã đã biến mất, tổng giám đốc trở nên lạnh lẽo, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, thái độ lạnh nhạt, khiến mọi người không theo kịp

Hơn nữa, tổng giám đốc mỗi ngày đều làm việc thật trễ, tất cả mọi người đều lo lắng thay giám đốc, sợ giám đốc đem sức khỏe ra hủy hoại mất

“Lạc nhi đâu?” bá tước nở ra một nụ cười nhàn nhạt

“Tổng giám đốc trong phòng làm việc”

Thư kí đi tới muốn giúp mở cửa, nhưng ông lại cự tuyệt

“Cậu đi pha trà, đợi lát nữa mang vào”. Nắm tay cửa, ông quay đầu nhắc nhở cậu ta một tiếng”

“Dạ”

Ông từ từ mở cửa phòng làm việc, vừa nhìn vào, ông phát hiện Dịch Lạc đứng ở trước cửa sổ, bóng dáng có vẻ cô độc.

“Lạc nhi”

Anh chậm rãi xoay người, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi cùng ưu sầu, xem ra đã mấy ngày không ngủ rồi

“Ba”

“Thư ký nói mấy ngày nay con vẫn làm thêm giờ không có về nhà, vô cùng lo lắng cho tình trạng của con, sợ con mệt mỏi ngã bệnh”. Ông ngồi đối diện anh, chăm chú nhìn anh

“Cậu ta nghĩ nhiều rồi, chỉ có một ít công việc nhỏ như vậy sao có thể khiến con ngã bệnh được” trên mặt anh nở nụ cười bất đắc dĩ

Anh ở công ty không muốn trở về là bởi vì anh không tìm được cô, một mình trở về, đối mặt với căn nhà không có sức sống, chỉ làm cho anh thêm nhớ cô

“Ai! Là lỗi của ba, nếu ba không lỡ miệng nói ra, có lẽ con và cô bé sẽ không thành ra như vậy rồi” trên mặt ông tràn đầy áy náy nói

Nhìn con trai không tìm được người, gầy đi không ít, ông thật sự đau lòng, hơn nữa ông là người từng trải, biết chuyện này khổ sở như thế nào

“Không, không phải là lỗi của ba, là con không phát hiện ra cô ấy có cái gì không đúng, khi cô ấy hỏi con con lại trả lời không thành thật, không nói cho cô ấy biết nên cô ấy mới bỏ đi”. Anh vò đầu, trên mặt tràn đầy tự trách cùng hối hận

Là chính anh không phát hiện ra chuyện này, mới để cô bỏ đi

“Như vậy cô bé thật sự hiểu lầm con?”

Nhìn bộ dạng khổ sở của con trai, ông đã hiểu được vấn đề

“Con nên sớm một chút nói cho cô ấy biết tình cảm của mình, có như vậy cô ấy sẽ không bỏ đi”. Nghĩ đến hiện tại cô không biết nơi đâu, trong lòng anh đầy rối rắm, lo lắng cho cô

“Con đã tìm khắp nơi cô bé có thể đến rồi sao?” ông tò mò hỏi, trong ánh mắt hiện lên một tia thần bí

“Không có, nơi nào có thể tìm con đều đi tìm, có thể hỏi con cũng hỏi, cô ấy chỉ gọi một cuộc điện thoại báo cho bạn tốt nói muốn nghỉ ngơi”. Thiệu Lâm cũng muốn phát điên lên, trên tay còn mấy bộ trang phục chờ cô sửa lại

“Đài Loan? Con có hỏi qua bác Hạ chưa?” nụ cười trên mặt ông trở nên vô cùng quỷ dị

“Có, bác Hạ nói cô không có trở về cũng không liên lạc với bác ấy”

“À!”

Nếu như giờ phút này, anh ngẩng đầu lên sẽ phát hiện trên mặt ba anh là nụ cười hả hê

Đáng tiếc anh không nhìn, anh chỉ biết ôm đầu không ngừng phiền não

“Cô ấy giống như biến mất, không ai biết cô ở đâu, có lẽ....cô ấy không muốn con tìm thấy cô ấy”

Đã quen có cô ở bên cạnh bầu bạn, khi không có cô, cảm giác này thật vô cùng đau khổ

“Này, cho con”

Ông không muốn chọc con thêm nữa, nhìn con trai lúc nào cũng trầm ổn, nhưng đụng đến chuyện này lại khác hẳn, ông thật không nhẫn tâm chọc con thêm nữa

“Đây là...”. Nhìn tài liệu ở trên bàn, anh vươn tay cầm lên

“Con ấy! Làm chuyện gì cũng luôn thận trọng, đối mặt với chuyện của mình lại bối rối như vậy. Đây là nơi em gái của con bé ở Nhật Bản, con bé đang ở đó, con nhanh đi đón con bé về đi”. Ông mỉm cười nhìn chăm chăm con trai, trong mắt con tràn ngập vui sướng, cả người giống như tràn đầy tinh lực

“Tập đoàn Kurosawa?” anh nhìn về phía ba mình

Anh nghĩ, lần trước ở trong bar, cô từng nói, người nói chuyện với cô chính là em rể chưa cưới của cô

Thì ra người đàn ông đó chính là chủ nhân của tập đoàn Kurosawa

“Con mau mau đi đi! Nghe nói con bé khóc rất nhiều”. Ông cười ha hả đứng lên, không có ý định quấy rầy anh nữa

Thật ra là

Con bé ở đó, mỗi ngày nước không muốn uống, cơm không muốn ăn, em gái cô vì vậy mà lo lắng, vẫn luôn ở bên cô, lạnh nhạt với thiếu gia Kurosawa, khiến anh ta ghen tức cùng bất mãn, cho nên gọi điện thoại muốn con trai ông nhanh chóng mang con bé về.

“Con sẽ đi”. Trên mặt anh nở nụ cười đã lâu không thấy

Anh đứng lên cầm điện thoại mua vé máy bay nhanh nhất đi Nhật Bản, tính toán trong thời gian ngắn nhất sẽ mang cô trở về

Trong mắt anh mang theo nụ cười vui vẻ, khoe miệng nở ra nụ cười mê người, nghĩ đến có thể được gặp cô, lòng anh tràn ngập sức sống

Lần này, anh tuyệt đối không cho cô chạy nữa

Nhìn con trai vui sướng, ông hài lòng gật đầu

Xem ra...ông có thể trở về gọi điện thoại tới Đài Loan, để lão Hạ đến Pháp, chuẩn bị tham dự hôn lễ của con gái

Nhìn con trai và con bé có kết quả tốt đẹp, ông rốt cuộc cũng có thể nở mày nở mặt

Chỉ là....không nghĩ tới ông lại là người cuối cùng có được nàng dâu

Nhớ tới lão Hạ có nói đến chuyện ba cặp kia đã kết hôn, ông cảm thấy vô cùng cao hứng, cũng mong đợi chuyện vui của con mình

Ban đầu lập hôn ước cho con từ bé, xem ra là quyết định sáng suốt

Về chuyện đào hôn của con dâu....coi như bỏ qua đi

Dù sao thì chắc con dâu cũng không trốn thoát

20. Chương 20

Tâm Diệp ngồi ở bên hồ sen, một tay đưa xuống nước khua khua đùa giỡn

Vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sức sống lại biến thành u ám, tiêu tụy

Vốn là thân hình lung linh hấp dẫn, cũng gầy đi không ít, cả người trở nên trầm tĩnh, không nói nhiều cũng không tức giận

“Chị cả”

Phía sau lưng vang lên giọng nói của người con gái, trong giọng nói đầy phiền não và bất đắc dĩ

Cô gái đến ngồi bên cạnh Tâm Diệp, một đôi mắt to đầy sức sống nháy nháy một cái

“Không nên đem mình trở thành một cái cây khô có được không?” Cô ở trước mặt chị phát phát tay một cái, đối với bộ dạng trầm lặng của chị cô cảm thấy không quen và lo lắng

Chị của cô, sao lại trở nên như vậy cô thật sự không hiểu nha

Sâu kín thở dài, cô nhìn em gái, cho em một nụ cười cứng nhắc

Quay đầu, Vân Vi xác định không có người đàn ông đáng ghét ở đây mới dám lớn tiếng nói

“Không phải chỉ là một người đàn ông sao? Trên đời này đàn ông nhiều như vậy, chỉ cần ngoắc ngoắc tay, đá lông nheo, không phải là có vô số chạy theo à, làm chi chị phải khổ sở như vậy?”

“Hả, Sâm Xuyên làm sao?” khóe miệng cô nở nụ cười cứng ngắc từ ngày cô đến nhà em gái, khó có khi nói giỡn

Nhìn Vân Vi đã có bầu năm tháng, nhưng vẫn tràn đầy sức sống như trước đây, phong tình vạn chủng, sức quyến rũ không hề giảm

“Không có biện pháp, ai bảo tên đáng ghét kia giở thủ đoạn, len lét hại em mang thai, khiến em không thể không lấy anh ta. Chị cũng biết em không thể để cho con mình phải gọi người khác là ba chứ, nhìn anh ấy yêu thương em như vậy, em không thể làm gì khác hơn là lấy anh ta nha”. Vân Vi tức giận nói, nhưng ánh mắt lại tỏa ra ngọt ngào cùng hạnh phúc, chỉ là cô có chết cũng không thừa nhận, cô vô cùng hài lòng với cuộc sống như thế

Tâm Diệp mang vẻ mặt hâm mộ nhìn Vân Vi

Đầu tiên là Chi Liễn kết hôn, sau đó đến Thiên Cẩn cùng Vân Vi đều lần lượt vào lễ đường, các em ấy dường như rất hạnh phúc

Còn cô thì sao? Tâm Diệp cười khổ

Bốn chị em gái cô đều thuận lợi về mặt tình cảm còn cô thì không hề trôi chảy

Mất tâm, mất hồn, một chút dũng khí gặp anh cũng không có

“Em thương em rể?” nhớ tới người đàn ông mình yêu, trong lòng cô cảm thấy đau nhói

Cô yêu anh như vậy, nhưng anh lại không yêu cô

Trong lòng cô dâng lên nỗi nhớ anh, nuốt nước mắt để nó không chảy ra

“Thương anh ấy à! Sao lại không thương? Chỉ là em không muốn nói cho anh ấy biết, tránh anh ấy làm bộ làm tịch ”

“Nếu như em thương em rể, em phải nói cho cậu ấy biết, không cần chờ đến khi có cơ hội lúc đó đã quá muộn”. Cô nói ,một đôi mắt vô hồn nhìn về phía xa

“Chị tỉnh lại một chút có được hay không? Cái bộ dạng này khiến em vô cùng ghét nha”. Vân Vi không nhịn được nói thầm

“Chị biết chứ, ngay cả chị cũng ghét chị lúc này, chỉ là.....chị thực sự nhớ anh ấy”. Cô lắc đầu một cái, lệ trong mắt rơi ra, trong đầu nghĩ hiện giờ anh sống có tốt hay không?

Cô rời đi, anh có thở phào nhẹ nhõm không?

Anh nhiều tiền, thân phận địa vị cao, người lại đẹp trai, bên cạnh có rất nhiều người đẹp, chắc anh đã sớm quên cô rồi

Không nghĩ tới rời xa anh, trong lòng cô lại khổ sở như vậy

Ban đêm nằm trên giường, nhớ đến nhiệt độ của anh, ban ngày nhìn khắp nơi, nghĩ có anh bên cạnh thật tốt

Thời gian quá khứ vui vẻ, nhớ lại đều là hình bóng của anh, làm sao cô không nhớ anh đây?

Trái tim đau xót, như có một lỗ thủng to, không người nào có thể lấp đầy

“Đi”. Đứng lên, Vân Vi muốn mang cô đi

“Đi đâu?” Cô lắc đầu

Cô không muốn đi, chỉ muốn ở đây, thương tiếc cho tình yêu của mình

“Em chịu hết nỗi biều tình khổ sở của chị rồi”. Bất kể cô có đồng ý hay không, Vân Vi vẫn là kiên trì dùng sức kéo tay cô đi về phía trước

“Rốt cuộc em muốn đi đâu?” Cô lo lắng nhìn bụng em gái, em ấy đi nhanh như vậy cũng không chú ý đến đứa bé trong bụng

“Câu đàn ông”. Vân Vi nói chuyện đương nhiên

Người đàn ông tốt trên đời không thiếu

Nếu cô là chị gái, suốt ngày thở dài, cả ngày chỉ biết khổ sở, cô sớm muộn gì cũng phát điên

“Nhật Bản có nhiều người đàn ông ưu tú vô cùng, em dẫn chị đi xem”. Vân Vi nghĩ kể từ ngày cô ở chung với một tòa bằng sơn, cũng rất lâu rồi cô không đi chơi

Nhân cơ hội này, đi chơi một chút, hưởng thụ cảm giác ngày xưa

“Em.....mang theo bụng bầu, muốn đi câu đàn ông?” Cô nghe quyết định của em gái vô cùng không đồng ý, hoài nghi mình có nghe lầm hay không?

Em gái cô điên rồi sao? Nếu như bị người đàn ông lạnh lùng kia phát hiện, như vậy rất thảm nha

Trong lòng đang nghĩ như vậy, quả nhiên thấy người đàn ông kia từ xa đi đến, mà Vân Vi lại xoay người hướng về phía cô nên không thấy

“Mang theo bụng bầu thì sao? Nói cho chị biết, dù đáng vẻ hiện tại của em, mấy người đàn ông đó vẫn hoan nghênh em nhất”. Vân Vi tràn đầy tự tin nói

“Lại nói, kể từ khi em ở chung với khối băng, em ngay cả thời gian câu đàn ông cũng không có, em giống như một đóa hoa kiều diễm bị chôn dưới đất không ai thưởng thức a! Nếu không đi nạp điện lại, lòng tự tin của em cũng nhanh xuống rồi”

Thói quen có đàn ông vì cô mê muội, khen ngợi cô, đó là ham mê cả đời của cô không thể sửa được

“Hơn nữa, chỉ đi xem đàn ông một chút, khiến những người đàn ông kia chảy nước miếng, không sao đâu”. Cặp mắt quyến rũ của cô chớp chớp, phóng điện, khoe miệng nở một nụ cười vui sướng

“Này”. Tâm Diệp có chút khó khăn nuốt nước miếng

Em rẽ ở phía sau, nghe em gái muốn mang bụng bầu ra ngoài tìm đàn ông thì cặp mắt vốn có chút nhiệt độ đã lạnh đến cực điểm

Giờ phút này, em rẽ híp đôi mắt lạnh nhìn người phụ nữ không biết sống chết kia

“Chúng ta thừa dịp người đàn ông kia chưa về, nhanh chóng chuồn ra ngoài”. Cô không phát hiện vẻ mặt chị gái thay đổi, ra ám hiệu cho cô, nên vẫn hào hứng từng bừng kéo tay cô nói

“A!”

Mới vừa quay đầu, Vân Vi liền đụng trúng bức tường mềm

“Ghét, thật là đau”. Cô nhẹ xoa khuôn mặt nhỏ, ngẩng đầu lên tính mắng:” Là ai không có mắt,.....”

Phát hiện đứng trước mặt cô, chính là người đàn ông của mình, Vân Vi nhất thời đứng im tại chỗ

“Là ai không có mắt?” Sâm Xuyên cắn răng lạnh lùng nói, một đôi mắt hết sức dọa người

“Ách....không có mắt....traị đẹp. Anh đã về rồi”. Mặt cô nhanh chóng thay đổi, nhanh đến mức khiến người khác phải sợ hãi

Vân Vi nở nụ cười lúm đồng tiền mê người, hai tay ôm cổ anh, như chú chim nhỏ nép ngực anh

“Em rất nhớ anh nha! Anh thế nào lại để em ở nhà lâu vậy”. Cô một bộ dạng đáng thương nhìn anh

: Nghĩ đến anh?” Sâm Xuyên tuy bộ dạng lạnh lẽo, nhưng trong mắt đã xuất hiện lên ảm áp nhẹ nhàng

“Không phải em muốn đi câu đàn ông?” hếch mày lên

“Ai nói em muốn đi câu đàn ông? Ghét, vu khống em”. Nét mặt cô tuyệt đối không làm cho người ta thấy mình đang nói dối

Tâm Diệp thấy vậy than thở không dứt

Em gái cô có thể làm diễn viên nha, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn một trang sách . Nói không chừng em ấy đi đóng phim, có thể đoạt giải diễn viên xuất sắc

“Vậy sao? Anh nghĩ là em có nhiều thời gian, không đủ mệt mỗi mới có thể khiến em nghĩ đông nghĩ tây”

Ôm lấy vợ mình, Sâm Xuyên hướng Tâm Diệp gật đầu một cái, xoay người rời đi

“Oa không muốn! Người ta thật mệt mỗi, tối qua còn không đủ sao? Em chính là phụ nữ có thai! Tâm Diệp! Cứu em....” giọng nói của cô từ từ biến mất

Tâm Diệp nhìn em gái, thật vô cùng hâm mộ em mình

Nghĩ đến đó, cô không nhịn được thở dài, hoàn toàn vô thức đi quanh ngắm cảnh đẹp

“Em thật nhẫn tâm”

Đột nhiên một giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền đến tai cô

Cô sững sờ tại chỗ cũng không nhúc nhích, cô chậm rãi xoay người, nhìn người đàn ông cô nhưng nhớ đã lâu, lại xuất hiện trước mặt mình cô còn tưởng mình đang nằm mộng

“Tại sao cứ như vậy rời đi? Ngay cả cho anh một cơ hội giải thích cũng không có.” Đi về phía cô, giờ phút này anh chỉ muốn đem cô ôm thật chặt vào lòng, hôn cô, giải thoát nỗi tương tư này

“Anh....”

Cảm thấy mắt nhức nhối, trong giấc mơ cô cũng nghĩ đến anh không ngờ anh lại xuất hiện ở đây

“Tại sao không hỏi anh đã bỏ đi, tại sao đem bản thân trở nên như vậy, tại sao lại để mình tiều tụy như vậy?” đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, đôi mắt anh đầy vẻ cùng đau lòng

“Dịch Lạc....”

Thấy anh cô mới biết mình nhớ anh như thế nào, lệ rơi xuống khóe mắt, cô thật là muốn trốn trong ngực anh khóc, thật muốn nói cho anh biết nỗi nhớ nhung của mình

“Anh đến đây làm gì?” nhìn về mặt mệt mỏi của anh, cô lo lắng cho anh

Tại sao anh lại không chăm sóc mình?

Ý thức được mình quan tâm với anh, cô hất mặt quay đi, cô muốn trốn tránh anh, chỉ cần liếc mắt nhìn anh, là cô sẽ bị mê hoặc không cách nào kiềm chế

“Anh đến làm gì ư?” Cuối cùng anh cũng vươn tay ra, đem cô ôm vào lòng, sau đó thỏa mãn thở dài: “Anh tới đón vợ tương lai của mình về nhà”

Nghe vậy cô một tay đẩy anh ra

“Nói dối! Anh căn bản không thừa nhận em là vợ sắp cưới của anh”. Cô lắc đầu, trong cõi lòng tan nát nói to

“Ai nói anh không thừa nhận em là vợ chưa cưới của anh?” Anh vì cô lên án mà cảm thấy bất công

“Vậy tại sao không nói cho em? Tại sao lại muốn giấu em? Tại sao khi em hỏi anh thì anh lại nói dối?” cô khổ sở rơi lệ, mặc dù sớm tiếp nhận chuyện anh lừa gạt cô là thật, nhưng khi gặp mặt anh để hỏi, cô lại cảm thấy đau lòng

“Đừng khóc”. Nước mắt của cô là vết thương trí mạng của anh, anh không muốn cô khóc, anh đi lên trước, dịu dàng thay cô lau đi

“Bởi vì em không thừa nhận em là vị hôn thê. Vì em không muốn lấy anh, nên mới bỏ trốn, còn muốn tùy tiện tìm người đàn ông khác. Anh không dám nói cho em biết, chỉ là sợ khi em biết, anh chính là người đàn ông mà em phải kết hôn, thì em sẽ rời xa anh, đến nơi anh không tìm ra em”. Anh nhẹ nhàng giải thích với cô, trong mắt có bất đắc dĩ cùng khổ sở

“Giấu giếm em, là bởi vì em từng nói qua, muốn được yêu, muốn được lấy người mà mình thích. Cho nên anh hi vọng chờ em yêu anh sau đó mới nói cho em biết chuyện này”

Nhìn thấy người trước mắt dường như không tin, anh khẽ hôn lên trán cô

Sau đó đem cô ôm thật chặt vào ngực

“Anh yêu em, yêu từ rất lâu, rất lâu, khi biết em là vợ chưa cưới của anh, anh thật sự rất vui, mừng đến nỗi cả đêm cũng không ngủ được”

Thấy nước mắt của cô đã ngừng, anh muốn đem cả lòng mình nói rõ cho cô biết

“Nhưng là em không muốn lấy anh, vẫn còn muốn tìm người đàn ông khác giúp một tay, khi nghe những lời đó, anh vô cùng đau lòng nha”

Cô nghe lời giải thích của anh thì vô cùng khiếp sợ, trên mặt anh biểu hiện vô cùng đau đớn làm lòng cô tan nát cõi lòng, cô nghĩ tới cô đã tổn thương anh

“Em muốn yêu, anh có thể để cho em yêu. Cho nên em muốn nói yêu thương, anh sẽ chờ em yêu anh, sau đó sẽ lấy anh”. Trong mắt anh hiện lên nụ cười khổ

“Chỉ là anh không nghĩ em sẽ hiểu lầm rời khỏi anh, không tìm được em ,anh muốn phát điên lên”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa”. Cô ôm thật chặt anh, trong lòng tràn đầy áy náy

“Em yêu anh, em cũng yêu anh”. Cô lớn tiếng nói, không nghĩ mình còn cơ hội nói với anh lời thật lòng mình:” Em xin lỗi, rất xin lỗi, thật xin lỗi, em không biết mình làm như vậy khiến anh tổn thương, em cho là anh trả thù em, bởi vì em bỏ trốn khiến anh mất mặt, cho nên anh muốn trừng phạt em”

Thì ra tất cả đều là do cô suy nghĩ lung tung

Cô trách lầm anh

“Thật xin lỗi, Dịch Lạc”

Ngửi thấy trên người anh có mùi hương đặc biệt, cô cảm thấy thả lỏng, vốn là sự vỡ vụn trong lòng vì sự xuất hiện của anh mà trở lại hoàn hảo không sót mẻ

May mắn anh đến tìm cô, may mắn anh tìm được cô

Nếu không, bọn họ sẽ không thể ở chung một chỗ với nhau rồi

Cô nên cảm tạ ông trời, cho cô thêm một cơ hội, cảm tạ anh chịu tha thứ cho sự gây sự vô lý của cô, còn đuổi theo cô đến đây, còn nói anh yêu cô.

“Không sao, chỉ cần em trở lại là tốt rồi, chỉ cần em làm vợ anh, như thế là đủ”

“Ừm, em muốn làm vợ anh”. Trong mắt cô tràn ngập tình yêu, nhìn chằm chằm anh thật lâu

Cô ôm thật chặt cổ anh, cho anh một nụ hôn thật sâu

“Em muốn làm vợ anh, làm phiên anh cả đời”

Coi như cô muốn ỷ lại vào anh

Cả đời này, cô nhất định ở cùng anh.

Bên cạnh bờ sông, có một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi dưới bóng cây, nhàn nhã uống trà chiều

Người vợ trẻ thoải mái dựa vào ngực người chồng, cách đó không xa có hai đứa bé khoảng 7 tuổi đang tranh giành nhau miếng bánh ngọt

“Nó là của em, là em đến trước lấy tại sao phải đưa cho anh?”

“Bởi vì anh là anh của em, cho nên em phải đưa cho anh”

“Dựa vào anh, so với em ra đời trước 2 phút, muốn làm anh của em”. Đứa em trai không vừa lòng hừ một tiếng

“Nói cho em biết, nhanh chóng đưa cho anh, nếu không anh sẽ không tha cho em”. Người anh giờ cao nắm tay uy hiếp

“Tối đây! Ai sợ ai a!”. Người em cũng không hề sợ hãi, chuẩn bị cùng anh trai của mình đánh nhau một trận
Giữa hai đứa bé không khí khẩn trương hết sức căng thẳng

“Con yêu, đi giúp hai anh được không?” nằm trong ngực chồng, trên cổ mang sợi dây chuyền bảo thạch màu xanh lá, dùng giọng dịu dàng, hướng về phía người ngồi bên cạnh mình, đang vui vẻ ăn bánh trên bàn ăn, tiểu bảo bối Mĩ Lệ năm tuổi nói

Tiểu bảo bối gương mặt thanh tú đáng yêu, ai thấy bé chỉ muốn chạy lại ôm hôn

Bộ dạng bé hoàn toàn giống mẹ, ngay cả đôi mắt to tròn đầy sức sống cũng giống nhau như đúc

Tiểu bảo bối hết sức tao nhã buông sữa cùng bánh ngọt trên tay xuống, ẹ một ngụm ngọt ngào, sau đó từ từ đi về phía hai anh trai của mình

“Tối đây ! Anh sẽ đánh em răng rơi đầy đất”. Anh trai giờ giờ tay, chuẩn bị móc ra nắm đấm, hướng về phía em trai của mình la lên

“Ai sợ ai, anh tự mình tối đây, em sẽ đánh cho ba mẹ nhận không ra anh”. Em trai cũng giờ nắm đấm, hướng anh trai mình khiêu khích

“Đến thì đến, ai sợ ai”

Chỉ thấy hai đứa bé cùng nhau đấu võ miệng, mà chẳng thấy ai xông lên cả

“Hai người các anh có phải rất rảnh rỗi hay không? Lại ở chỗ này cãi nhau?”

Đột nhiên một tiểu thiên sứ đáng yêu, chạy lại quát to

Vốn là hai anh em đang kêu gào, nhất thời phản ứng vô cùng giống nhau, đều dừng lại bất động

Hai bé đồng thời di chuyển khuôn mặt nhỏ tuổi tũn, hai cặp mắt nhìn chăm chăm em gái, toàn thân bắt đầu run rẩy, trên trán cũng xuất hiện mồ hôi

“Bánh ngọt.....em lấy”. Cô bé nhỏ dùng đôi mắt hồn nhiên nhìn hai anh nói

Rất nhanh người em đem bánh ngọt từ sau lưng dâng lên

Cô bé cao hứng đem bánh ngọt ăn vào miệng, trong mắt xuất hiện thỏa mãn

Đợi cô bé đem bánh ngọt trong tay ăn hết , sau đó liếm liếm tay, lộ ra nụ cười đáng yêu

“Hiện tại là thời gian em hưởng thụ trà chiều với ba mẹ, nếu như hai anh còn tranh cãi ồn ào, ảnh hưởng đến em, thì coi chừng đó, nghe chưa?”. Cô bé dùng ánh mắt to trong sáng nhìn hai anh trai, miệng phát ra âm thanh cảnh cáo làm người ta phát run

Hai người anh gật đầu như bằm tỏi, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, đưa tay làm động tác khóa kéo, đóng miệng lại

Coi như hài lòng với đáp án của hai người anh trai, trên mặt cô bé lộ ra nụ cười rực rỡ, sau đó ưu nhã xoay người đi về phía mẹ

“Không nghĩ tới đàn ông nhà chúng ta đều phải nghe lời em và tiểu bảo bối”. Người đàn ông cương cường chiều vuốt ve mái tóc của vợ bị gió thổi bay tán loạn

“Hối hận sao?” người vợ trẻ tuổi nhẹ giọng cười, mở mắt to nhìn chồng

Không đợi chồng mình nói tiếp, cô lại nói: “Hối hận cũng không kịp, em nói rồi, em sẽ làm phiền anh cả đời, cả đời này anh không thoát khỏi em đâu”

Nói xong cô dùng sức hôn lấy môi chồng

“Hoan nghênh em tới làm phiền”

.....hoàn.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-xinh-dep-cua-ba-tuoc>